

ĐỜI SỐNG BẠN CÓ XỨNG ĐÁNG VỚI PHÚC ÂM KHÔNG?

Chúng ta hãy cứ đứng một lát, khi chúng ta cúi đầu bây giờ và hướng về Chúa. Nếu có nan đề nào muốn được tỏ ra với Chúa, mời anh chị em ngay bây giờ vào lúc này đưa tay lên với Ngài, giống như *thế*, và giữ trong lòng mình những gì anh chị em muốn.

² Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, chúng con biết ơn vì một ngày khác. Và bây giờ nó bắt đầu đánh dấu; nó sẽ trở nên lịch sử. Những buổi nhóm của sáng nay trôi qua rồi. Các Lời đã được nói vang trên không trung, trên băng ghi âm, và chúng con sẽ phải đối mặt Nó ngày nào đó. Nó sẽ phải là đúng hoặc sai. Và chúng con—chúng con tin rằng Nó đúng, bởi vì Đó là Lời Ngài.

³ Bây giờ, chúng con cầu nguyện để Ngài sẽ nhậm lời chúng con, tối nay, những nan đề mà chúng con đang cầu xin. Với bàn tay của chúng con, chúng con đưa lên, cầu xin cho những nan đề. Ngài biết những gì chúng con cần, và những gì chúng con đang cầu xin. Vậy chúng con nguyện xin Chúa sẽ trả lời chúng con, Chúa ôi, và ban cho chúng con những ao ước của lòng chúng con, đó là, ước gì chúng con có thể dùng điều đó để tôn cao Ngài. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

⁴ Xin chữa lành sự đau yếu giữa vòng chúng con. Cắt đi tất cả tội lỗi và sự không tin. Xin ban cho chúng con của Ngài...một phần của những ơn phước Ngài lần nữa, tối nay, Chúa ôi, khi chúng con suy gẫm về Lời, và thời giờ mà chúng con đang sống. Chúng con đã nhóm lại với nhau, Cha ôi, không vì mục đích nào khác ngoài cố gắng học cách sống tốt hơn, và sống gần gũi hơn với Chúa. Vì chúng con thấy ngày ấy đang đến gần, và chúng con phải thường xuyên nhóm lại với nhau, và nhận lấy những lời giáo huấn từ Ngài. Xin nhậm lời, Cha ôi, trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

Cảm ơn anh chị em. Mời anh chị em ngồi.

⁵ Tôi biết trời nóng kinh khủng, và mọi nơi đều chật cứng. Và vì vậy chúng tôi xin lỗi vì không có máy...máy điều hòa nào cả. Và tôi...Có lẽ đó sẽ là...Có hai điều mà tôi muốn làm cho hội thánh, ngay khi tôi có thể trở lại trong cách tôi muốn, nếu tôi trở lại trong những buổi nhóm một cách hợp thức. Tôi muốn có một—một cây đàn piano, được đặt theo lối *này*, để người chơi đàn piano sẽ nhìn về phía hội chúng. Tôi muốn có một cây đàn organ bên phía *này*; và một máy điều hòa. Thế thì tôi cảm thấy như điều đó sẽ có. Và vì thế chúng ta...Chúng ta sẽ tin cậy Chúa, và biết rằng Ngài sẽ ban nó cho chúng ta.

⁶ Tôi tin, họ đã bảo tôi, Anh Hickerson vừa mới lấy ra bài *này* từ tạp chí. Anh đã đặt nó trên bàn của tôi phía sau đó. Đó là đoàn Thiên sứ mà đã được nói về trong tạp chí. Thấy hình dạng kim tự tháp không? Hãy nhìn vào Người này bên phía *này*, cánh nhọn, xuất hiện với ngực của Ngài nhô ra giống như *thế*, trên phía tay phải của tôi. Như tôi đã giảng cũng từ bục giảng này, nhiều và nhiều tháng trước đây, đây, đây, Nó đây. Và tạp chí *Look*—...Hay, tạp chí *Life* đăng tải Nó, ấn bản tháng—tháng Năm, ngày 17 tháng Năm, tôi tin là vậy. Đúng không? Ngày 17 tháng Năm, ấn bản. Bà Wood hôm nay đã bảo tôi rằng nhiều người đã gọi và hỏi bà. Đó là ấn bản tháng Năm, ngày 17 tháng Năm.

⁷ Nó là đám mây bí mật. Đám mây cao hai mươi sáu dặm và ngang ba mươi dặm. Và đó là những gì chúng ta đang nói về ở đây. Đó là nơi Thiên sứ của Chúa đã giáng xuống và làm rung chuyển nơi đó. Và toàn bộ...Nó vang tiếng lớn hơn...

⁸ Tôi biết có một người, nếu...Tôi nghĩ, Anh Sothmann, tôi đã nhìn thấy anh cách đây một lát, nơi nào đó. Anh có mặt tại đây. Anh đang đứng...Vâng. Ngay phía sau *đây*. Anh đứng gần khi sự việc ấy xảy ra. Tôi đoán tôi đã không đứng cách anh quá xa. Tôi vừa nhìn thấy anh ấy, cổ vẫy tay với anh. Chỉ có, tôi có ống nhòm của anh. Mà, những—những thú vật, mà chúng tôi đang đi săn, có...Không có trên đồi này. Lúc bấy giờ chúng đã đi sang ngọn đồi khác. Tôi tìm thấy chúng, ngày trước đó, và đã bảo họ nơi đâu để đi. Tôi đã đi qua *đây*, nơi mà, nếu chúng theo lối *này*, tôi chỉ bắn lên không trung và đuổi chúng lại lối đó, để họ có thể bắt được con vật của—của—của họ. Vậy, đó là heo rừng.

⁹ Và vì vậy tôi đi qua, phía bên này, và chúng không có ở đó. Chúng không có cả hai bên. Tôi thấy Anh Fred bước ra, và chúng không có ở đó. Anh quay trở lại, còn Anh Norman đi qua đồi. Và tôi quay lại, đi xuống trong một hang sâu nhỏ và đi lên, chỉ một mình tôi, khoảng một dặm rưỡi qua miền đồi núi thật lởm chởm nào đó. Và tôi ngồi xuống và cứ nhìn chung quanh. Trời đã bắt đầu một ngày.

Và tôi nhặt những cỏ gai đó, cái mà chúng tôi gọi ở đó là, những đầu dê. Nó là cái gì đó giống như cỏ gai. Nhặt chúng ra khỏi ống quần, thật chính xác cùng loại đó mà tôi đã thấy chính mình làm khi tôi có mặt tại đây kể cho anh em về khái tượng ấy, cách đây khoảng, sáu tháng, trước khi nó xảy ra. Tôi bảo, “Thật lạ lùng. Trông thật hoàn toàn tôi đang ở hướng bắc Tucson, hầu như đông bắc. Làm...”

“Tucson,” anh em còn nhớ, tôi đã nói, “hơi về phía tây nam một chút.”

Và tôi đã nói, “Điều đó thật lạ.” Tôi đang nhìn cỏ gai, giống thế này, nhặt chúng ra khỏi...nhiều cái trong chúng, ra khỏi ống quần của tôi. Nếu anh em chưa bao giờ ở đó, đó là vùng sa mạc. Nó chẳng hề giống như đây, chút nào. Sáng sủa hơn gấp hai chục lần; và ở đó không có cây cối và các thứ giống như ở đây. Nó chỉ có xương rồng và cát thôi.

¹⁰ Vì vậy tôi—tôi cứ nhìn vào nó, giống như thế. Tôi cứ nhướng mắt lên. Và nhìn quanh, tôi muốn nói, cách tôi khoảng nửa dặm, tôi thấy cả một cái đầu của...bầy heo rừng, dẫn đến, xuất hiện từ bìa rừng, nơi chúng đang ăn món phyllary gì đó. Và tôi nghĩ, “Bây giờ, giá như mình có thể cứ đem Anh Fred và Anh Norman tới đó, đó đúng là nơi ấy.”

¹¹ Và buổi tối hôm trước, Đức Thánh Linh thật hùng vĩ trong trại, Ngài phán với tôi những điều đã và đang xảy ra. Tôi phải đứng lên và bước ra khỏi trại của tôi.

Và rồi, buổi sáng kế tiếp ấy, tôi đã đi lên nơi đó. Và tôi bắt đầu...Tôi nói, “Bây giờ, nếu như mình có thể kiếm được Anh Fred, mình sẽ dẫn anh ấy đi quanh ngọn núi này,” mà nó khoảng một—một dặm theo lối này. Tôi phải đi khoảng—khoảng hai

dặm, hay hơn nữa, để đón anh, có lẽ là ba dặm. Trở lại lối *này*, xuống đường *này*, cái mà chúng tôi gọi là “lưng heo,” đi lên giống như thế *này*, lên đỉnh những ngọn núi lởm chởm, gồ ghề, và chạy xuống lối *này*, cắt ngang qua và đi qua, rồi đi xuống theo hướng *này* và đón anh ấy. Rồi anh ấy phải đi thẳng xuống chân đồi, để đón Anh Norman, mà có lẽ khoảng bốn hay năm dặm, rồi quay trở lại. Và tôi định móc lên một—một tờ giấy nhỏ Kleenex mà tôi định treo một miếng gỗ của—của cây họ đậu ở đó, để tôi có thể đánh dấu bờ đá nào mình đi ra khi tôi quay lại.

¹² Và tôi vừa mới đi qua một bờ đá nhỏ nơi có nhiều đá lởm chởm, và có một—một đường mòn hươu đi chạy xuống phía kia, khoảng chừng, ồ, bốn mươi, năm mươi thước tây dưới vách đá. Trời gần như, ồ, trời sáng rõ, tôi muốn nói tám giờ đúng, hay chín giờ. Anh hẳn nghĩ điều gì đó giống như thế, Anh Fred, có lẽ chín giờ đúng, khoảng đó phải không? Tôi chạy qua phía *này*, thật nhanh, để cho heo rừng khỏi thấy tôi. Chúng là lợn rừng, anh em biết đấy, và chúng thật đáng sợ.

¹³ Vì thế tôi—tôi vượt qua ngọn đồi lối *này*, và cắt đứt, bắt đầu, chạy lên đồi. Và tôi chỉ chạy dọc theo, trong một cách mà, chúng ta gọi là, nước kiệu ngắn. Và thành linh, cả miền quê rùng động. Tôi chưa bao giờ nghe một tiếng nổ khủng khiếp như vậy! Thật rung chuyển, và những tảng đá lăn. Và tôi cảm thấy mình—mình phải nhảy lên năm bộ khỏi mặt đất, giống như thế. Nó thật sự—nó thật sự làm tôi sợ hãi. Tôi nghĩ, “Ồ, chao ôi!” Tôi nghĩ mình đã bị bắn. Người nào đó...Tôi đội một chiếc mũ màu đen. Tôi nghĩ họ có thể nghĩ đó là một con heo rừng chạy lên núi, người nào đó đã bắn tôi. Nó nghe thật lớn, ngay trên tôi, giống như thế. Rồi, đột nhiên, Điều gì đó nói, “Hãy ngược lên.” Chính Điều đó đấy. Rồi Ngài phán với tôi, “Đó là sự khai mở của Bầy Ấn đó. Hãy về nhà.” Vì vậy, tôi đến đây.

¹⁴ Tôi đã gặp Anh Fred và Anh Norman, khoảng một giờ sau, khi tôi tìm được họ. Họ phấn khích và trò chuyện về điều đó. Nó đấy. Và khoa học nói rằng không thể được cho—cho bất kỳ một—một loại sương mù hay bất kỳ điều gì có được hơi mờ, sương, bốc lên cao đến thế. Hiếu không? Nó sẽ chỉ đi thật...Tôi không biết. Tôi—tôi...

15 Chúng ta, khi chúng ta đi hải ngoại, chúng ta di chuyển ở chín ngàn bộ. Đó là ở trên những trận bão. Đó là chính xác khoảng bốn dặm. Và nói, chúng ta hãy nói, có lẽ đó là mười lăm dặm cho đến khi anh em không thể có thêm hơi bốc lên nữa. Nhưng đây là hai mươi sáu dặm, và nó treo lơ lửng ở đó suốt ngày. Hiểu không? Họ không biết Nó là gì. Nhưng, cảm ơn Chúa, chúng ta biết.

Cảm ơn anh, Anh Hickerson. Tôi sẽ giữ nó trên bàn giấy của tôi ở đó. Và khi chúng tôi viết quyển sách, ồ, lúc ấy chúng ta có thể có được hình ảnh đó.

16 Tôi có một mẫu ghi chú nhỏ ở đây được trao cho tôi. Tôi tin số người của chúng ta đã gia tăng kể từ lúc tôi có mặt tại đây vừa rồi. Tôi nghĩ tên của anh ấy là—là...ít nhất, tên cha của cậu ấy là, David West. Và có một cậu bé tại đây mà họ muốn dâng lên cho Chúa. Đúng vậy không? Đó là tối nay, hay tối thứ Tư? Tôi không biết. Nó có...Tối nay? Tốt lắm. Ồ, còn về...Anh là David, phải không? Đó là những gì tôi nghĩ về anh. Được rồi. Còn việc mang chú bé lên thì thế nào?

Mời người chị của chúng ta sẽ lên đây tới đàn piano này, và đàn cho chúng ta bài hát *Mang Chúng Vào*. Mục sư, nếu anh ấy muốn, hãy lên đây, và chúng ta sẽ dâng cậu bé này cho Chúa. Bây giờ, chúng ta cố gắng giữ theo lời Kinh Thánh.

17 Đây là cháu nội của anh, Anh West. Dường như không thể được, phải không? Chị West, chị nghĩ gì về điều đó? Nó không... Chị biết tôi nghĩ gì không, mặc dầu vậy? Chị biết không, tôi cũng là ông nội đấy.

Điều ấy nhắc tôi nhớ về Anh Demos Shakarian. Anh ấy đang đứng trước một đám đông lớn. Anh lẫn lộn mọi thứ giống như tôi vậy, anh em biết đấy. Anh đứng ở đó. Anh nói, “Anh em biết,” nói, “tôi—tôi đã bảo Rose, tôi cảm thấy,” đó là vợ anh, nói, “cảm thấy già hơn nhiều từ khi tôi là bà nội.” Anh ấy nói, “Không. Tôi có ý nói ông nội...” Anh em biết đấy, tôi...

18 Không phải một mình anh đâu, Anh West à. Có nhiều người trong họ ở đây. Và điều đó tốt thôi. Tôi nghĩ chúng ta có thể thực sự biết ơn các cháu của chúng ta. Điều này không...Hy vọng điều này nghe không tệ lắm. Nhưng tôi nghĩ, chúng ta có thể có thêm

thì giờ với họ, hơn là với những con cái của—của chúng ta. Tôi đã hỏi vợ điều đó, ngày nọ. Nói, “Tất nhiên. Mình thương chúng một lúc, trong khi chúng nó thương mẹ của chúng, và cứ như thế.”

¹⁹ Ồ, tôi có một đứa cháu nội nhỏ đằng sau đó. Nó nói, “Ông ơi, giảng đi. Ông ơi, giảng đi.” Và tối Chúa nhật vừa rồi họ lấy tiền dâng, và đặt trên bàn. Họ mang nó vào, phía sau đó, và—và nó nghe tôi giảng qua micrô. Nó nói, “Ông ơi, giảng đi. Ông ơi, giảng đi.”

Và Billy bảo, “Ừ, ông giảng trên đó.”

Nó nói, “Không.” Và hộp tiền dâng được đưa đi khắp nhà. Nó—nó muốn đi ra đây, anh em biết. Và nó luôn la lớn lên với tôi, biết, thấy tôi tại bất kỳ hội đồng nào. Nó la, “Ông ơi, giảng đi.” La thật lớn. Vậy tôi biết chúng đáng yêu.

Bây giờ, tôi không biết mình có thể mượn ít tóc đó không? Nó không cần tóc đó ngay bây giờ. Tôi cần. Tên nó là gì? [Chị West nói, “David Jonathan.”—Bt.] David Jonathan. Đó chẳng phải là cái tên đẹp sao? Ồ, tôi hy vọng đời sống của nó giống như người mà nó được đặt tên. Đa-vít, vua, Đa-vít; người mà, Đấng Christ thì ngồi trên ngai ông; và Giô-na-than cũng vậy, người bạn yêu dấu. Tôi—tôi nói với anh em, họ là những bạn thân đáng yêu. Chúng ta rất biết ơn họ, rất nhiều. Tôi...Nó đang thức dậy. Và nó có thể—nó có thể hô “a-men” thật tốt như những người còn lại trong họ, anh em biết đấy, vậy chúng ta sẽ không để điều đó làm phiền chúng ta. Chúng ta đang dâng nó cho Chúa.

Tôi nghĩ nó đáng yêu vô cùng, có đôi vợ chồng trẻ, mà Chúa đã đặt trong sự chăm sóc của họ một cậu bé giống thế này, và đến để dâng nó cho Chúa. Và khi anh chị em làm thế, tỏ cho thấy rằng anh chị em không...rằng anh chị em đang dâng trở lại cho Chúa những gì Chúa ban cho anh chị em. Chúa ban phước cho nó.

Bây giờ, nếu chị có thể ẵm cháu, tôi nghĩ có lẽ người mẹ có thể ẵm cháu tốt hơn tôi một chút. Và còn chúng ta đặt tay lên nó thì sao? Tốt hơn là anh sẽ làm điều đó nhé? Vì, tôi sợ mình làm rơi nó hay là, không làm rớt nó, làm nó bị gãy hay cái gì khác, anh em biết đấy. Và tôi luôn luôn sợ làm gãy chúng, anh em biết đấy. Tôi—tôi...

Meda đã nói, ngồi phía sau kia...Tôi nghĩ đây là một công việc tại bục giảng mà nàng hầu như ganh tị với tôi, anh em biết đấy. Nàng thích ầm...

Ồ, nhìn đây này, nó đang nhìn vào tôi. Nó là một cậu bé tốt quý. Vâng, thưa quý vị. Có lẽ tôi có thể bông ầm nó. Tôi tự hỏi.Ồ, chị ơi, đừng...Tôi hy vọng nó không rơi xuống. Đây này, nó chẳng đáng yêu sao? Đáng yêu chứ? Cháu thế nào?Ồ, này, dễ chịu.

Chúng ta hãy cúi đầu.

Lạy Chúa Jêsus, cách đây nhiều năm, khi Cơ-đốc giáo được sinh trong hình dạng một Người được gọi là Đấng Christ, Đấng Mê-si được xức dầu, Jêsus là Tên Ngài. Người ta đã mang những con trẻ của họ đến cho Ngài, để Ngài có thể đặt tay lên chúng và ban phước cho chúng. Và Ngài phán, “Hãy để con trẻ đến cùng Ta, và đừng ngăn cấm chúng nó, vì Nước Thiên đàng thuộc về những kẻ giống như con trẻ ấy.” Đôi vợ chồng nhỏ bé đáng yêu này, ông bà của họ và họ là những tín đồ thật của Lời.

Lạy Chúa Jêsus, con mang đến, và ầm đến cho Ngài, mục sư và con, tối nay, bé David Jonathan West đáng yêu này. Con dâng nó cho Ngài, từ tay người mẹ và cha. Con dâng nó cho Ngài, Chúa ôi, vì sức khỏe, sức mạnh, một cuộc sống hầu việc lâu dài, để vinh danh Đức Chúa Trời Toàn Năng, Đấng đã mang nó vào trong thế gian này. Nguyên xin những ơn phước của Đức Chúa Trời yên nghỉ trên nó. Cầu xin Thánh Linh ngự trên đứa trẻ này. Nếu còn có ngày mai, xin cho cậu bé thực hiện Phúc âm mà cha mẹ và ông bà của nó rất yêu mến ngày hôm nay. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Bây giờ, trong Danh của Chúa Jêsus Christ, con dâng Ngài đứa trẻ này, dâng cả đời sống của nó. A-men.

Tôi tin họ muốn chụp một bức hình của cậu bé. [Máy ảnh bấm—Bt.] Tôi cũng đã nhảy.

Xin Chúa ban phước cho chị, chị ơi. Nguyên chị luôn yêu thương và ấp ủ trong lòng Chúa Jêsus, và em bé được nuôi lớn trong sự khuyên dạy của Đức Chúa Trời, và có một bé trai tuyệt vời. Tôi tin chắc. Xin Chúa ở cùng chị.

Tôi nghĩ nó làm rơi núm vú nhỏ của nó phải không? Họ đã nhặt nó không? Ô, chao ôi!

Bây giờ chúng ta hãy hát bài hát quen thuộc đó, *Mang Chúng Vào*. Mọi người, bây giờ cùng nhau, vì chú bé. Được rồi, chị ơi.

Mang chúng vào, mang chúng vào,
Mang những con trẻ đến với Jêsus.

20 Tôi không biết những bàn tay tốt hơn để đưa chúng vào. Còn anh chị em? Bàn tay của Chúa Jêsus!

21 Bây giờ, tôi biết trời bên ngoài nóng bức. Tôi muốn nói người bảo vệ, người anh em của tôi, Doc, hay người khác, mà lo về điều đó. Một số chị em đang làm hỏng những chiếc váy của họ vì—vì lớp mỡ trên ghế. Bao nhiêu chị em dính mỡ đó? Tôi biết, có vợ tôi, hai con gái của tôi, bé Betty Collins, Bà Beeler, vài người trong họ. Nó là cái gì đó, bôi mỡ trên đó. Nếu như anh có thể nhìn xem nó, Doc, khi nào anh có thể. Nó là, tôi nghĩ, nó ở nơi mà chúng...Nó là mỡ hay sơn, hay cái gì đó, ngay chỗ họ đứng lên và ngồi xuống, những chỗ ngồi. Và phải không? [Anh Edgar “Doc” Branham nói, “Không có mỡ trên chúng, lấy nó đi rồi.”—Bt.] Ồ, thế thì, tôi—tôi không biết đó là gì. Cái gì đó tôi thật...Đã đề cập với tôi, và tôi nói tôi sẽ đề cập chuyện ấy với—với Doc. Được rồi.

Bây giờ, buổi nhóm cầu nguyện tối thứ Tư. Có gì khác không? Anh có thông báo gì không? Anh có thông báo gì của anh không, Anh Neville? Tất cả những thông báo được đưa vào đây rồi.

22 Vậy thì, nếu Chúa cho phép, sáng Chúa nhật tới, tôi muốn giảng về đề tài tuyên cáo thể hệ này vì đã đóng đinh Đấng Christ. Anh em nói, “Thể hệ này không thể làm điều đó.” Chúng ta sẽ tìm thấy họ đã làm, hay không, nương theo Lời. Bây giờ, sáng Chúa nhật tới, nếu Chúa muốn. Nếu, bây giờ, nếu—nếu—nếu điều gì đó xảy ra...

23 Tôi cũng định có mặt tại Houston, tuần này, trong một hội đồng, mà mất thời gian của tôi cho đến Chúa nhật, vậy tôi không biết là tôi sẽ có thể hay không. Nhưng chúng ta có hai Chúa nhật nữa để nhóm, trước đó, dù thế nào đi nữa. Rồi chúng tôi đi Chicago cho hội đồng, hoặc là một buổi nhóm tại Chicago, vào tuần cuối cùng trong tháng này. Và sau đó tôi phải đưa gia đình trở lại Arizona, vì—vì kỳ nghỉ của chúng đã hết rồi và những đứa trẻ phải trở lại trường.

24 Bây giờ, bao nhiêu anh chị em thích việc đọc Lời, và những ơn phước của Chúa? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Hết thấy chúng ta đều thích, thật tuyệt vời.

25 Bây giờ, trời thì nóng, và tôi biết một số trong anh em phải trở về nhà tối nay. Tôi biết Anh Rodney và Charlie, và họ, phải lái xe những chặng đường dài. Và đợi một chút, anh em đang trong kỳ nghỉ, phải không? Ồ, tôi nghe anh em sẽ đi câu cá.

“Chúa không phân bổ thời gian cho một người khi người đó đang câu cá. Anh em không trở nên già hơn khi anh em đang câu cá.” Vậy, bây giờ, các cô gái hãy đi với họ. Hiểu không? Còn tôi sẽ đi xuống và tham gia với các anh em, nếu tôi có thể. Và anh em biết đấy, “Chúa nhân từ,” họ nói, “không phân thì giờ cho một người khi anh ta đang đi ra câu cá.” Cứ câu cá thật nhiều khi anh em—khi anh em cảm thấy tất cả đều xoắn chặt lại. Đó là điều tốt nhất để thư giãn, mà tôi đã từng tìm thấy trong đời mình, là đi câu cá.

26 Một lần nọ, tôi có một tấm thiệp nhỏ, từ Ông Troutman. Người nào từng nhớ Ông Troutman, công ty nước đá ở New Albany không? Ông có một tấm thiệp nhỏ ở trên đó, có ghi, “Ra ngoài câu cá.” Và tiếp tục, nói, “Một người đàn ông mà có...Mỗi người đàn ông, các anh em người, ra ngoài câu cá. Với bàn tay giúp đỡ, họ sẽ luôn luôn bắt được, ra ngoài câu cá.” Có tám hay mười điều khác biệt. Rồi khi anh ta xuống đến tận cùng, nói, “Con người gần gũi Đức Chúa Trời hơn khi người đó ra ngoài câu cá.” Vì vậy tôi nghĩ điều đó gần như đúng. “Người giàu và người nghèo giống nhau cả, khi ra ngoài câu cá.” Hiểu không? “Một bàn tay giúp đỡ, người ấy luôn bắt được, khi ra ngoài câu cá.” Và mọi sự gần như, “Ra ngoài câu cá.”

27 Ồ, tôi sẽ kể cho anh em sự đánh cá khác tôi đã thực hiện trong khoảng ba mươi ba năm qua, là đi câu linh hồn của nhiều người. Cầu xin Chúa vừa giúp chúng ta để chiến thắng mọi linh hồn mà chúng ta có thể tìm thấy.

28 Bây giờ, tối nay, bài giảng này đang được ghi âm. Vậy thì, sáng nay, (nếu Jim có mặt tại đây, hay đang thu âm), tôi—tôi nghĩ, trên băng ghi âm, người nào đó đã nhắc tôi chú ý tới điều đó, tôi nói,

“Đợt xuất hành thứ hai.” Tôi không có ý nói *thứ hai*. Ấy là, “Đợt xuất hành thứ ba.”

Đức Thánh Linh trong hình thể một Trụ Lửa, Đức Chúa Trời giáng xuống bày tỏ, đã đem đến đợt xuất hành đầu tiên, và—và mang vào...mang Y-sơ-ra-ên ra khỏi Ai-cập.

Đợt xuất hành thứ hai là Đấng Christ mang Hội thánh ra khỏi Do-thái giáo.

Và, *Đợt Xuất Hành Thứ Ba*, là khi cùng Trụ Lửa đó cất Nàng Dâu lên từ hội thánh. Hiểu không? Từ trong tự nhiên; từ trong thuộc linh; và Thuộc linh ra từ trong thuộc linh. Ba, đấy, đúng hơn là, Thuộc linh ra từ hội thánh. Thế thì chúng ta có ba, chúng ta có được ba giai đoạn về điều đó.

²⁹ Bây giờ, tối nay, tôi muốn làm băng ghi âm khác, và băng đó được gọi là: *Đời Sống Bạn Có Xứng Đáng Với Phúc Âm Không?* Chắc là sẽ không dài lắm.Ồ, với chỉ vài câu Kinh Thánh và những ghi chú tôi có tại đây, nhưng trước hết chúng ta muốn đọc Lời Đức Chúa Trời. Trước khi chúng ta làm điều đó, chúng ta cứ cúi lòng mình trước Ngài một lát.

³⁰ Lạy Chúa Jêsus, bất cứ người nam nào, hay người nữ, hoặc trẻ em, về thuộc thể, có thể gởi lại những trang của Kinh Thánh này, nhưng không có ai có thể bày tỏ được Nó ngoài Ngài. Con cầu nguyện, Chúa ôi, về việc lấy chủ đề này như nó đã được đặt trong lòng con để gởi ra trong các dân, cho dân sự, để họ có thể biết được họ được yêu cầu sống loại đời sống gì. Vì, nhiều người đã hỏi con, “Có phải Đời sống Cơ-đốc là một đời sống phục vụ hội thánh không? Có phải là giúp đỡ người nghèo, người có nhu cầu không? Hay chỉ là một thuộc viên thường xuyên? Có phải là lòng trung tín trung thành với giáo hội không?” và những câu hỏi như vậy. Cha ôi, nguyện xin câu trả lời chính xác đến tối nay, qua những lời này, khi chúng con gắng sức để—để mang lời giải đáp đến cho dân sự. Chúng con cầu xin, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

³¹ Bây giờ lật ra Kinh Thánh của anh em, đến Sách Tin lành Luca, và chúng ta sẽ bắt đầu ở chương thứ 14 và câu 16, để đọc vài câu Kinh Thánh làm cơ sở, cho một nền tảng, dành cho bài giảng

này mà chúng ta sẽ cố gắng phân bổ khoảng ba mươi đến bốn mươi phút. Bây giờ, câu thứ 16 của chương thứ 14 Tin lành Lu-ca.

Lúc đó Ngài phán với người ấy, Một người kia dọn tiệc lớn, và mời nhiều người ăn:

Khi đến giờ ăn, sai các đầy tớ mình đi nói với những kẻ được mời rằng: Hãy đến, vì—vì mọi sự đã sẵn rồi.

Song họ đồng lòng xin kiểu hết. Người thứ nhất nói với người rằng: Tôi...có mua một đám ruộng, cần phải đi coi; xin cho tôi kiểu.

Kẻ khác rằng: Tôi có mua năm cặp bò, phải đi xem thử; xin cho tôi kiểu.

...Kẻ khác nữa rằng: Tôi mới cưới vợ,...vậy tôi đi không được.

Vậy người đầy tớ trở về, trình tất cả việc này cho chủ mình. Chủ bèn nổi giận, biểu đầy tớ...

Để ý, không phải các đầy tớ. “Đầy tớ.”

...Hãy đi mau ra ngoài chợ, và đường nhỏ, và các thành phố, đem những kẻ nghèo khó, và tàn tật, đui, què vào đây.

Và đầy tớ trình rằng: Thưa Chúa, điều Chúa đã dạy, đã làm rồi, mà hãy còn thừa chỗ.

...chủ nhà lại biểu đầy tớ rằng: Hãy ra ngoài đường cái và dọc hàng rào, gặp ai thì ép mời vào, cho được đầy nhà Ta.

Vì Ta nói cùng các người, Trong những kẻ đã mời trước, không có ai được nếm bữa tiệc của Ta đâu.

³² Bây giờ, anh em để ý, có ba lần, hay ba lượt, của điều đó không? Khi họ đi ra, lần thứ nhất, và gọi những người được gọi, hay, được mời đến, và họ đã không đến. Vậy đã có một chiến dịch chữa bệnh, đi ra để mời những người bị mù và què. Và phòng vẫn còn trống, vậy đầy tớ đi ra và ép buộc những người tốt, xấu, và thờ ơ; họ nên đi vào.

³³ Bây giờ, anh em đọc một ẩn dụ khác của điều này, cũng theo trật tự đó, trong Ma-thi-ơ 22:1 đến 10, nếu anh em thích đọc, có

thể đọc sau này. Nhưng tôi—tôi rút ra đề tài này từ đó: *Đời Sống Bạn Có Xứng Đáng Với Phúc Âm Không?*

³⁴ Vậy thì, ở đây Chúa Jêsus đang phán...Con người luôn luôn cố có những cố, để không nhận lãnh Lời Đức Chúa Trời theo lời mời của Ngài. Dầu nó được chứng minh cho họ một cách vững chắc, rằng đó là—rằng đó là Tiệc Tối của Ngài và lời mời của Ngài, nhưng con người luôn tạo nên những cái cố. Và nếu anh em đọc Tin lành Ma-thi-ơ 22, anh em sẽ tìm thấy những cố ấy, cũng có ở đó. Và—và họ cố...

³⁵ Điều đó đã đi trở lại trong tất cả thời đại. Đi trở lại trong thời đại đó, và nói một người mời họ, và—và có một vườn nho. Và chúng ta tìm thấy ẩn dụ đó. Và cách mà người chủ sai những đầy tớ của mình để thu hoạch nho từ vườn nho này. Đầy tớ đầu tiên đến, họ đã làm gì? Họ đuổi người đi. Đầy tớ kế tiếp đến, họ cũng ném đá người. Và họ đuổi hết đầy tớ này đến đầy tớ khác; những kẻ tàn ác. Cuối cùng, nhà vua sai đến, con trai của mình. Và khi con trai người đến, chúng ta thấy, rằng, “Họ nói, ‘Đây là kẻ thừa kế. Chúng ta sẽ giết nó, rồi chúng ta sẽ có mọi thứ.’” Lúc ấy Chúa Jêsus phán với họ, “Nhà vua sai quân đến và tàn sát những kẻ giết người đó, và đốt cháy các thành của chúng.”

³⁶ Bây giờ, chúng ta thấy, khi Đức Chúa Trời ban cho con người một lời mời, và làm điều gì đó, hay tiếp nhận lời mời mà Ngài đã ban cho họ, mà con người lại chối bỏ, thì chẳng còn lại gì, sau khi sự thương xót đã bị từ chối, ngoài sự phán xét. Nếu anh em bước qua biên giới của sự thương xót, lúc ấy chỉ còn lại một điều, và đó là sự phán xét. Và chúng ta thấy rằng con người đã làm điều đó trong mọi thời đại. Nó đã xảy ra, hầu như mọi thời đại, trong Kinh Thánh.

³⁷ Khi Đức Chúa Trời sai Nô-ê đến, đầy tớ của Ngài, và làm một lối thoát cho tất cả những người muốn được—được cứu. Nhưng người ta chỉ nhạo cười và chế giễu Nô-ê. Nhưng Đức Chúa Trời đã làm một con đường, nhưng họ lại xin kiêu. Điều đó không theo—theo suy nghĩ hiện đại của họ. Nó đã không... Nó không phải là cách mà họ muốn, vì vậy họ đã xin kiêu trong thời Nô-ê.

³⁸ Họ đã xin kiếu trong thời Môi se. Họ đã viện cớ trong thời của Ê-li. Họ đã viện cớ trong thời của Đấng Christ. Và họ viện cớ ngày hôm nay.

³⁹ Bây giờ, Ngài đang phán trực tiếp với dân Y-sơ-ra-ên, những người được gọi đến bữa tiệc, mà tôi cũng muốn áp dụng điều ấy cho những người ngày hôm nay, hội thánh, những người được mời đến dự tiệc, mà không muốn làm điều đó, bữa tiệc thuộc linh của Chúa. Và họ không muốn làm điều đó. Họ không muốn làm điều đó. Họ có những điều khác để làm. Họ tìm những cớ.

⁴⁰ Vậy thì, nếu Y-sơ-ra-ên, cách đây hai ngàn năm, chấp nhận lời mời mà họ được ban cho, họ hẳn sẽ không như ngày hôm nay. Cách đây hai ngàn năm, Y-sơ-ra-ên đã khước từ lời mời đến dự tiệc cưới, và họ đã khước từ nó và đi vào sự phán xét. Nhưng, như Chúa Jêsus phán, họ đã ném đá và giết các tiên tri được sai đến với họ, bằng cách viện cớ, vậy thì, họ đã viện ra những cớ trong mỗi thời đại.

⁴¹ Chúng ta tìm thấy, trong thời Chúa Jêsus, rằng Ngài đã không—Ngài đã không liên kết với bất kỳ ai trong họ. Họ nói, “Khi nào Người này đã có được sự hiểu biết này? Người đến từ trường nào? Chẳng phải Đây là Con trai của thợ mộc sao? Chẳng phải mẹ Người được gọi là Ma-ri? Các anh em Người, chẳng phải là Giô-sê và Gia-cơ sao, vân vân? Và chẳng phải chị em Người ở với chúng ta sao? Thế thì Người này lấy thẩm quyền này ở đâu để làm điều này?” Hiểu không? Nói cách khác, Ngài đã không liên hiệp gì với họ. Vì vậy họ nói, “Hắn là Bê-ên-xê-un. Hắn là người Sa-ma-ri. Hắn bị quỷ ám, và Hắn bị điên khùng. Hắn là một—Hắn là một...Hắn là một Người mà có tà linh, trong hàng ngũ tôn giáo, và đã khiến Hắn điên cuồng. Và đó là điều xảy ra. Hắn ở ngoài kia giống như một người hoang dại. Đừng để ý gì tới Hắn.” Và chúng ta biết những gì đã xảy đến cho Y-sơ-ra-ên. Và họ đã kêu la. Họ tin chắc rằng Người đó sai trái, cho đến nỗi, ồ, họ định tội Ngài, họ nói—họ nói, “Hãy để Huyết của Người đổ trên chúng tôi và con cái chúng tôi.” Và Huyết ấy đã đổ ở đó suốt từ đó.

⁴² Chúa Jêsus đang cố gắng nói với họ rằng những cớ của họ là điều đã giết chết các đấng tiên tri, và đã giết những người công

chính hầu đến. Họ tiếp nhận những tín điều mà loài người đưa cho họ, thay vì nhận lấy Lời Đức Chúa Trời. Và, bằng cách làm vậy, đã làm cho Lời Đức Chúa Trời không hiệu quả.

⁴³ Bây giờ, hoặc là anh em phải nói, trong điều này, rằng *Đây* là ý chỉ của Đức Chúa Trời và sự ao ước của Đức Chúa Trời, hoặc là điều gì khác mà anh em có thể trồng lên, mà tốt hơn những gì *Đây* có. Vậy thì, anh em phải lấy điều này hay điều kia. Anh em không thể hầu việc Đức Chúa Trời và ma-môn được. Và anh em phải nói, “Đây là Lẽ thật,” hay “Đó là một phần của Lẽ thật,” hay “Nó không phải là hết thảy Lẽ thật,” hoặc “Nó không được đặt vào với nhau đúng đắn,” hay “Nó không được thông giải đúng.”

Và Kinh Thánh nói, rằng, “Lời của Đức Chúa Trời không phải là sự thông giải riêng.” Không một ai khác được cho là đặt sự diễn giải vào Nó, Nó đã được viết theo cách mà Đức Chúa Trời muốn Nó được thông giải. Những gì Nó nói, Đó, đó là những gì được cho là. Cứ nhận lấy Nó theo cách Nó được nói, cách Nó được chép xuống Đây.

⁴⁴ Bây giờ, họ chấp nhận những tín điều. Họ làm cho những lời hứa của Đức Chúa Trời không còn hiệu quả với họ. Họ bỏ qua Điều đó. Họ sẽ trượt ra khỏi Nó.

⁴⁵ Bây giờ, nếu nước Nga đã nhận Ôn phước ngũ tuần, cách đây bảy mươi lăm năm, khi Đức Thánh Linh giáng trên nước Nga, thì họ đã chẳng thành những người cộng sản ngày hôm nay. Vậy thì, cách đây bảy mươi lăm năm, họ đã có một cuộc phục hưng lớn ở nước Nga. Đức Chúa Trời đến giữa họ, và họ đã có những cuộc phục hưng vĩ đại, trên đường vào tận Siberia. Và họ đã làm gì? Họ đã chối bỏ Nó. Và ngày hôm nay, đất nước đã chết, các hội thánh không thể có nhà thờ nhóm lại, chỉ dưới sự cho phép. Và họ bị định cho sự phán xét. Đã lâm vào cơn giận dữ hoang dại này của chủ nghĩa cộng sản; đã bán mình cho ma quỷ.

⁴⁶ Cách đây năm mươi năm, Đức Thánh Linh đã giáng xuống Anh quốc. Ngay sau đó xuất hiện George Jeffreys, và F.F. Bosworth, và Charles Price, Smith Wigglesworth, những chiến binh vĩ đại đó của đức tin, cách đây năm mươi năm, và đã dâng cho Anh quốc cuộc phục hưng Thánh Linh. Nhưng người ta đã làm gì? Họ nhạo cười những người đó, tống họ vào trong tù, gọi

họ điên khùng, nghĩ rằng họ bị mất trí. Các giáo hội không cho phép dân sự đến nghe họ. Và họ đã chữa lành những người đau ốm, và đuổi quỷ, và làm những công việc vĩ đại. Và bởi vì Anh quốc đó, như là một dân, chối bỏ Phúc âm, những tội lỗi của—của nó đã được biết đến khắp thế giới. Tàn tệ còn hơn là một—một đất nước bội đạo trên toàn thế giới, thậm chí bao gồm Rô-ma và Pháp, là Anh quốc. Nó là mẹ của sự bội đạo. Ngay tại nơi Finney và nhiều thầy giảng lớn đã rao giảng, tại—tại Haymarket, và Charles G. Finney, và Wesley, và tiếp sau đó, và nó đã bác bỏ Phúc âm đó.

⁴⁷ Và bây giờ, thậm chí tuần qua, hay hai tuần vừa rồi, trên báo chí, anh em tìm thấy nơi mà những người vĩ đại của họ quá yếu đuối đối với—với tình dục của phụ nữ, cho đến khi các thám tử tiến vào. Và người đứng đầu của họ tìm thấy một số người nữa của họ. Các tạp chí đã đăng tải điều đó. Tội lỗi của họ về tai tiếng, ngay trong chính quyền của họ, đã gieo danh nhục nhã của họ khắp thế giới. Vì sao? Nó chối bỏ Lễ thật. Nó viện cớ của nó, và nó xong đời. Anh quốc đã bị rửa sạch hết, với Đức Chúa Trời, cách đây lâu rồi. Nếu...

⁴⁸ Nước Mỹ, cách đây mười lăm năm, khi cuộc phục hưng chữa lành vĩ đại tiếp tục từ ngũ tuần, bùng phát ra trong đất nước, và có những cuộc phục hưng tại thủ đô, Washington, DC. Các vị tổng thống, phó tổng thống, những người vĩ đại, các nhà cầm quyền; những điều vĩ đại đã xảy ra, những bậc cầm quyền và—và nhiều người đã được chữa lành. Giống như, Dân biểu Upshaw bị tàn tật trong—trong sáu mươi sáu năm, và họ không thể ngoảnh mặt đi và nói không phải như vậy. Nó ở ngay trước họ, nhưng họ đã chối bỏ Nó.

⁴⁹ Và, tối nay, đó là lý do dân tộc này dừng lại. Nó bị kết tội. Không còn hy vọng cho nó, chút nào. Nó đã vượt qua lần ranh giữa sự phán xét và sự thương xót. Và nó được bầu lên trong những gì nó có tại đây, để kiểm soát đất nước. Và nó bị hư hoại, tới tận cốt lõi. Chính trị của nó thối nát. Đạo đức của dân tộc này xuống thấp hơn bất cứ cái gì tôi có thể nghĩ đến. Và hệ thống tôn giáo của nó thối rữa hơn đạo đức. Trong việc làm điều này, nó trở nên, bây giờ nó tự gia nhập, với mọi giáo hội, và dân tộc, đi vào

sự liên hiệp các giáo hội, và nhận lấy dấu hiệu của con thú. Thật là điều tồi tệ! Tại sao vậy? Đấng Christ ban cho họ cơ hội, “Hãy đến dự tiệc của Ta,” tiệc ngũ tuần, mà có nghĩa là “năm mươi.”

⁵⁰ Khi Thánh Linh tuôn đổ trên nước Nga, họ được mời đến bữa tiệc ngũ tuần, bữa tiệc thuộc linh, và họ đã từ chối Nó. Nước Anh, Thánh Linh đã tuôn đổ trên họ, và họ đã chối bỏ Nó. Nước Mỹ, Thánh Linh được tuôn đổ trên họ, và họ đã bác bỏ Nó.

⁵¹ Ngài đã mời ba lần. Ba lần, Ngài đã sai đi, và họ đã không chịu lắng nghe bữa tiệc. Rồi Ngài sai đi lần nữa, và Ngài phán, “Hãy đi và ép buộc những người ấy đến. Bàn phải được dọn sẵn. Bàn tiệc đã sẵn sàng. Vẫn còn chỗ.” Và tôi tin, rằng, có lẽ, có lẽ trong vài tháng tới, hay gần như vậy, hay năm tới, hoặc bất kể là gì, Đức Chúa Trời sẽ gởi đến một cơn rung động khác trên toàn đất nước, vì có ai đó vẫn còn ngoài đó, nơi nào đó, đó là một Hạt giống được định trước, mà Ánh Sáng phải rơi trên, nơi nào đó, nơi nào đó trên thế giới. Dân tộc, chính nó, bị chết.

⁵² Tôi đã xem trong tạp chí *Life* tuần này; ở dưới, ờ, dưới Little Rock, ngày nọ, hay, đúng hơn là, Hot Springs. Và ở đó tôi đã thấy, tôi tin đó là thống đốc bang New York, với vũ nữ khỏa thân nào đó ở Honolulu, nhảy với cô ta. Bây giờ...Và ở đây, dưới đó, là một người có danh tiếng khác. Ờ, thật là một sự nhục nhã! Hãy nhìn vào đất nước của chúng ta ngày nay. Hãy nhìn vào tình trạng của—của đất nước chúng ta. Hãy nhìn nó đã đi đến đâu, nó đã lún sâu như thế nào.

⁵³ Hãy nhìn hệ thống tôn giáo của chúng ta hôm nay. Làm thế nào những giáo hội có thể từng lâm vào trong tình trạng họ đang ở bây giờ? Là vì họ đã khước từ và chối bỏ Sự điệp của Đức Chúa Trời, lời mời đến dự tiệc. Anh em có thể gọi một đời sống như thế là xứng đáng với Phúc âm không? Anh em có thể gọi một đời sống, mà có thể thiết lập và cho phép dân sự của—của họ làm các thứ ấy, hút thuốc lá không?

⁵⁴ Ngày nọ, ở dưới đây, một giáo hội nào đó, một đội bóng nhỏ liên đoàn đang chơi dưới đây tại công viên, và con trai nhỏ của em rể tôi là cầu thủ ném bóng cho một trong các đội. Và vì vậy nó đi ra ngoài đó ném bóng, và có một liên đoàn giáo hội đang chơi. Và có mục sư, với những người trẻ này ngoài đó trên sân, đang thi

đầu. Và mục sư hút thuốc này đến thuốc khác, thuộc về một giáo hội láng giềng thực sự ở ngay đây bên chúng tôi. Và anh em có thể tưởng tượng được không một người...Và thậm chí những người đang ngồi trong cử tọa để ý điều đó. Nhưng trận đấu đang diễn ra vậy nên họ thậm chí không để tâm đến điều đó.

⁵⁵ Giáo hội lớn nào đó, một giáo hội Báp-tít, mà tôi biết, cho phép hội thánh nghỉ sau giờ trường Chúa nhật, mười lăm phút, để mục sư và tất cả họ có thể đứng bên ngoài và hút thuốc, trước khi họ vào lại để phục vụ bốn phần với Chúa. John Smith, nhà sáng lập của giáo hội đó, đã cầu nguyện bằng tất cả sức lực, để Đức Chúa Trời ban đến một cơn phục hưng, cho đến nỗi mắt ông sưng húp ban đêm, và vợ ông đã phải dẫn ông đến bàn và dùng muỗng cho ông ăn. Nếu...Con người đó sẽ lật mình trong mộ nếu ông biết giáo hội đó đã ở trong tình trạng ấy. Điều gì vậy? Họ đã được mời đến, và đã khước từ. Đó là điều duy nhất. Và anh em nhớ, Chúa Jêsus đã phán, ở đây, rằng những người đã được mời, và từ chối, sẽ không được nếm bữa tiệc tối của Ngài.

⁵⁶ Khi Đức Chúa Trời sai Thánh Linh đến và gõ cửa một người, và người ấy cố tình khước từ Nó, lúc nào đó người ấy sẽ quay lại với Nó cho lần cuối cùng của mình, và rồi anh em sẽ không còn là người được hưởng đặc ân. Anh em có thể ngồi trong nhà thờ và lắng nghe Phúc âm, và đồng ý với Phúc âm. Anh em cũng có thể làm thật nhiều như nói, "Tôi biết Điều đó đúng," nhưng không bao giờ đặt một ngón tay trên Nó, để phục vụ Nó, chính anh em. Hiểu không? Anh em chỉ lắng nghe Nó, vì anh em nói, "Tôi tin Nó thì đúng." Đó chỉ là cảm thông với Nó thôi.

Tôi có thể nói, "Tôi tin đó là mười ngàn đô la." Điều đó không có nghĩa tôi có được món tiền đó. Hiểu không? Tôi có thể nói, "Đó là nước lạnh tốt lắm," nhưng không chịu uống nó. Anh em biết tôi có ý nói gì chứ?

Và đây là Sự sống Đời đời. Và không chịu thực hiện nó, ngày nào đó anh em sẽ vượt qua lần ranh giữa sự phán xét và ơn thương xót, và lúc ấy anh em sẽ không có đặc ân để đến và nhận lãnh Nó.

⁵⁷ Với anh em những người đến đây. Tôi không chịu trách nhiệm cho những ai mà...hay là—hay là những mục sư truyền đạo khác giảng cho. Nhưng, nếu Nó là đúng, anh em mắc nợ đời sống mình với Nó. Còn có điều gì nữa anh em từng tìm thấy, mà sẽ là nhiều hơn là lợi ích với anh em, hơn là biết rằng anh em có thể có Sự sống Đời đời?

⁵⁸ Chuyện gì xảy ra nếu tôi cho đi những viên thuốc con nhộng ở đây, mà, khoa học đã chứng minh, được chứng minh một cách khoa học rằng viên thuốc này sẽ làm cho anh em sống được một ngàn năm? Ồ, tôi—tôi sẽ phải đem một toán dân quân ra ngoài đây, và lừa hết họ ra khỏi chỗ đó. Anh em sẽ không phải kêu gọi tin nhận cho điều đó. Anh em chỉ phải đánh bật họ ra khỏi nó, để sống một ngàn năm.

Và, tuy nhiên, khoa học đã chứng minh rằng Đức Chúa Trời Đời đời, tất cả quyền phép của sự sống lại của Ngài, mà hứa cho anh em Sự sống Đời đời, và Sa-tan sẽ đặt những lừa đảo của nó ngoài đó và giữ anh em cách xa Nó. Hiểu không? Tuy nhiên, anh em có thể nhìn, và nhạy cảm đủ để nhìn vào mặt của Nó và thấy rằng Nó đúng, nhưng rồi lại bác bỏ Nó. Hiểu không?

⁵⁹ Điều gì đó, hầu như viện cố nào đó. “Trời nóng quá. Tôi mệt quá. Tôi sẽ đi, ngày mai.” Chỉ viện cố gì đó, họ chỉ làm thế thôi. Bởi sự chối bỏ ngày thăm viếng, điều đó phân rẽ anh em khỏi Đức Chúa Trời.

⁶⁰ Bây giờ, chúng ta để ý. Và, trong Cựu Ước, họ có những gì họ gọi là năm hân hỉ. Đó là khi tất cả những người, mà là những nô lệ, có thể ra đi tự do khi năm hân hỉ vang tiếng. Và rồi nếu người nô lệ không ra đi, nếu có cơ nào đó người ấy đưa ra, rằng người ấy không muốn quay trở về xứ mình, thì người đó phải được đánh dấu trong lỗ tai, bằng dùi, ở ngạch cửa đền thờ. Và rồi cho dẫu có bao nhiêu năm hân hỉ đến đi nữa, người đó đã bị bán đứt. Anh ta không bao giờ có thể trở lại như là một công dân, ở Y-sơ-ra-ên nữa. Anh ta làm gì? Anh ta đã chối bỏ lời mời. Anh ta đã không phải trả điều gì. Món nợ nô lệ của anh ta đã xong rồi. Gia đình anh ta được tự do. Anh ta có thể đi ngay trở lại quê nhà của mình và có tài sản riêng của mình. Nhưng nếu anh ta không chịu làm điều đó, anh ta không còn được phân chia gì nữa vào

lúc đó với Y-sơ-ra-ên, và quyền sở hữu của anh ta được ban cho người khác.

⁶¹ Bây giờ, điều giống như vậy trong tự nhiên cũng áp dụng cho thuộc linh. Rằng, nếu chúng ta, như những người thừa kế của Sự sống Đời đời, và chúng ta nghe Phúc âm và biết Nó đúng, mà chúng ta chối bỏ Nó, và không chịu làm theo điều đó hay lắng nghe Nó, thì chúng ta nhận lấy dấu của con thú.

⁶² Vậy thì, người nào đó nói, “Bây giờ, sẽ có một—một dấu của con thú, nó sẽ đến ngày nào đó.” Hãy để tôi nói cho anh em. Nó đã đến rồi. Hiểu không? Ngay khi Thánh Linh bắt đầu giáng xuống, dấu của con thú bắt đầu xảy ra. Hiểu không?

⁶³ Anh em chỉ có hai điều. Một trong chúng, là, tin nhận Lời, nhận lấy Ấn của Đức Chúa Trời. Chối bỏ Nó, nhận lấy dấu của con thú. Chối bỏ Ấn của Đức Chúa Trời là nhận dấu của con thú. Mọi người có hiểu không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Chối bỏ Ấn của Đức Chúa Trời là nhận lấy dấu của con thú. Vì, Kinh Thánh nói, “Tất cả ai không được đóng ấn bởi Ấn của Đức Chúa Trời đều đã nhận lấy dấu của con thú.”

⁶⁴ Khi tiếng kèn vang lên, và tất cả muốn đi tự do thì có thể đi. Những người không đi, đã bị đánh dấu.

Vậy thì, anh em thấy, dấu hiệu con thú, nếu chúng ta nói về nó trong tương lai, là khi nó được bày tỏ, khi anh em nhận ra đó là những gì anh em đã làm rồi. Hiểu không? Và Thánh Linh cũng vậy, Nó phải được bày tỏ. Khi chúng ta nhìn thấy Chúa Jêsus đến trong vinh quang, và cảm thấy rằng quyền phép biến đổi đó, và thấy người đã chết sống dậy khỏi mộ, và biết rằng thêm một giây nữa, chúng ta sẽ được biến đổi và có một thân thể giống như của Ngài. Nó sẽ được tỏ bày. Rồi, nhìn thấy những người mà chối bỏ Nó, sẽ bị bỏ, ra ngoài.

⁶⁵ Chúa Jêsus chẳng đã nói những nữ đồng trinh đi ra để gặp Đấng Christ sao? Một số người trong họ đã ngủ gục, canh đầu tiên, canh hai, ba, bốn, năm, sáu, đến canh thứ bảy. Nhưng, đến canh thứ bảy, thì có tiếng, “Kia, Chàng Rể đến. Hãy đi ra để gặp Người.” Và những người đang mê ngủ, thức tỉnh. Tất cả các thời đại trở lại, với Ngũ tuần, tỉnh thức. Hiểu không? Từ thời đại thứ

bảy, thời đại hội thánh thứ bảy, suốt con đường trở lại, đã thức dậy. Và những người này đang sống, trong thời đại hội thánh này, họ được thay đổi. Và họ đã đi vào.

Ngay chính lúc họ đi vào, nữ đồng trinh ngủ gục đến và nói, “Chúng tôi muốn mua một ít Dầu của các chị.”

⁶⁶ Nhưng họ nói, “Chúng tôi chỉ có đủ cho chúng tôi. Hãy đi đến họ để mua Nó.”

“Và trong lúc họ đang cố gắng nhận Dầu này, Chàng Rể đến.” Chưa bao giờ có một lần nào trong lịch sử thế giới, mà những người phái Tân giáo, Báp-tít, Giám Lý, Trưởng Lão...Các tờ báo đã đầy dẫy. Các tờ báo tôn giáo đang ngợi khen Đức Chúa Trời, rằng những nữ đồng trinh ngủ gục bây giờ đang cố gắng nhận lãnh ngũ tuần, đang cố gắng nhận lãnh Thánh Linh. Và dân sự chẳng nhận ra điều ấy sẽ không xảy ra, theo Lời Đức Chúa Trời sao? “Trong lúc họ đang cố gắng quay trở lại, Chàng Rể đến đem Nàng Dầu đi. Và họ bị quăng vào trong sự tối tăm, để bị phán xét,” vì họ đã khước từ lời mời.

⁶⁷ Tất cả các dân được mời đến. Đức Chúa Trời, trong mọi thời đại, gọi đến Ánh Sáng của Ngài, và Nó đã bị chối bỏ.

⁶⁸ Và, bây giờ, ngày hôm nay không khác gì thời nào khác, chối bỏ ngày của sự thăm viếng. Khi Đức Chúa Trời đang có sự thăm viếng với Hội thánh và với dân sự, thì hãy tiếp nhận Nó. Đừng trì hoãn cho đến sang năm, cuộc phục hưng kế tiếp. Đó là thì giờ, “Ngày nay là ngày cứu rỗi.”

⁶⁹ Và nên nhớ, Đức Chúa Trời đã không hề gọi một Sứ điệp, vào thời nào, ngoài những gì Ngài đã chứng thực Nó với siêu nhiên. Chúa Jêsus, chính Ngài đã phán, “Nếu Ta không làm các công việc của Cha Ta, thì đừng tin Ta. Nhưng nếu Ta làm các công việc, các người hãy tin các công việc nếu các người không thể tin Ta,” và khi anh em thấy nó bị cắt bỏ rõ ràng và—và đã tỏ bày.

⁷⁰ Bây giờ thì giờ đã đến mà kẻ nô lệ chối bỏ Nó, thì nó bị đục vào tai bằng cái dùi, rồi sẽ không bao giờ nghe được Nó nữa. Vậy thì nó tự đưa mình vào liên hiệp các giáo hội, đi ngay vào để nhận dấu hiệu của con thú.

⁷¹ “Một trong những tham vọng lớn,” ai đó cho tôi tờ báo ngay lúc này, giáo hoàng mới này nói, “là liên hiệp các giáo hội lại với nhau.” Họ sẽ làm điều đó thật chắc chắn như tôi đang đứng đây. Và những người Tin Lành ngã vào đó. Hiểu không? Bởi vì, giáo hội...Kinh Thánh nói, Phao-lô, vị tiên tri của Chúa, đã nói, “Ngày đó sẽ không đến trừ khi có sự bỏ đạo đến, trước tiên, và rồi... trước khi con người tội ác sẽ được bày tỏ. Hẳn ngồi trong đền thờ của Đức Chúa Trời, tự tôn chính mình, lên trên mọi sự mà người ta xưng là Đức Chúa Trời; hẳn, như là Đức Chúa Trời,” tha thứ tội lỗi trên đất, và vân vân. Thật điều này đã xảy ra! Nhưng nó không thể xảy ra cho đến khi có sự bội đạo, cho đến khi hội thánh bắt đầu từ bỏ bữa tiệc thuộc linh, tự kéo nó trở lui và tự tổ chức. Và lúc ấy sự khải thị không ở lại với hội thánh.

⁷² Hãy nhớ, Y-sơ-ra-ên đã bước đi, ngày và đêm, bằng Trụ Lửa. Khi Trụ Lửa đó di chuyển, họ di chuyển với Nó. Và hãy nhớ, Nó là một trụ Lửa ban đêm, và đám Mây vào ban ngày. Vì vậy Nó có thể đến, ban ngày hay ban đêm, bất kỳ lúc nào. Nhưng, bất kỳ nơi nào Nó ở, thì có một sự cầu thay, để họ sẽ chắc nhìn thấy Nó được. Đó là Ánh sáng ban đêm, và đám Mây vào ban ngày, và họ đã đi theo Nó. Vâng, thưa quý vị. Sự việc không hề thay đổi!

⁷³ Martin Luther nhìn thấy Nó. Ông đã làm gì? Ông ra khỏi đạo Công giáo. Nhưng họ đã làm gì? Họ xây một hàng rào nhỏ chung quanh, nói, “Chúng tôi là những tín đồ Lutheran. Đây là điều đó.”

⁷⁴ Rồi Wesley thấy Nó di chuyển ra khỏi nơi đó. Ông chết. Họ đã làm gì? Xây một hàng rào nhỏ quanh đó, nói, “Đây là điều đó.” Ánh Sáng đã làm gì? Tiếp tục dời khỏi đó, một lần nữa.

⁷⁵ Ngũ Tuần thấy Nó. Họ đã làm gì? Di chuyển ra khỏi phái Wesley và phái Na-xa-ren, và đại loại như vậy. Họ làm gì? Họ xây một hàng rào nhỏ bao quanh nó, gọi, “Chúng tôi là một ngôi,” và “Chúng tôi là ba ngôi,” và “Chúng tôi là Hiệp nhất,” và tất cả điều này. Ngài đã làm gì? Đức Chúa Trời đã tiếp tục dời ngay ra khỏi nó. Hiểu không?

⁷⁶ Chúng ta không thể làm thế. Chúng ta phải đi theo, mỗi ngày, mỗi giờ của ngày, mỗi bước đi của con đường. Chúng ta phải được dẫn dắt bởi Chúa Jêsus Christ. Nếu không, chúng ta nhận

lấy một đời sống tổ chức. Và một đời sống mà không đi theo Đấng Christ, hằng ngày, thì không xứng đáng.

⁷⁷ Một người mà là Cơ-đốc nhân vào Chúa nhật, và đi nhà thờ, ngồi phía sau đó và nghĩ anh ta làm chủ hội thánh bởi vì anh làm *điều này, điều kia*, hay *điều nọ*, và vào thứ Hai sẽ trộm cắp và nói dối. Còn phụ nữ mà đi ra những bãi tắm công cộng, và—và ở ngoài đó trên những đường phố, với những bộ đồ vô đạo đức trên người!

⁷⁸ Tôi nghĩ về—về đệ nhất phu nhân, thậm chí không có trang điểm gì, để đi đến trước giáo hoàng; và trở về, và bày ra một tóc cắt tỉa đầu cho phụ nữ trong nước. Và tất cả những chiếc váy này, mà, khi bà đã trở thành mẹ, mọi người đàn bà trong nước đều muốn mặc một trong những chiếc váy kiểu mẫu của mẹ bấy giờ. Đúng thế. Đó là những gương mẫu. Và họ biết rằng những người đó sẽ làm thế. Họ nhận lấy linh của thế gian. Và điều đó không thuộc về Hội thánh Đức Chúa Trời hằng sống.

⁷⁹ Phụ nữ phải hướng tới Chúa Jêsus Christ. Chị em nên nhìn về Sa-ra và những phụ nữ của thời Cựu Ước.

⁸⁰ Bây giờ, họ trở nên như vậy...Đêm nọ tôi đã giảng, nơi nào đó, về những người nữ vâng phục chồng mình. Vâng phục ư? Vâng. Điều đó đã đi ra khỏi nghi thức hôn nhân, cách đây một thời gian lâu. Nhưng họ sẽ không làm điều đó. Không, thưa quý vị. Họ sống tại Mỹ, và họ cho anh em biết như vậy. Họ sẽ không vâng lời. Nhưng, hể chừng nào chị em không làm điều đó, thì đừng bao giờ cố gắng tự xưng mình là một Cơ-đốc nhân, vì chị em không phải. Tôi không quan tâm chị em nhảy múa và nói tiếng lạ như thế nào, nếu chị em không vâng phục chồng mình, chị em đi ra khỏi ý chỉ của Đức Chúa Trời.

⁸¹ Một người nữ mà mặc những quần đùi và làm những điều này mà nàng làm trên đường phố, đừng tự xưng mình là Cơ-đốc nhân. Chị em muốn có thế gian và vẫn còn khư khư giữ lời làm chứng của mình. Chị em không thể làm điều đó trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, khi chị em biết rõ hơn mình nên làm điều đó.

82 Để ý, “bị dùi vào tai,” đánh dấu, khi ấy anh chị em sẽ không bao giờ nghe được nữa. Hãy nhớ, đó là dấu hiệu bị tai lại. Anh chị em không còn nghe Nó được nữa. Anh chị em sẽ không lắng nghe. Anh em sẽ không bao giờ có khả năng nghe lại lần nữa, làm điều đó lần nữa.

83Ồ! “Nàng không tin *Điều đó*.” Ô, chao ôi! “Đừng nói với nàng. Nàng tin *điều đó*.” Không. “Nàng nói cho anh *đúng*...” Nàng không biết Nó. Làm sao có thể một—một quý bà...Cứ hỏi chị em, làm sao một quý bà có thể...

Như tôi đã giảng hôm Chúa nhật, tối Chúa nhật vừa rồi, cách tối nay một tuần, về “một đèn đỏ lóe lên,” cách mà—mà—mà dáng vẻ của phụ nữ trở nên xinh đẹp hơn bao giờ hết. Vậy thì, điều đó không có gì—không có gì chống lại người nữ, bây giờ, điều đó đúng...nhưng là cách nàng điều khiển điều đó. Hiểu không? Sự...Nàng đã theo lối đó, đặt mình vào sự cám dỗ, giống như Ê-va bị đặt trước cây ấy.

84 Mỗi người, mỗi con trai đến với Đức Chúa Trời, phải trải qua thì giờ thử thách đó. Đây là thời đại của phụ nữ, quốc gia này là, nơi nàng phải trải qua sự thử thách đó. Nếu nàng có thể là một người nữ xinh đẹp, và hành động giống như một người chị, ơn phước của Chúa ở trên nàng. Nhưng khi nàng có thể tự làm cho mình để—để biết điều này, và phô bày chính nàng, hoàn toàn tỏ cho thấy rằng nàng có một—một linh xấu trên mình. Nàng không có ý theo lối đó, tôi không nghĩ, nhiều người trong họ không nghĩ. Nhưng họ không nhận ra điều đó.

85 Anh em có thể cho tôi biết rằng một người nữ đang hoang, có suy nghĩ lại có thể tự khoác lên mình, những bộ quần áo nhỏ xíu này mà họ mặc ra ở đây trên đường phố không?

86 Tôi có hai cô con gái trẻ đang ngồi tại đây. Tôi không biết hậu quả sau này bọn trẻ sẽ là gì. Tôi chỉ cầu nguyện cho chúng. Những người trẻ tuổi, ngày hôm nay, tôi không...Anh em không thể bảo được đâu. Tôi không biết. Chúng không được miễn trừ khỏi điều đó. Chúng phải đứng trên đôi chân của chính mình, trước Chúa Jêsus Christ, và đưa ra câu trả lời. Chúng không thể đi vào trên những gì...trên—trên những gì mà tôi tin, và những gì mẹ của chúng tin. Tôi không biết chúng làm những gì. Nhưng

tôi thực sự tin, vào thì giờ này, nếu những cô gái họ đi ra ngoài trên đường phố, với loại áo quần đó trên người, và một người nam lăng nhục họ, trong loại quần áo đó, tôi không tin, nếu tôi có cơ hội, tôi thậm chí có thể định tội người đàn ông. Đúng thế. Tôi lên án các cô gái. Họ không việc gì làm thế.

⁸⁷ Hãy lắng nghe. Nếu con người nghĩ, và người ta dạy rằng, “Con người không hơn gì một con vật. Anh ta đến từ loài vật.” Và nhìn xem, thế thì, anh em đưa người ấy ra đó như...

⁸⁸ Anh em lấy ví dụ một con chó đến với một con chó cái nhỏ vào những lúc nào đó, qua những hàng rào và mọi thứ khác, vì con giống cái nhỏ trong điều kiện đó; heo, bò, mọi loài vật khác. Và nếu chúng ta có đời sống thú vật; mà, chúng ta là vậy, phần thể chất. Và rồi khi một người đàn bà tự phô bày mình ra như thế, nàng chứng minh rằng nàng cũng giống con chó nhỏ đó, nếu không giống như vậy, chính xác, vì nàng sẽ không làm điều đó. Nàng biết. Tự nhiên dạy cho nàng rằng người đàn ông đó sẽ ngấm nàng. Và Kinh Thánh nói, “Hễ ai nhìn một người đàn bà mà động lòng ham muốn nàng thì đã phạm tội tà dâm với nàng ở trong lòng mình rồi.”

⁸⁹ Điều ấy đặt ra một thì giờ thử thách. Và ma quỷ làm đẹp những người nữ, và cởi trần họ, và phô bày họ ra ở đó, để thử anh em. Hồi các ông, hãy quay đầu đi. Hãy là những con trai của Đức Chúa Trời. Hồi những người nữ, hãy trang phục giống như những con gái của Đức Chúa Trời. Đừng trả lời vì tội tà dâm ở nơi xa kia vào Ngày đó.

⁹⁰ Nếu người nữ đó, cho dầu nàng ngây thơ như thế nào...Nàng có thể không hề làm điều gì sai trật, không hề có ý nghĩ trong tâm trí làm sai trật. Nhưng khi tội nhân đó ngấm hình thể yêu kiều của người nữ đó (biết rằng người đó là nam giới, và nữ giới thì ở trong một, các tuyến ở trong một, và nam giới ở trong tuyến khác), và tội nhân đó sẽ phải trả lời cho hành động của mình vào Ngày Phán xét: Ai đã làm điều đó? Ai phạm tội? Không phải anh ta. Chính chị em. Chị em đó, vô đạo đức.

⁹¹ Hãy nhìn vào đất nước này. Trước đây thường có, khi họ—họ có những bộ váy cao đến đầu gối mà phụ nữ mặc, chúng ta phải gửi sang Paris để mua chúng. Ngày nay, Paris gửi đến đây để mua

chúng. Nó đã trở nên quá ô uế đến nỗi Paris không thể theo kịp nó. Đúng vậy. Toàn bộ...Tại sao? Chối bỏ Phúc âm. Tại sao?

Paris không có Nó. Đó là nước một trăm phần trăm đạo Công giáo. Người Tin Lành thậm chí không thể len được vào đó. Hãy nhìn Billy Graham. Tôi nghĩ chỉ có sáu trăm Cơ-đốc nhân trong cả Paris, trong số hàng triệu, sáu trăm Cơ-đốc nhân, tín đồ Tin Lành. Đó không phải là đầy dẫy Thánh Linh. Đó chỉ hoàn toàn là tín đồ Tin Lành, sáu trăm người trong họ, trong hàng triệu lần triệu. Họ không có được cơ hội để chối bỏ Nó.

⁹² Nhưng những người này có Phúc âm. Và khi họ đi ra khỏi Sứ điệp và Phúc âm mà họ đã nhìn thấy được bày tỏ, nhạo cười Nó bởi vì những tín lý mại dâm cũ đã làm họ lung lạc; và mục sư nào đó đứng trên bục giảng, nghĩ nhiều đến một đô la và phiếu ăn hơn là ông nghĩ về linh hồn, của những người mà ông giảng cho, điều đó đúng, đó là những gì nó đã làm. Bây giờ nó dần dần thế giới.

⁹³ Anh em nhớ, cách đây không lâu, trong đền tạm này. Tôi đã giảng về một đề tài, cách đây chừng hai mươi năm, “Tôi sẽ cho anh em thấy nữ thần của nước Mỹ,” và đã có cô gái trẻ ở đây, đang ngồi đó với nó. Chuyện là như thế. Thậm chí bây giờ, họ đã có thần ấy rồi. Họ đang có được những gì họ cầu xin. Và họ đang nhận nó. Chỉ thế thôi.

⁹⁴ Không. Họ sẽ không chịu tin điều đó. Không, thưa quý vị. Họ cho anh em biết họ là những công dân Mỹ, và họ có quyền để—để thực hiện bất kỳ cách nào họ muốn. Tôi chỉ mong...

⁹⁵ Xin để tôi nói cho anh em. Tôi sẽ nói cho anh em biết giờ này. Không, thưa quý vị, chính trị sẽ không bao giờ có tác dụng. Không, thưa quý vị, nền dân chủ sẽ không bao giờ có tác dụng. Nền dân chủ bị thối nát, đến tận xương tủy. Nếu nó có thể điều hành được giữa vòng một nhóm người Cơ-đốc, nó sẽ tốt. Nhưng khi anh em đặt nó ra ngoài đó trong thế gian, thì nó trở nên tất cả những cánh buồm và không có chiếc neo nào. Hoàn toàn đúng.

⁹⁶ Hãy nhìn tại đây, ngày hôm nay. Bất cứ điều gì có thể xảy ra, và họ sẽ cứ...Bất cứ điều gì, kéo theo một ít hoạt động chính trị, và họ sẽ được chấp nhận với kẻ sát nhân.

⁹⁷ Khi tôi giảng dưới đó, tối ấy để cố cứu đời sống của hai đứa trẻ. Chúng phạm tội thật nặng. Thậm chí viên luật sư đã đến phía sau tôi ở đó, và ông nói, “Đúng vậy.” Ông ấy nói, “Tôi không tin vào việc lấy đi mạng sống người ta.” Ông nói, “Nếu quý vị lưu ý những hồ sơ tội phạm hình sự của quý vị, ai là những người đã bị giết trong những chiếc ghế điện và các thứ? Đó không phải là những người giàu có. Anh ta có khả năng mượn luật sư và một vài sự lôi kéo, thủ đoạn dơ bẩn nào đó, và một số điều khiển ở đây, và một số điều khiển ở đây, và dứt lốt thứ gì đó.” Ông ấy nói, “Chính là những đứa trẻ tội nghiệp như thế, mà không có đủ tiền để mua một bữa ăn hàng ngày, đó là loại người mà nhận lấy điều đó. Đó là loại người họ châm điện, người nào đó mà như họ gọi là một đám người dốt nát, và họ cứ giữ cái tên của chúng về án tử hình.”

⁹⁸ Tôi nói, “Kẻ sát nhân đầu tiên đã từng phạm tội trên thế giới, một người anh giết người em, và Đức Chúa Trời đã không cất mạng sống của người ấy vì điều đó. Ngài đặt một cái dấu trên người, để không có ai lấy đi mạng sống người. Đúng. Đó là Quan Án Tối Cao.”

Tôi thấy người ta đã bỏ bản án đối với chúng. Bây giờ chúng sẽ nhận một phiên xử khác. Dĩ nhiên, chúng sẽ có được sự sống bây giờ, mà sẽ là mười một năm, và có lẽ được cho tại ngoại có điều kiện. Chúng phạm tội. Chắc chắn. Chúng phạm tội. Chúng nên bị gởi đến trại cải huấn, suốt đời, nhưng không bị cất đi mạng sống của chúng. Không ai có quyền cất đi sự sống của người khác. Không, thưa quý vị. Tôi không tin vào điều đó. Không, thật vậy.

⁹⁹ Ô! Họ nói...Sao, họ không tin rằng họ đi ra ngoài ý chỉ của Chúa, bởi vì đó là tất cả họ biết về, tất cả họ muốn nghe về. Họ quay tai nghịch lại Lễ thật, ở trong đó.

¹⁰⁰ Ai-cập cũng đã không muốn biết rằng nhóm những kẻ cuồng tín thánh ấy ở dưới đó là ý chỉ của Chúa. Làm sao họ có thể muốn biết con người điên dại nào đó đã đi vào trong đó, từ đồng vắng, với chòm râu xồm xoàng giống như thế này, và bảo, “Hỡi pha-ra-ôn, tôi đến trong Danh của Chúa. Hãy phóng thích những người đó?”

Pha-ra-ôn sẽ nói, “Ai? Ta ư? Đem nó ra ngoài.” Hiểu không? “Ta ư?”

“Nếu vua không làm điều đó, Chúa là Đức Chúa Trời sẽ trừng phạt đất nước này.”

¹⁰¹ Tuy nhiên, “Lão già lắm lắm, tổng hấn ra nơi nào đó. Hãy để cho hấn đi. Mặt trời hầu như nướng đầu óc của hấn rồi.” Hiểu không? Nhưng điều đó mang đến sự phán xét, vì người ấy là một vị tiên tri và có CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Hoàn toàn chính xác. Họ đã không muốn tin điều đó.

Rô-ma cũng không muốn tin, nhưng, điều đó vẫn xảy ra giống như vậy.

¹⁰² Y-sơ-ra-ên đã không muốn tin rằng đó là Đấng Mê-si. “Làm sao có thể được, đám người—đám người Ga-li-lê đó?” Họ nói, “Chẳng phải tất cả những người này là người Ga-li-lê sao? Họ đã đến từ đâu? Loại đám đông nào Ngài đi với? Những người rất nghèo nhất mà có thể hiệp lại cùng nhau, đó là đám đông Ngài hội hiệp với. Đó là những người đến nghe Ngài, là những người nghèo, những người mà không biết gì. Họ không được chọn. Họ không phải là—họ không phải là loại người trí thức như chúng ta. Họ là một đám người nghèo khổ.” Anh em nghe nói điều đó về cuộc phục hưng trong thời nay. “Loại đám đông nào nghe người? Loại người nào đến những buổi nhóm này? Họ là loại người gì?”

¹⁰³ Tôi nghe một người nói, cách đây không lâu...Ồ, ông ta hầu như...Ông là cha kế của Hope. Và tôi đã nói với ông về phép báp-têm Đức Thánh Linh. Ông ta nói, “Này, ai sẽ tin một việc giống như thế, trừ phi loại người nào đó giống như đám các anh đi lên đó?” Ông ấy nói, “Anh để cho Ông A hay B gì đó, một thương gia trong thành phố ở đây, gian ác như tất cả người khác, để cho ông ấy nói rằng ông ta đã nhận lãnh Đức Thánh Linh, thì tôi sẽ tin điều đó.”

¹⁰⁴ Tôi nói, “Đừng lo. Ông ta sẽ không bao giờ nói điều đó.” Người đàn ông đó đã chết lập tức, không có Chúa. Hiểu không?

Anh em cẩn thận về những gì mình đang làm. Hãy cẩn thận về những gì mình đang nói. Anh em muốn có một đời sống xứng đáng với Phúc âm. Đúng.

¹⁰⁵ Y-sơ-ra-ên đã không tin điều đó, nhóm người ấy. “Con người diên đại đó, được sanh ra, có Tên là Jêsus người Na-xa-rét,” họ nghĩ, “một sự sinh ra không hợp pháp.” Và người ta tin điều đó. Bởi vì, họ nói, “Đó không phải là con của ông ấy. Tại sao, cha Người là Giô-sép, và Ma-ri đã có thai Con Trẻ này trước khi họ thậm chí...Được sinh ra, ồ, đó là con hoang. Và Người là gì? Chỉ là một kẻ rồ dại. Chỉ là một trong những gã khô hôi hài. Đừng đi để nghe Người.” Họ đã làm gì? Họ đang đưa linh hồn họ đến hỏa ngục. Họ đã nhận lấy...

¹⁰⁶ Chúa Jêsus phán, “Hãy để mặc họ. Nếu kẻ mù dắt kẻ mù, cả hai không rơi vào hố sao?” Đúng thế. Họ không biết điều đó. Họ không muốn tin Nó. Họ không thể tin.

¹⁰⁷ Họ không thể nhìn thấy thật là một dân đơn sơ với một Sự điệp đơn sơ, bị chối bỏ, có thể gây ra cho một nước vĩ đại sụp đổ. Bây giờ hãy lắng nghe. Họ đã không thể hiểu điều đó: một nhóm người đông, bình thường, đơn sơ đó. Anh em biết, Kinh Thánh nói rằng, “Đoàn dân đông vui lòng nghe Chúa Jêsus.”

¹⁰⁸ Tôi có một điều nhỏ xảy ra tại Mê-xi-cô, cách đây không lâu. Tướng Valdena, người được chọn của Đức Chúa Trời, Ánh Sáng chiếu ngang qua lối nhỏ của ông một lần, vào một trong những buổi nhóm. Chiến binh người Công giáo vĩ đại đó, một trong những vị tướng cao nhất tại Mê-xi-cô, đã đến một cách khiêm nhường nơi bàn thờ và nhận lãnh phép báp-têm Đức Thánh Linh. Ông đã quay trở lại xuống Mê-xi-cô. Ông tiếp tục kêu cầu cho tôi, đến dưới đó. Cuối cùng, tôi quyết định đi xuống. Chúa dẫn dắt tôi; có một khả tượng. Tôi đã kể cho vợ tôi. Đi xuống đó.

Và khi đó, ông là một trong những vị tướng đứng đầu của họ, tướng bốn sao, ông đi đến tổng hành dinh, đến chính quyền. Và, họ, họ chống lại những người Tin Lành ở dưới đó dữ lắm, anh em biết đấy. Vậy họ biết đây sẽ là một buổi nhóm khủng khiếp, vì thế ông đã đi xuống đó và lấy một đội dân quân. Và khi đó, họ có một trường đấu lớn. Và họ định mang tôi vào giống như thế. Nhà cầm quyền đã đem tôi vào.

Vì vậy, khi họ làm vậy, giám—giám mục, một trong những vị giám mục lớn của giáo hội Công giáo, đi đến gặp ông, đến viên

thống đốc, và nói, “Thưa ông, tôi biết rằng ông đang mang vào một người không phải là Công giáo.”

Đáp, “Vâng. Thế thì sao?”

“Ồ,” ông ta nói, “ông không thể có một người giống như thế ở trong đây. Chính quyền này chưa bao giờ biết làm một điều như thế.”

¹⁰⁹ “Nhưng,” nói, “chúng tôi đã làm điều đó bây giờ.” Ông nói, “Ồ,” nói, “người đó là một người đáng kính trọng. Tôi hiểu rằng hàng ngàn người đến để nghe người ấy. Tướng Valdena, ông ấy là bạn thiết của tôi.” Ông nói...Và đã có...Chính thống đốc là người Tin Lành, anh em biết đấy, Giám Lý. Vì thế ông nói—ông nói, “Người ấy là người đáng kính trọng, theo như tôi biết.” Nói, “Đại tướng Valdena ở đây, ông ấy được cải đạo dưới ảnh hưởng của người này.” Nói, “Tại sao, ông ấy, theo như tôi biết, là người có tiếng tốt.” Nói, “Hàng ngàn người, họ tuyên bố, sẽ đến nghe người ấy.”

Và giám mục này nói, “Đó là loại người gì, thưa ông? Chỉ là kẻ dốt nát. Đó là những kẻ mà đi, nghe một người giống như thế.”

¹¹⁰ Thống đốc nói, “Thưa ông, ông đã có họ trong năm trăm năm, tại sao họ dốt nát?” Thế là đủ. Không có tranh cãi gì nữa.Ồ, chào ôi! Điều đó đã bẻ gãy sừng của họ. Vâng, thưa quý vị. Đúng thế.

¹¹¹ Rồi khi đứa bé đó được làm cho sống lại từ kẻ chết, tôi đã sai một người dọn đường cho người đó. Thiếu phụ nói, bằng tiếng Tây-ban-nha, “Đứa bé đã chết, lúc chín giờ sáng nay.” Và trời đang mưa như trút, cơn mưa. Có khoảng mười ngàn người trở lại với Đấng Christ, mỗi đêm.

Đêm trước đó, một ông già bị mù đã nhận được thị lực của mình trên bục.Ồ, gặp ba hay bốn lần đèn tạm này, và cao khoảng chừng đó, những chiếc khăn choàng và những chiếc mũ đang nằm. Và tôi chỉ...

¹¹² Họ đã dòng tôi xuống, trên dây thừng, để cho tôi vào. Tôi chỉ bước ra đó và bắt đầu giảng, bằng đức tin.

Billy đến, nói, “Bố ơi, bố sắp phải làm điều gì đó, với người đàn bà ấy.” Nói, “Con có được ba trăm người giữ trật tự đang đứng tại đó. Họ không thể chặn lại một người phụ nữ nhỏ bé,

nặng gần, năm mươi ký.” Và người phụ nữ xinh đẹp, nhỏ bé đó hầu như, *rất* cao, ồ, có lẽ là con đầu của nàng. Tôi có thể nói chị ấy thì hai mươi ba hay hai mươi lăm tuổi.

¹¹³ Và chị đang đứng đó, và tóc chị xõa xuống, và đang ẵm đứa bé. Và chị cứ lao vào hàng đó. Những người nam đẩy chị lui. Chị leo lên trên họ, đưa bé trên hông chị, bất cứ cách nào, đi luôn qua giữa chân họ, hay bất kỳ cách gì. Họ có thể đưa chị lên đó, và phải đẩy nàng ra khỏi bụi.

¹¹⁴ Và họ không có thể cầu nguyện nào để trao cho chị. Cậu ấy nói, “Nếu con để chị ấy đi vào đó, thưa Bố, với đứa bé đã chết, không có thể cầu nguyện, và...” Nói, “Những người khác họ đứng đó, đã đứng ở đó hai hay ba ngày rồi, trong mưa và nắng ấy. Và để cho chị đứng trước họ,” nói, “điều đó sẽ gây ra một—một sự lộn xộn ở dưới đó.”

¹¹⁵ Tôi đáp, “Thôi được rồi.” Anh Moore có mặt tại đó, và anh ấy hầu như hơi đầu giống tôi. Và tôi nói, “Chị ta không biết ai ra ai, vì quá nhiều người.” Tôi nói, “Hãy sai...” Và—và hai anh em, một trong những anh em tại đền tạm ở đây, mà anh ấy đã đi về miền Vinh Hiển bây giờ rồi, tôi không thể nghĩ ra được tên của anh ấy vào lúc này, nhưng, anh ấy đang đứng ở phía sau đó. Vì vậy tôi bảo, “Anh Moore, hãy đi xuống, cầu nguyện cho đứa bé. Chị ấy sẽ không biết ai, đó là tôi hay anh. Cứ đi xuống. Và chị ấy không nói được tiếng Anh.”

Và vì vậy Anh Moore nói, “Được rồi, Anh Branham.”

¹¹⁶ Anh bắt đầu bước xuống. Tôi nói, “Như tôi đang nói, một...” Và tôi thấy một đứa bé, đứa bé Mê-xi-cô đang ngồi trước tôi, chỉ cười. Tôi nói, “Đợi một chút.” Và tôi nói, “Hãy để thiếu phụ đi qua.”

Billy nói, “Bố, con không thể làm thế. Chị ấy...”

Tôi nói, “Bố đã thấy một khả tượng, Billy à.”

Nói, “Ồ, điều đó thì khác.”

¹¹⁷ Vậy là chúng tôi để đám đông giãn ra như thế và mang chị ấy đi qua. Chị đến đây, quỳ gối xuống, với những hạt cườm cầu nguyện trong bàn tay mình. Tôi nói, “Đứng lên.”

Vậy tôi cầu nguyện, “Lạy Cha Thiên thượng, bây giờ con không biết Cha sắp làm gì. Con không biết hoặc là Cha chỉ muốn con làm thỏa mãn người phụ nữ bằng sự cầu nguyện cho đứa bé, hay là gì. Nhưng,” tôi nói, “con đặt tay trên đứa bé, trong Danh Chúa Jêsus.” Cũng giống như tôi đã làm với Anh Way, nằm tại đó trên sàn nhà, chết, ngày nọ. Và cái mền bị hất ra, và đứa bé đó bắt đầu kêu khóc. Và nó trở lại với sự sống của mình. Khi...

¹¹⁸ Tôi đã sai một tùy phái viên, Anh Espinosa, đi với chị đến bác sĩ, và lấy một bản khai có tuyên thệ từ bác sĩ đó, “Đứa bé đó đã chết.” Đó là khoảng mười giờ đêm ấy. “Đã chết sáng hôm đó lúc chín giờ, trong văn phòng của ông ấy, với bệnh viêm phổi.” Anh đã lấy một lời chứng có tuyên thệ từ vị bác sĩ.

Báo chí không thể giữ im lặng được, anh em biết đấy, vậy họ đã đến. Họ phỏng vấn tôi. Và họ đã nói với tôi, người đó nói, “Anh có nghĩ rằng những thánh đồ của chúng ta cũng có thể làm điều đó không?”

Tôi bảo, “Nếu họ đang sống.”

“Ồ,” người đó nói, “anh không thể là một vị thánh cho đến khi anh qua đời.” Thế đấy. Hiểu không? Và người ta...

¹¹⁹ Anh em thấy, ngày nọ, nơi mà họ có nữ tu này họ đã làm lớn chuyện, trên báo chí không? Vì vậy, một thánh đồ mới đã chết, ồ, cách đây một trăm năm, hay gần như thế, và họ làm một...phong thánh cho bà bây giờ, làm cho bà ta thành một thánh. Và họ nói rằng—rằng bà từ cõi chết trở lại và đã cầu nguyện cho người bệnh nào đó bị bệnh máu trắng. Có phải không? Chuyện đó đã được đăng trên một trong những tạp chí. Cứ nghĩ cách mà họ cố làm lớn chuyện đó, và trong khi có hàng trăm và hàng trăm trường hợp ngay dưới mũi của những người ở đây. Điều đó là gì? Cho một việc để đưa giáo hội Tin Lành vào ngay trong đó, đấy, làm cho nó nghĩ điều gì đó.

Và rồi những công việc thực sự của Chúa, nơi mà đã được chứng thực một cách hoàn hảo, đã được chứng minh, họ không dám đụng đến báo chí với điều đó. Anh em thấy đó. Họ đã nhận một lời mời và bác bỏ nó. Vâng, thưa quý vị.

¹²⁰ Họ không thể hiểu một Sử điệp giản dị như thế nào, một dân sự đơn sơ thế nào, chối bỏ một điều giống như thế sẽ khiến cho họ đi vào cơn hỗn loạn.

¹²¹ Một phụ nữ nói với tôi, cô từ Đèo Grants, bang Oregon, cách đây một thời gian, cô gái Công giáo đi ra ngoài đó lên án và viết. Cô là một phóng viên báo chí, với một gói thuốc lá trong tay. Và cô nói, “Tôi muốn nói chuyện với ông.”

Tôi hỏi, “Cô muốn nói gì?”

Cô nói, “Tôi muốn hỏi ông một vài câu hỏi về tôn giáo này của ông.”

Và tôi nói, “Cô muốn hỏi điều gì?”

Và cô nói, “Bởi thẩm quyền nào ông làm điều này?”

¹²² Tôi đáp, “Nhân Danh Chúa Jêsus Christ, bởi sự kêu gọi Thiêng liêng.” Và cô ta cứ tiếp tục, làm ra vẻ khôn lanh. Tôi nói, “Chờ một chút.”

Cô ấy nói, “Nếu tôi phải hội hiệp với đám người ngu dốt trên đó,” cô nói, “tôi sẽ thậm chí không muốn là một Cơ-đốc nhân.” Cô ấy nói, “Và nếu họ...Họ nói rằng những người đó họ sẽ cai trị trái đất ngày nào đó.” Cô ấy nói, “Tôi hy vọng tôi không có mặt tại đây.”

Tôi bảo, “Đừng lo. Cô sẽ không có đâu.” Tôi nói, “Cô...không phải lo về điều đó.”

“Tại sao,” cô ấy nói, “tất cả người ấy ở đó đang hành động kỳ quặc và kêu la!”

Tôi nói, “Và cô tuyên bố là người Công giáo à?”

Cô ấy đáp, “Đúng.”

¹²³ Tôi bảo, “Cô có biết nữ đồng trinh Ma-ry được ban phước phải nhận lãnh Thánh Linh và nói tiếng lạ, và nhảy trong Thánh Linh, theo cùng một cách họ đã làm, trước khi Đức Chúa Trời tiếp nhận bà không? Cô gọi bà ấy là mẹ của Đức Chúa Trời.”

Cô ấy nói, “Điều ấy vô lý.”

Tôi nói, “Chờ một chút. Tôi...”

“Tôi không cho là xem trong Kinh Thánh.”

124 Tôi nói, “Thế thì làm sao cô biết đó là Lẽ thật là gì hay không?”

Cô ấy nói, “Tôi tin lời của giáo hội tôi.”

125 Tôi nói, “Đây là Lời của Đức Chúa Trời. Đây này Nó ở ngay đây. Tôi thách cô nhìn xem Nó. Và Ma-ry đã có mặt cùng với họ trong phòng cao tại đó, và đã nhận lãnh phép báp-têm bằng Thánh Linh giống như những người còn lại của họ. Và cô gọi bà là mẹ của Đức Chúa Trời.” Tôi nói, “Rồi gọi đó là, ‘Đám rác rưởi, nói lộn ngược à?’” Tôi nói, “Đừng lo. Cô sẽ không có mặt Ở Đó. Cô đừng lo nhiều về điều ấy, nếu cô chỉ lo thế thôi. Tốt hơn là cô nên lo về linh hồn tội lỗi của chính cô đấy, cô gái à.” Và tôi đã để mặc cô ta.

126 Bây giờ hãy nghĩ về tất cả những điều này, một sự đơn giản. Đức Chúa Trời đã làm cho nó thật đơn giản.

Làm thế nào A-háp có thể, làm sao Giê-sa-bên có thể, làm sao những người đó có thể nghĩ rằng Ê-li là một tay phù thủy, dầu ông là con người thuộc linh? Thậm chí A-háp đã nói, “Đây là người đã gây tất cả rắc rối này cho Y-sơ-ra-ên.”

Ông nói, “Chính bệ hạ mới là người gây rắc rối cho Y-sơ-ra-ên.”

127 Làm sao đất nước đó có thể nghĩ, điều đó, chối bỏ sứ điệp của một con người có gương mặt râu tóc bù xù như thế, không bộ quần áo tế lễ nào trên người, và đại loại như vậy, sẽ là sự định tội về điều đó?

Làm thế nào Ai-cập có thể, cai trị thế giới, các pha-ra-ôn, và giai cấp và những người quyền cao chức trọng của nó...? Thế giới chưa bao giờ đến nơi đó một lần nữa, về khoa học và đại loại như vậy. Làm thế nào họ có thể suy nghĩ, để chối bỏ một đấng tiên tri già tám mươi tuổi, với chòm râu xõa xuống, tóc xám, lưng khòm, một người ẩn nấu? Và bước ra khỏi đó với một sứ điệp, “Bệ hạ hoặc là để họ đi, hay là Đức Chúa Trời sẽ hủy diệt đất nước.” Làm sao Pha-ra-ôn có thể? “Hỡi Pha-ra-ôn, bệ hạ phải vâng lời tôi.”

128 Pha-ra-ôn bảo, “Vâng lời ư?”Ồ, ông ta, Pha-ra-ôn! “Và một lão già, lão già dở hơi nào đó,” họ nghĩ, “khước từ một gã giống như vậy, mà hủy diệt đất nước sao?” Nhưng thật là vậy.Ồ, chà!

Chúng ta hãy dừng lại, tạm dừng một vài phút và cầu nguyện, và suy nghĩ. Chúng ta đang sống trong thời nào? Chúng ta đang ở đâu? Thời đại khoa học, hiện đại khác. Chúng ta tốt hơn nên suy nghĩ. Có lẽ, anh em ngừng lại, dân sự ngừng lại và cầu nguyện một chút, và nghĩ ngợi một chút, anh em sẽ cảm thấy tốt hơn sau khi anh em làm xong điều đó. Đúng thế.

¹²⁹ Một Cơ-đốc nhân không phải là một công cụ, hay thứ gì đó của kiểu mỗ lết cơ giới đối với một chế độ tôn giáo vĩ đại. Đúng thế. Một Cơ-đốc nhân không phải là loại công cụ gì đó giữ cho một tổ chức tôn giáo hoạt động. Một Cơ-đốc nhân, đó không phải là Cơ-đốc nhân. Một Cơ-đốc nhân phải là giống như Đấng Christ. Và Cơ-đốc nhân không thể là Cơ-đốc nhân cho đến lúc Đấng Christ đến trong người, Sự Sống của Đấng Christ ở trong người. Rồi nó sản sinh Đời Sống mà Đấng Christ đã sống, và anh em làm những gì mà Đấng Christ đã làm.

¹³⁰ Tôi đang nói về điều gì? Mối quan hệ cá nhân với Đấng Christ. Đó là gì? Đời sống của anh chị em có xứng đáng với Phúc âm không?

Bây giờ tôi đang cố gắng đặt ra nền tảng ấy ở đó, để tỏ cho anh chị em thấy điều đó, các ông và các bà là những người đàn bà, đàn ông đã được nổi danh.

¹³¹ Kinh Thánh đã nói. Anh chị em có để ý không? Tồi Chúa nhật vừa rồi, điều gì đó tôi đã quên đưa vào, Sáng thế ký chương 6 và câu thứ 4. “Những người nam đó mà đã lấy những người nữ, làm vợ, là những tay anh hùng thuở xưa, nổi danh.” Những người đàn ông nổi danh, được tiên đoán đến trở lại. “Như việc đã xảy đến trong đời Nô-ê thế nào, thì cũng sẽ xảy đến trong sự Đến của Con Người.” “Những tay anh hùng nổi danh lấy những người nữ,” không phải là những người vợ, “những người nữ; chạy theo xác thịt lạ.”

¹³² Hãy nhìn vào Anh quốc, cách đây một đôi tuần. Hãy nhìn vào nước Hoa Kỳ. Hãy nhìn mọi nơi, nó đầy dẫy nạn mại dâm. Những người tai to mặt lớn, những văn phòng cao, vĩ đại, mang sự nhục nhã đến cho đất nước, chạy theo đàn bà. Con người vĩ đại đó tại Anh quốc, giống như, một kiểu lãnh chúa gì đó, ồ, anh em có để ý không, ông ta có một người vợ đẹp. Hình của bà treo

ở đó, khắp nơi. Hãy nhìn vào gái điếm nước Nga đó, nhưng cô ta ăn mặc khêu gợi tình dục hết thảy, và phơi bày chính mình ra đó, bày xác thịt phụ nữ của cô ta ra. Và đàn ông sa ngã vì nó.

133 Những gì chúng ta cần hôm nay là những con trai của Đức Chúa Trời. Chúng ta cần những người trong chính quyền, đó là những con trai của Đức Chúa Trời. Đúng thế. Bởi vậy, một nhà vua tin kính, tốt sẽ chấm dứt tất cả những thứ vô nghĩa này. Không còn sự giết dâm nào nữa. Giống như Đa-vít đã làm, ông đã làm nó chấm dứt. Chắc chắn vậy, vì ông là vua. Và chỉ có...

134 Cách thực sự, là, Đức Chúa Trời là Vua, và Đức Chúa Trời sai đến một vị tiên tri. Sa-mu-ên chẳng đã cho họ biết trước khi họ từng có một vị vua sao? Ông bảo, “Đức Chúa Trời là Vua các người. Ta há có bảo cho các người điều gì trong Danh của Chúa mà không ứng nghiệm chẳng?”

Họ nói, “Không. Đúng thế.”

“Ta có bao giờ ăn nhờ vào các người không?”

“Không. Ông không hề xin xỏ chúng tôi để sống.”

“Ta đã không hề bảo các người điều gì ngoài những gì đúng, trước Chúa.” Nói, “Đức Chúa Trời là Vua của các người.”

135 “Ồ, chúng tôi nhận ra điều đó. Và chúng tôi biết ông là một người tốt, Sa-mu-ên. Chúng tôi tin Lời của Chúa đến cùng với ông, nhưng chúng tôi muốn có một vị vua, dầu sao đi nữa.” Hiếu không? Đó là những gì họ có.

136 Ngũ Tuần muốn có một tổ chức, dù sao đi nữa. Nó phải tổ chức. Đúng thế. Muốn giống như những giáo hội còn lại. Anh em đó. Cứ tiếp tục, điều đó, đó là những gì phải xảy ra. Nhưng Đức Chúa Trời là Vua của chúng ta. Đức Chúa Trời là Vua của chúng ta. Vâng, thừa quý vị.

137 Đó là cái gì? Là bởi vì dân sự đó, như họ đã làm trong thời của Đấng Christ, giống như họ làm trong mỗi thời đại, họ tìm ra một cơ. Họ có những tín điều riêng của họ. Anh em có thể không muốn nói, “Tôi—tôi đã mua một con bò, và tôi phải đi xem nó—nó có làm việc hay không, hay cho sữa không, hay—hay là nó thế nào.” Anh em có thể không lấy cơ đó.

Nhưng đây là kiểu viện cớ người ta có thể nói, “Tôi là người Trưởng Lão. Chúng tôi không tin vào điều Đó. Tôi là người Báp-tít. Chúng tôi không tin vào những thứ giống như Thế. Ồ, tôi là tín đồ Lutheran.” Ồ, điều đó chẳng có gì liên quan với Nó. Điều đó không có nghĩa anh em là Cơ-đốc nhân. Điều đó có nghĩa rằng anh em thuộc về một nhóm người được tổ chức. Và anh em thuộc về chỗ hội họp Lutheran, chỗ hội họp Báp-tít, chỗ hội họp Ngũ Tuần. Không có chuyện như Hội thánh Ngũ tuần. Không có chuyện như Hội thánh Báp-tít. Nó là nhà hội họp Báp-tít, nhà hội họp Ngũ Tuần, nhà hội họp Trưởng Lão.

Nhưng chỉ có một Hội Thánh. Và chỉ có một con đường duy nhất anh em có thể đi vào Nó, và đó là bởi sự Sanh ra. Anh em được sanh ra trong Hội Thánh của Chúa Jêsus Christ, và là một thành viên của Thân thể Ngài, thuộc về phái đoàn thuộc linh của Thiên đàng. Rồi những dấu hiệu, Đấng Christ đó ở cùng với anh em, sống qua anh em.

¹³⁸ Thừa các Cơ-đốc nhân, ồ, anh chị em phải có mối liên hệ cá nhân với Đức Chúa Trời. Để trở thành con trai của Đức Chúa Trời, anh em phải trở nên liên hệ với Đức Chúa Trời. Ngài phải là Cha của anh em, để anh em là con trai của Ngài. Và chỉ những con trai và con gái của Ngài được cứu, không phải chỉ làm thuộc viên giáo hội, nhưng là các con trai và các con gái. Có một điều duy nhất mà sẽ sinh ra điều đó, đó là sự Sanh ra mới. Sự Sanh ra mới là điều duy nhất sản sinh ra mối liên hệ với Đức Chúa Trời. Đúng không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Các con trai và các con gái. Rồi khi điều này xảy ra, thì những người đàn ông...

¹³⁹ Đây là câu hỏi tôi muốn đem đến cho anh em. Người ấy nói, “Chúng ta làm gì sau khi chúng ta được sanh lại?” Rất nhiều người đã hỏi tôi câu hỏi đó. “Anh Branham, tôi nên làm gì lúc đó?” Nếu anh em được sanh lại, bản tánh toàn bộ của anh em được thay đổi. Anh em đã chết với những điều anh em từng nghĩ.

¹⁴⁰ “Ồ,” anh em nói, “Anh Branham, khi tôi gia nhập giáo hội, tôi đã có điều đó.”

Ồ, thế thì, khi, Đức Chúa Trời phán, “Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không bao giờ thay đổi. Ngài vẫn còn chữa lành kẻ đau. Ngài vẫn còn tỏ cho thấy khả tượng.”

“Nhưng, thưa Anh Branham, giáo hội của tôi!” Vậy thì, anh em không được sanh lại. Hiểu không? Anh em không thể; vì, nếu chính Đức Chúa Trời, nếu Sự Sống của Ngài ở trong anh em, giống như...anh em ở trong, sự sống của cha anh em, và, nếu chính Sự Sống của Đức Chúa Trời ở trong anh em, và chính Thánh Linh mà ở trong Đấng Christ, ở trong anh em, làm thế nào Thánh Linh có thể sống trong Chúa Jêsus Christ và viết điều *Này*, và rồi quay trở lại trong anh em mà chối bỏ điều *Đó*? Hiểu không? Không thể làm thế được. Nó sẽ chấm câu mỗi Lời là như vậy.

¹⁴¹ Thế thì, nếu anh em nói, “Ồ, tôi là một thuộc viên tốt của giáo hội,” điều ấy không có gì liên quan gì với Nó cả.

Tôi biết người ngoại giáo. Dưới châu Phi, giữa vòng những người anh em da đen của tôi ở dưới đó, tôi tìm thấy đạo đức của họ những người ấy còn cao hơn—hơn chín mươi phần trăm dân Mỹ.Ồ, trong một vài bộ lạc tại đó, nếu một cô gái trẻ chưa kết hôn cho đến độ tuổi nào đó, hay là khi cô ấy có cỡ kích nào đó và chưa có ai đến lấy cô, họ biết có điều gì đó sai trật. Họ loại cô ra khỏi cộng đồng. Cô bỏ đi kiểu trang điểm bộ lạc của cô, và cô đi vào thành phố, rồi cô chỉ trở thành kẻ nổi loạn. Và khi cô kết hôn rồi, cô được kiểm tra trinh tiết. Nếu màng trinh nhỏ bé bị rách, lúc ấy cô phải nói ai đã làm điều đó. Và họ sẽ xử tử cả hai người, với nhau. Sẽ chẳng có nhiều vụ xử tử như vậy tại Mỹ nếu điều đó xảy ra? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Hiểu không? Thế thì anh em gọi họ là những người ngoại giáo à?Ồ, chao ôi! Họ có thể đến dạy cho nhiều người, mà tự xưng mình là thuộc viên giáo hội, cách để sống trong sạch. Đúng thế.

¹⁴² Chưa hề tìm thấy một trường hợp hoa liễu nào trong cả chuyến đi xuyên qua Nam Phi. Họ không có thứ như thế. Quý vị đây. Hiểu không? Đó chỉ là những cách dơ dáy của riêng, người da trắng chúng ta. Đúng thế. Cách xa khỏi Đức Chúa Trời.

¹⁴³ Khi điều này xảy ra, điều anh em sẽ làm lúc đó, là anh em sẽ thấy rằng Thánh Linh đến trong anh em, từ sự Sanh ra mới, anh em sẽ tin và làm mọi việc mà Đức Chúa Trời phán trong Lời Ngài là dành cho anh em làm. Và mọi điều mà Kinh Thánh trích thuật cho anh em làm, anh em sẽ chấm câu nó với tiếng “a-

men.” Và anh em sẽ không dừng lại, ngày và đêm, cho đến lúc anh em nhận lãnh nó. Đúng thế. Đúng thế. Và trong suốt thời gian này, chắc chắn anh em sẽ, ở trên mọi sự, sanh bông trái của Thánh Linh.

¹⁴⁴ Anh em nói, “Tôi sẽ nói tiếng lạ không?” Anh em có thể làm điều đó, và anh em có thể không. “Tôi sẽ la hét chứ?” Anh em có thể làm điều đó. Anh em có thể không.

Nhưng có một điều chắc chắn anh em sẽ làm. Anh em sẽ mang bông trái của Thánh Linh. Và trái của Thánh Linh là tình yêu thương, sự vui mừng, bình an, đức tin, nhịn nhục, nhu mì, hiền lành, kiên nhẫn. Sự nóng giận của anh em không còn, “Ồoo!” Cứ nhớ, khi anh em có điều đó rồi, Chúa Thánh Linh sẽ lấy những chất độc ra khỏi anh em. Hiểu không? Khi anh em đi đến một chỗ mà anh em muốn gây om sòm với mọi người mà anh em đến, thì có điều gì đó là sai trật. Khi anh em đến một nơi mà...một mục sư sẽ đọc một phân đoạn Kinh Thánh, rằng thật sai trật để làm một điều nào đó, và, anh em sẽ...Cứ nhớ, không có Cơ-đốc giáo ở đó chút nào cả. Đó là bây giờ, rằng, “Bởi những trái của họ mà các người sẽ biết họ.” Đó là những gì Chúa Jêsus đã phán. Hiểu không?

¹⁴⁵ Nếu đó là Lời, và Đức Chúa Trời phán vậy, Thánh Linh ấy ở trong anh em sẽ bắt kịp với Lời đó, mỗi lúc. Bởi vì, Đức Thánh Linh chân thật sẽ đáp ứng với Lời, vì Lời là Sự Sống và Thánh Linh. Chúa Jêsus phán, “Những Lời của Ta là Sự Sống.” Và nếu anh em có Sự sống Đời đời, và Ngài là Lời, làm thế nào Lời có thể chối bỏ Lời được? Thấy không? Anh em tạo nên Đức Chúa Trời là kiểu người gì? Đó là một điều để biết, rằng anh em là người Cơ-đốc, khi anh em hoàn toàn có thể đồng ý đối với mọi Lời của Đức Chúa Trời.

¹⁴⁶ Và anh em sẽ tìm thấy chính mình ở trong tình yêu thương với những kẻ thù của mình. Ai đó nói, “Ồ, anh ta chẳng là gì ngoài một thánh quá máu.” Và anh em bắt đầu trở nên...Ồ! Hãy cẩn thận. cẩn thận. Hãy cẩn thận. Nhưng khi anh em thật sự tìm thấy, chính mình, rằng anh em yêu thương người đó! Bất kể họ có làm gì, anh em vẫn yêu thương họ. Hiểu không?

¹⁴⁷ Sau đó anh em bắt đầu tìm thấy, và sự kiên nhẫn của anh em có được từ *điều đó* kéo dài, cho đến khi nó thật sự không có sự chấm dứt. Dẫu ai đó cứ bảo với anh em, “Ồ, tôi không quan tâm gì những điều anh nói đâu!” Đừng bực tức. Nếu bực tức, tốt hơn anh em nên đi cầu nguyện, trước khi nói chuyện lại với họ. Vâng. Đúng thế.

Đừng mắc vào những sự ồn ào. Đừng ưa thích gây gỗ om sòm; nếu anh chị em thích thấy người nào đó đứng lên trong nhà thờ, nói, “Anh biết gì không? Tôi sẽ nói với anh, *ông A hay B* gì đó đã làm *điều này điều kia*.”

Anh em bảo, “Này, thưa anh, xấu hổ cho anh.”

¹⁴⁸ Nếu anh em nói, “Ồ, phải thế không?” Lắng nghe vụ tai tiếng đó ư? Hãy coi chừng.

Đức Thánh Linh không phải là một chỗ ô uế. Hiểu không? Không, không. Không, không. Tấm lòng được Thánh Linh cư ngụ, thì đầy dẫy sự thánh khiết, thanh sạch. “Không nghĩ điều ác, không làm điều ác; tin mọi sự; nín chịu, nhịn nhục.” Hiểu không?

¹⁴⁹ Đừng làm om sòm. Khi gia đình trở nên ồn ào, đừng làm ồn với họ. Mẹ chị em nói, “Mẹ không để con đi lên đó, cái nhà thờ cũ kỹ đó nữa.Ồ, con à, hết thấy những gì con đang nghĩ về bây giờ, con đang để tóc dài. Con trông giống như bà già nào đó.” Đừng làm ồn với bà.

Hãy nói, “Được rồi, thưa mẹ. Điều đó ổn thôi. Con yêu mẹ, giống như vậy. Và con sẽ cầu nguyện cho mẹ hể chừng nào con còn sống.” Hiểu không?

¹⁵⁰ Vậy thì, đừng làm om sòm. Hiểu không? Nóng giận chỉ sinh ra nóng giận. Điều đầu tiên anh chị em biết, là anh chị em làm buồn lòng Thánh Linh đi ra khỏi anh chị em, và anh chị em sẽ làm om sòm lại. Thế thì Thánh Linh cất cánh Minh bay đi. Nóng giận sinh ra nóng giận.

Và tình yêu sinh ra tình yêu. Hãy đầy dẫy tình yêu thương. Chúa Jêsus phán, “Bởi điều này mà mọi người biết các ngươi là môn đồ của Ta, khi các ngươi yêu thương, lẫn nhau.” Đó là bông trái của Thánh Linh, là tình yêu thương.

¹⁵¹ Và anh chị em biết không, chính anh chị em, là một kẻ sáng tạo nhỏ không? Anh chị em có biết điều đó không? Chắc chắn. Anh chị em đã nhìn thấy những người mà anh chị em yêu thương ở chung quanh. Anh chị em không biết tại sao. Chỉ là một kiểu yêu thương của con người. Anh chị em thấy điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Đúng là hầu như, ở đó, anh chị em thích ở gần họ. Đó là...Họ tạo nên bầu không khí đó, bởi vì đời sống mà họ sống, cách họ nói chuyện, sự trò chuyện của họ.

Rồi, anh chị em thấy những người đó, mỗi lần, anh—anh chị em tránh họ. Mọi lúc, họ muốn nói về điều gì xấu, và nói về người nào đó. Hãy nói, “Ồ, chà! Họ đến đây. Họ sắp chỉ trích ai đó. Anh ta đang có mặt ở đây bây giờ, anh ta sắp nói về người *này*. Tất cả những điều họ làm là kể những trò đùa dơ bẩn, hay điều gì đó về phụ nữ, hay điều gì giống như thế.” Anh em thật ghét ở gần họ. Hiểu không? Họ tạo ra. Dường như, họ là những người xinh đẹp duyên dáng, nhưng họ tạo ra bầu không khí đó.

Và những điều mà anh em suy nghĩ, những điều anh em làm, các hành động, những điều anh em nói về, tạo nên một không khí.

¹⁵² Tôi đi vào văn phòng của một người, trong thành phố này ở đây. Và người đó là thành viên ban quản trị, hay một chấp sự, đó là, trong một nhà thờ tốt đẹp. Tôi đi vào đó để gặp người đó về công việc nào đó. Và có một ra-đi-ô ở trên đó, với nhạc kích động rock-and-roll hay điệu nhảy tuyệt, bất kỳ điều gì, thật mạnh hết sức. Và tôi đoán có bốn mươi tám hình sex trong văn phòng của ông ấy, về những phụ nữ khỏa thân. Vậy thì, anh em không thể bảo tôi ông ta là chấp sự đến mức nào, hay như thế nào đi nữa. Anh em hãy để cho tôi xem anh em nhìn những gì, và anh em đọc những gì, và anh em nghe loại nhạc gì, anh em nhóm họp với đám đông nào, và tôi sẽ bảo cho anh em loại linh gì ở trong anh em. Hiểu không? Vâng.

¹⁵³ Anh em nghe một anh chàng nói, “Tôi làm *thế này thế kia* à? Đám đó...” Chỉ nhớ, tôi không quan tâm những gì anh ta nói. Lời nói của người đó có ý nghĩa hơn. Hành động của anh ta có ý nghĩa hơn bất cứ điều gì anh ta có thể nói. Anh ta có thể làm chứng, nói rằng anh ta là người Cơ-đốc, chắc chắn, và có thể làm

bất kỳ điều gì. Nhưng anh em hãy quan sát anh ta sống loại đời sống nào. Điều đó nói cho biết anh ta là gì.

¹⁵⁴ Giờ đây, anh em có thể tưởng tượng rằng, một người với một đời sống mà sẽ nói, “Tin vào sự chữa lành Thiêng Liêng à, điều đó dành cho những con chim. Điều đó cách đây nhiều năm rồi. Không có chuyện như thế ngày nay”? Một đời sống như thế có xứng đáng không với Phúc âm, mà, “Đấng Christ đã bị thương vì những gian ác của chúng ta, và bởi những lần roi của Ngài mà chúng ta được lành bệnh”? Anh em nói, “Nhưng tôi là chấp sự.” Tôi không quan tâm. Anh em có thể là một giám mục.

¹⁵⁵ Khi tôi nghe Giám mục Sheen nói, cách đây khoảng hai năm, đi xuống; chưa hề gặp lại ông ta. Khi ông ấy nói, “Một người tin và cố gắng sống bởi Kinh Thánh ấy, thì giống như người nào đó đang cố gắng đi qua những dòng nước bùn.” Giám mục Sheen, rồi quay lại, nói, “Khi tôi lên Thiên đàng, anh em biết chuyện gì không? Khi tôi gặp Chúa Jêsus, tôi sẽ nói với Ngài, ‘Tôi là Giám mục Sheen,’ và Ngài sẽ nói, ‘Ồ, vâng, Ta đã nghe mẹ Ta nói về người.’” Chủ nghĩa ngoại giáo, những con người mà sẽ phỉ báng Lời đó. Xin Đức Chúa Trời thương xót. Tôi không phải là quan tòa. Hiểu không?

Lời đó là Lẽ Thật. Đúng. Và Thánh Linh của Chúa sẽ nhận ra Bản Viết của Chính Ngài. Ngài nhận diện bằng Bản Viết của Ngài. Nó—Nó—Nó nói về Ngài. Và anh em được nhận diện bởi tin Nó, và Nó ban cho anh em những tín chỉ nhận diện.

¹⁵⁶ Đừng làm om sòm với những người khác. Và đừng—và đừng có những sự om sòm gia đình này, như tôi đã nói. Yêu thương sinh ra yêu thương. Và nóng giận sinh ra nóng giận.

¹⁵⁷ Bây giờ, bây giờ chúng ta hãy xem. Hãy nhìn Chúa Jêsus, chỉ trong một phút. Ngài là gương mẫu của anh em. Tôi hy vọng anh em không bị mệt quá. Hãy nhìn. Chúng ta hãy nhìn xem Chúa Jêsus, chỉ một phút. Ngài là gương mẫu của chúng ta. Ngài đã phán vậy. “Vì Ta đã làm gương cho các người, vậy các người nên làm cho những người khác như Ta đã làm cho các người.”

¹⁵⁸ Bây giờ hãy xem. Khi Ngài đến trong thế gian, khi có nhiều hơn, sự vô tín càng nhiều hơn trong thế gian như đã từng có,

thậm chí điều đó không làm chậm bước Ngài. Ngài đã đi ngay vào việc rao giảng giống như vậy, và chữa lành giống như vậy. Chẳng hề có gì quấy rầy Ngài. Có những kẻ chỉ trích. Con Người đã bị chỉ trích từ lúc Ngài là một Hải Nhi cho đến lúc Ngài chết trên cây thập tự. Điều đó có ngăn chặn Ngài được không? Không, thưa quý vị. Mục đích của Ngài là gì? “Luôn làm điều mà Cha đã viết. Luôn làm điều vui lòng Cha.”

¹⁵⁹ Hãy nhìn Chúa Jêsus. Nói về chúng ta tự hạ mình không? Khi Chính Đức Chúa Trời trở nên một Hải Nhi, thay vì đến trong một—một chiếc nô nhỏ trong một căn nhà đang hoang nơi nào đó, thì lại được sinh ra ngoài đó trong một máng cỏ chuồng lừa, giữa những con bê đang kêu be be. Họ đã quấn Ngài trong những mớ giẻ, lấy ra từ cổ một ách con bò. Người nghèo nhất trong những người nghèo nhất, và, tuy nhiên, là Đấng Sáng Tạo của trời và đất.

¹⁶⁰ Một đêm mưa, lạnh, họ nói, “Thưa Thầy, chúng tôi sẽ đi về nhà với Thầy.”

¹⁶¹ Ngài phán, “Con cáo có hang, và chim trời có tổ, nhưng Ta thậm chí không có một chỗ để gối đầu Ta.”

Đức Chúa Trời, Đức Giê-hô-va, Ngài đã tự hạ mình và trở nên một Người; tượng trưng trong xác thịt tội lỗi, để cứu chuộc anh chị em và tôi. Thế thì chúng ta là ai? Ngài là gương mẫu của chúng ta. Tôi là ai? Chẳng là gì cả.

¹⁶² Tôi đã nói cho ai đó, chiều nay, trong một buổi nhóm nhỏ. Tôi nói, “Mọi con trai được sanh bởi Đức Chúa Trời phải được thử thách, trước hết, bị sửa phạt.” Tôi nhớ lúc mình bị thử thách, hay là thì giờ tuyệt vời nhất của tôi. Khi một—khi một người được sanh lại, có một vết nhỏ xíu, như cở móng tay của người ấy, mà Đức Chúa Trời tiêm vào trong anh ấy, hệ thống, và nó rơi vào trong lòng của anh và neo lại ở đó. Rồi Sa-tan bắt anh phải chứng minh nó. Nếu nó không có ở đó, anh chết.

¹⁶³ Tôi nhớ ở đó trong bệnh viện khi ấy, tôi khoảng hai mươi hai tuổi, có lẽ là, hai mươi ba, khoảng đó, là một thanh niên. Và cha tôi, hấp hối trong cánh tay tôi, và tôi thưa với Đức Chúa Trời như là đang chữa lành. Và cha của chính tôi lên cơn đau tim, ngã đầu

trong cánh tay tôi, và tôi cầu nguyện cho ông; và thấy ông mở mắt và nhìn tôi, và từ già, để đi gặp Đức Chúa Trời. Tôi đưa ông đi và chôn cất bên cạnh người em trai tôi, những đóa hoa vẫn đang còn tươi trên mộ người, và tôi giảng một Đức Chúa Trời chữa lành người đau. Làm việc cho Công ty Dịch vụ Công cộng, mỗi giờ hai mươi xu, và vợ tôi làm việc tại một xưởng may áo sơ mi; để giúp chúng tôi kiếm sống vì cậu bé mười tám tháng tuổi của chúng tôi, Billy Paul, và đứa con tám tháng tuổi mà nàng đang bế.

Tôi thấy Chị Wilson gật đầu. Chị còn nhớ điều đó; Roy Slaughter và vài người ngày xưa.

¹⁶⁴ Tôi đã làm gì? Đi xuống những đường phố, với ổ bánh mì sandwich trong tay, đi xuống cột chỉ đường, và làm chứng cho mọi người đi qua, về tình yêu của Đức Chúa Jêsus Christ. Đi đến nhà xe và hỏi họ xem thử tôi có thể sử dụng nó được không, trò chuyện với người thợ cơ khí. Đi vào đó, nói, “Này các bạn, các bạn đã được cứu chưa? Tôi thấy điều gì đó trong lòng mình.” Đi vào trong tiệm tạp hóa vào ban đêm. Về đến nhà vào lúc hai hay ba giờ sáng, từ những cuộc gọi người đau ốm suốt đêm dài. Không thể...Chỉ ngồi xuống, thay và mặc quần áo đi làm của tôi. Và ngồi đó trong ghế và nghỉ ngơi cho đến rạng sáng, đứng lên và đi. Và thật gầy ốm, do kiêng ăn và cầu nguyện, cho đến nỗi tôi phải cầu nguyện để được mạnh mẽ, và thoát khỏi tình trạng bế tắc. Giảng, và giảng Đức Chúa Trời thật là kỳ diệu, Đức Chúa Trời là sự thương xót, Đức Chúa Trời là tình yêu thương, đối với dân sự.

Còn, ở đây, bố tôi đang hấp hối trong cánh tay tôi. Và các em trai tôi đã qua đời, bị giết chết trong lúc tôi đang đứng trong bụi giăng dưới đây tại nhà thờ Ngũ Tuần nhỏ dành cho người da màu, đang giảng. Có người đến bảo tôi, “Em trai của anh bị chết trên xa lộ. Xe hơi tông cậu ấy và giết chết cậu ấy.” Máu của chính người em trai nhỏ xuống từ áo sơ mi của mình, tại chỗ ông bông cậu ấy lên trên xa lộ. Ngay sau khi tôi chôn cất người em trai, bố tôi qua đời. Rồi, vợ tôi đã nằm ngoài đó.

¹⁶⁵ Và tôi đã đi, đến đây tại đền tạm này. Từ nơi này, nơi dựng bụi giăng này, nói cho dân sự, sáu tháng trước khi nó xảy ra, “Sẽ

có một trận lụt. Và tôi đã nhìn thấy một Thiên sứ cầm một cây roi, và đo, ‘Hai mươi hai bộ trên Đường Spring.’”

Sandy Davis và họ đang ngồi tại đây, cười, bảo, “Đó chỉ là khoảng tám hay mười in-sơ vào năm 1884, anh ạ. Điều gì đang nói với anh vậy?”

¹⁶⁶ Tôi đáp, “Sẽ có vậy. Bởi vì, tôi đã nhìn thấy như thế trong một trong những trạng thái xuất thần của tôi, và Nó bảo tôi như vậy. Và nó sẽ xảy ra ở đó.” Và có một cái dấu trên Đường Spring, ngày nay, hai mươi hai bộ nước. Tôi nói, “Tôi đã vượt qua nóc đền tạm này trong một chiếc thuyền.” Và tôi đã làm như vậy.

¹⁶⁷ Suốt thời gian đó, vợ tôi bị ốm. Tôi cầu nguyện cho nàng. Và tôi đi đến đền tạm, nhiều người đang đợi nàng. Tôi nói, “Nàng đang hấp hối.”

“Ồ, đúng là vợ anh, đó.”

¹⁶⁸ Tôi nói, “Nàng đang hấp hối.”

Tôi đi qua đó và cầu nguyện và cầu nguyện và cầu nguyện. Và tôi giờ tay ra. Nàng nắm lấy tay tôi. Nàng nói, “Billy, em sẽ gặp anh vào buổi sáng, đứng đằng Kia.” Nói, “Hãy đem bọn nhỏ cùng đến và gặp em tại Cổng.”

¹⁶⁹ Tôi nói, “Cứ la lớn lên, ‘Bill.’ Anh sẽ ở Đó.” Hiểu không? Và nàng ra đi. Tôi đặt nàng nằm xuống ở đó trong nhà xác.

Đi về nhà, nằm xuống. Và khi tôi... Bé Billy Paul ở lại với Bà Broy và họ, đau nặng. Bác sĩ dự kiến nó chết vào bất kỳ lúc nào. Tôi cầu nguyện cho Billy. Và ở đây Anh Frank đến và kiểm tôi. Nói, “Con anh đang hấp hối, bé gái ấy.”

¹⁷⁰ Tôi đi đến bệnh viện. Bác sĩ Adair không muốn cho tôi vào, ông bảo, “Nó bị viêm màng não, ông đem nó về lại với Billy Paul.” Có cô y tá cho tôi loại thuốc màu đỏ nào đó để uống, loại gây mê gì đó, để làm tôi yên lặng. Và tôi cầm lấy rời căn phòng, ném nó ra ngoài qua cửa sổ. Lén ra cửa sau, đi xuống tầng hầm.

Đứa bé nằm tại đó, trong phòng cách ly, trước bệnh viện, ruồi bay đậu trên con mắt nó như thế. Tôi lấy một thanh chống muỗi cũ, xua chúng đi, và đặt nó trên đứa bé. Tôi quỳ xuống, tôi cầu nguyện, “Lạy Chúa, bố và em trai con nằm ở đó, nơi xa kia rồi, và những bông hoa ở trên mộ của họ. Hope đang nằm tại đó, nằm

nơi xa kia. Còn ở đây là con bé của con, đang hấp hối. Xin đừng mang nó đi, Chúa ôi.”

¹⁷¹ Ngài cứ kéo bức màn xuống, dường như nói, “Im đi. Ta không muốn nghe người, chút nào.” Ngài thậm chí không muốn nói chuyện với tôi.

¹⁷² Rồi, nếu Ngài không nói chuyện với tôi, đó là thì giờ của Satan. Nó nói, “Và ta nghĩ người nói Ngài là Đức Chúa Trời nhân lành. Người đang la lên về tất cả những điều gì vậy? Người chỉ là một chàng trai. Hãy nhìn quanh, khắp thành phố. Mọi cô gái và mọi thanh niên người đã từng hội hiệp với nghĩ rằng người đã mất trí. Người đấy.” Lúc bấy giờ, nó không thể bảo tôi không có Đức Chúa Trời, vì tôi đã nhìn thấy điều Đó rồi. Nhưng nó bảo tôi Ngài không quan tâm đến tôi.

¹⁷³ Tôi cứ ngồi suốt đêm, suốt ngày. Tôi nói điều đó với Đức Chúa Trời, “Con đã làm gì? Xin tỏ cho con, Chúa ôi. Đừng để người vô tội phải chịu khổ vì con, nếu con làm điều sai trật.” Tôi không biết Ngài đang thử tôi. Nhưng mỗi con trai đến với Đức Chúa Trời phải bị thử thách. Tôi nói, “Xin nói cho con biết con đã làm gì. Con sẽ làm cho đúng lại. Con đã làm gì ngoài việc chỉ rao giảng suốt ngày, suốt đêm, và chỉ trao phó đời sống con cho Ngài, thường xuyên? Con đã làm gì?”

Sa-tan nói, “Đúng thế. Người thấy đó, bây giờ, khi sự việc xảy đến cho người, và người đã bảo cho hết thầy họ rằng người tin Ngài là đáng chữa lành vĩ đại, và con của người đang nằm ở đó, sắp chết. Ngài thậm chí không nghe. Vợ người đã chết với bệnh lao phổi. Người nói Ngài có thể chữa ung thư, và Ngài đấy. Vậy thì, người nói về Ngài như lành, và Ngài thật tốt lành với người ta. Còn người thì sao?”

¹⁷⁴ Rồi tôi bắt đầu lắng nghe nó. Đó là sự lý luận. Tôi nghĩ, “Đúng thế.”

Nói, “Ngài có thể nói cho biết. Ngài không phải nói ra Lời. Cứ nhìn đứa bé, và nó sẽ sống.”

Tôi đáp, “Đúng thế.”

“Và người đã làm thật nhiều cho Ngài, và tuy nhiên đó là những gì Ngài làm cho người.”

¹⁷⁵ Tôi đáp, “Điều đó đúng.” Tôi bắt đầu suy nghĩ, “Ồ, điều gì vậy?” Hiểu không? Mọi thứ bắt đầu gây đổ, khi nó đi đến chỗ lý lẽ. Nhưng, khi nó đến với điều Đó, điều Đó lơ lửng. Nó ở lại đó. Tôi hầu như sắp nói, “Thế thì mình sẽ bỏ cuộc.”

Nhưng khi nó đưa xuống cho đến lúc mọi quyền lực lý lẽ đã tan vỡ, thì nó đến với Sự sống Đời đời đó, sự Sanh ra mới đó. Chuyện gì xảy ra nếu Nó đã không có tại đó? Nếu Nó không có thì sao? Chúng ta sẽ không còn biết cách nào khác theo cách chúng ta làm bây giờ. Hội thánh này sẽ không có mặt tại đây giống thế này, hàng ngàn và hàng triệu người khắp thế giới. Nhưng, cảm tạ Đức Chúa Trời, Nó đã có ở đó.

¹⁷⁶ Rồi khi đó tôi nghĩ, “Điều gì? Dầu sao đi nữa, mình là ai? Mình là ai, mà thắc mắc về sự oai nghi của Ngài? Mình là ai, mà hỏi Đấng Sáng Tạo mà ban cho mình chính đời sống này trên đất? Mình đã có đứa bé đó ở đâu? Ai đó ban nó cho mình? Dầu sao đi nữa, nó không phải là của mình. Ngài chỉ cho mình mượn nó, trong một lát.”

Tôi nói, “Hỡi Sa-tan, hãy lui ra khỏi ta.” Tôi bước qua, đặt tay trên đứa bé. Tôi nói, “Chúa ban phước cho con, cưng ơi. Trong phút chốc, bố sẽ đem con xuống, và đặt con vào cánh tay của mẹ. Các Thiên sứ sẽ mang linh hồn bé nhỏ của con đi. Và bố sẽ gặp con vào sáng hôm đó.”

Tôi thưa, “Lạy Chúa, Chúa ban nó cho con. Chúa đang lấy nó đi. Dầu Chúa có giết con, giống như Gióp đã nói, tuy nhiên, con vẫn yêu Ngài và con tin Ngài. Nếu Ngài có đưa con tới địa ngục, con vẫn yêu Ngài, dù sao đi nữa. Con không thể tránh được điều đó.” Anh em đấy.

Đúng là tri thức, nó phá đổ đi hết. Nhưng anh em phải có sự liên hệ cá nhân. Anh em phải được sanh lại.

¹⁷⁷ Đó là lý do những mục sư truyền đạo bỏ đi, giá phải trả lớn cùng những việc khác. Họ nói, “Không có chuyện như sự chữa lành Thiêng liêng. Không có chuyện như những chuyện này.” Họ chưa hề đứng trên vùng đất thánh đó, như khi tôi đang rao giảng sáng nay. Họ không biết gì về Nó cả. Làm thế nào họ có thể nói rằng họ là những con cái của Đức Chúa Trời, mà chối bỏ Lời

của Đức Chúa Trời? Làm sao anh em có thể làm điều đó, chối bỏ chính Đức Thánh Linh đã mua chuộc anh em?

178 Ô, cứ nhớ, Chúa Jêsus đã tự hạ mình, đến chết, vì anh em. Ngài chẳng làm ồn ào gì. Khi họ nhổ nước bọt vào mặt Ngài, Ngài đã không nhổ lại. Khi họ rút râu của Ngài, Ngài đã không rút râu của họ. Khi họ vả một bên má, Ngài không hề vả lại họ, má kia. Ngài cầu nguyện cho họ, bước đi tiếp, một cách khiêm nhường. Ngài là tấm gương về sự khiêm nhường.

179 Ngài đầy dẫy đức tin. Tại sao? Ngài biết những Lời của Ngài không thể sai. Ngài đã sống như vậy bởi Lời cho đến lúc Ngài trở thành Lời.

Ôi Đức Chúa Trời! Xin cho con đưa cả hai tay với Đức Chúa Trời, trước hội chúng này. Xin để con sống giống như thế. Xin để Lời này rất hợp, đến nỗi con và Lời thì giống nhau: xin để những lời của con là Lời này; xin để cho sự suy gẫm trong lòng con; để Ngài ở trong lòng con, trên tâm trí của con; xin cột những điều răn của Ngài trên cột thông minh của con; cột chúng trên trụ cột của tâm hồn của con; để con chỉ nhìn thấy Ngài; khi cảm dỗ dấy lên, xin để con nhìn thấy Đấng Christ; khi những sự việc đi sai trật, xin để con chỉ nhìn thấy Ngài; khi con sẵn sàng, và kẻ thù cố làm cho con giận dữ, xin để con nhìn thấy Chúa Jêsus, Ngài sẽ làm gì?

180 Ngài thật ở quá nhiều trong Lời, cho đến nỗi Ngài và Lời trở nên giống hệt. Hãy xem.

181 Ngài đã không phải làm om sòm. Ngài biết Ngài và Lời là một. Ngài biết rằng Ngài là Lời của Đức Chúa Trời được bày tỏ, và mệnh lệnh của Đức Chúa Trời đó cuối cùng sẽ chinh phục thế gian. Ngài biết điều đó, Lời Ngài. Ngài có đức tin. Ngài biết Ngài ở đâu. Ngài đã không phải thảo luận, và nói, “Ở đây, các người có thể đến đây.”

182 Ma quỷ nói, “Này, trông đây, Người có thể thực hiện những phép lạ. Người biết Người có đức tin lớn. Người có thể thực hiện những phép lạ. Ta sẽ xây cho người một tòa nhà, cỡ gấp đôi của Oral Roberts. Vì, hết thấy dân sự...Điều—điều duy nhất Người phải làm, là tỏ cho họ thấy. Hãy nhảy ra khỏi tòa nhà ở đây, cứ

phóng thẳng xuống, bởi vì có lời chép rằng, đây, ‘Các Thiên sứ sẽ nâng Người lên, kéo e chân người vấp nhằm hòn đá chẳng.’”
Hiểu không?

Ngài biết Ngài có quyền phép. Ngài biết rằng Ngài có thể làm điều đó. Ngài biết nó ở trong Ngài, nhưng Ngài không muốn sử dụng nó cho đến khi Đức Chúa Trời bảo Ngài làm. Hiểu không? Ngài muốn ấy là Đức Chúa Trời ở trong Ngài, là Lời trong tất cả. Và Ngài biết rằng, khi Ngài nói bất kỳ điều gì, thì đó là Lời Đức Chúa Trời; và dẫu trời và đất có qua đi, Lời ấy sẽ chinh phục ngày nào đó.

¹⁸³ Ngài không om sòm và nhản nhó. Ngài chỉ phán ra những Lời của Đức Chúa Trời. Mỗi Lời ra từ môi miệng Ngài là Lời được xức dầu của Đức Chúa Trời.

Chẳng tuyệt vời sao nếu chúng ta có thể nói rằng, “Lời của tôi và Lời Đức Chúa Trời thì giống nhau. Những gì tôi nói, Ngài tôn cao, bởi vì tôi không làm điều gì cho đến lúc Ngài bảo tôi trước”?Ồ, đó là gương mẫu của anh em. Đó là một đời sống xứng đáng với Phúc âm.

¹⁸⁴ Không phải những thầy tế lễ kia mà rất học thức và thanh lịch, và có tất cả những người quyền cao chức trọng ấy, và đứng cầu nguyện dài dòng, mà nuốt nhà của những bà góa, và chia nhau các chỗ ngồi cao trong—trong hội chúng, tất cả những điều này ở đó. Họ là...Đó là đời sống không xứng đáng với Phúc âm.

Nhưng Ngài xứng đáng với Phúc âm, thật nhiều, đến nỗi Đức Chúa Trời phán, “Này là Con yêu dấu của Ta, trong Con Ta thật vui lòng. Hãy nghe Người. Lời Ta là Người. Người là Lời Ta. Người và Ta giống nhau.”

¹⁸⁵ Hãy biết, hãy xem điều này bây giờ. Ngài biết rằng Lời Ngài cuối cùng sẽ chinh phục thế giới. Ngài biết Lời Ngài đến từ đâu. Ngài biết Nó có thể không bao giờ sai, đó là lý do Ngài phán, “Cả trời và đất sẽ qua đi, nhưng Lời Ta sẽ không bao giờ qua đi.” Hiểu không? Ngài có thể nói điều đó. Đó là một Người Mà Ngài và Lời của Đức Chúa Trời trở nên như nhau. Ngài đã phán với họ...

“Người nên làm điều này và điều kia.”

¹⁸⁶ Ngài phán, “Ai có thể định tội Ta? Ai có thể cáo buộc Ta?” *Tội lỗi* là “sự không tin.” “Nếu Ta, bởi ngón tay của Đức Chúa Trời, đuổi quỷ, thì các con trai của các người đuổi chúng bởi ai?” Hiểu không? Không phải thế, vậy nó phải là điều gì khác. Hiểu không? “Nếu Ta...”

Họ bảo, “Ồ, chúng tôi đã đuổi quỷ.”

¹⁸⁷ Ngài phán, “Nếu Ta làm điều đó bởi ngón tay của Đức Chúa Trời, một Lời được chứng thực của Đức Chúa Trời, thế thì các con trai của các người sẽ đuổi chúng bởi ai? Thế thì các người là quan xét.”

¹⁸⁸ Dân chúng vào thời của Ngài, và dân chúng đã nhạo cười Ngài, nói chuyện về Ngài. Nhưng, Ngài, họ làm nhục Ngài, bằng mọi cách có thể. Nói Ngài là mọi thứ gian ác, chống nghịch Ngài, nhưng Ngài cứ tiếp tục.

Bây giờ tôi muốn kết thúc trong một phút, bằng việc nói điều này.

¹⁸⁹ Dân chúng của thời đại này là đám người loạn thần kinh. Dân chúng của thời đại này là một đám người loạn thần kinh. Họ sợ nhận những lời hứa của Chúa. Những thuộc viên giáo hội, tổ chức giáo hội, những tổ chức giáo hội sợ nhận lấy thách thức của lời Kinh Thánh của Đức Chúa Trời dành cho thời đại này. Họ nhận biết. Họ nhận ra rằng những điều kiện hiện đại của họ và phúc âm xã hội của họ mà họ rao giảng sẽ không đáp ứng sự thách thức của thời đại này, không hơn gì Sam-sôn có thể đáp ứng trong điều kiện của ông. Phải nhờ đến Đức Chúa Trời.

Và đây là chương trình mà đã hứa điều đó. Tôi sẽ đến với điều đó trong chỉ một phút nữa.

¹⁹⁰ Tôi muốn nắm lấy lời đó, một phút. Dầu họ tự xưng họ là Cơ-đốc nhân, họ chấp nhận tín điều, những tín điều do con người tạo ra, thay thế cho Lời của Đức Chúa Trời. Vì vậy, họ có thể nhận lấy tín điều đó, bởi vì con người làm ra nó. Nhưng họ sợ đặt đức tin của họ ra đó trong Đức Chúa Trời mà họ tuyên bố họ thương yêu. Đúng thế. Và rồi anh em nói rằng đời sống ấy xứng đáng với Phúc âm không? Không thể được, dù họ là những thuộc viên giáo hội. Nhưng điều ấy không xứng với Phúc âm. Không, thật vậy.

¹⁹¹ Phúc Âm! Chúa Jêsus phán, “Hãy đi khắp thế gian và giảng Phúc âm cho mọi người. Những dấu hiệu này sẽ theo những người tin.”

Và khi anh em chối bỏ điều mà đi theo những người tin, làm thế nào anh em có được một đời sống...Cho dù, anh em có thể không hề nói ra từ xấu nào đi nữa, anh em có thể giữ hết mười điều răn, điều đó sẽ không có liên quan gì với nó. Nó vẫn không xứng đáng với Phúc âm. Hiểu không? Nó không thể.

Những thầy tế lễ ấy đã giữ điều đó, và vẫn không xứng đáng. Ngài phán, “Các người thuộc về cha các người, là ma quỷ.” Ai có thể chỉ tay chê trách một trong họ? Một cái dấu phạm tội, và họ bị ném đá không thương xót. Những người thánh! Và Chúa Jêsus phán, “Các người thuộc về cha của các người, là ma quỷ,” khi Phúc âm đến.

¹⁹² Dầu họ tự xưng là Cơ-đốc nhân, họ thích nắm giữ những giáo điều, những giáo lý của họ.Ồ! Những giáo điều đóng khung và đầy nghẹt tư tưởng của những con người hiện đại của thời đại này. Và một người muốn được thành công trong thời này, phải đi theo xu hướng suy nghĩ hiện đại. Hãy để tôi nói điều đó kỹ và rõ ràng. Hiểu không? Một người, nếu anh em định thành công, anh em phải đi theo suy nghĩ hiện đại của thời này. Nó...Họ đi lòng vòng, nói, “Ồ, ông ấy chẳng đáng mền sao? Ông ấy chẳng tuyệt vời sao? Ông ấy cứ ở lại đó thật trung thực, và ông ấy chẳng bao giờ giữ chúng tôi quá mười lăm phút. Và mục sư của chúng tôi không luôn luôn quở trách chúng tôi về những điều này.”

Xấu hổ cho mục sư đó. Bất kỳ ai có thể đứng trong bục giảng và nhìn lướt qua tội lỗi của thời đại này, mà không kêu gào ra, thì có điều gì đó sai trật với người đó. Người đó không xứng đáng với Phúc âm mà mình tuyên bố là đang rao giảng. Đúng thế. Vì vậy, bởi làm vậy, họ tự viện cố, bằng cách nói, “Này, nhìn đây, hội chúng của tôi!”

¹⁹³ Một—một người đến đây, cách đây không lâu, đến một giáo hội lớn nào đó, và ông đang viết một luận văn. Và ông nói, “Tôi đang viết về sự chữa lành Thiêng liêng.” Nói, “Anh Branham à, chúng tôi yêu mền anh, trong hệ phái của chúng tôi.” Một trong những hệ phái lớn nhất, một trong những hệ phái lớn nhất của

đất nước, hay thế giới. Và ông nói, “Chúng tôi yêu mến anh, trong hệ phái này.” Ông ấy có mặt ngay tại đây ở Jefferson Villa. Nhưng, nói, “Tôi đến để tìm hiểu về sự chữa lành Thiêng liêng.” Ông ấy nói, “Chỉ có một lỗi duy nhất mà hội thánh của tôi thật sự tìm thấy.” Hiểu không? Ông ấy nói, “Anh giao thiệp với quá nhiều người Ngũ tuần.”

Tôi nói, “Ồ, vậy thì, anh biết đấy, điều đó đúng.” Tôi nói, “Đúng thế. Anh biết đấy, tôi luôn muốn có một cơ hội ra khỏi họ.” Tôi nói, “Tôi sẽ nói cho anh biết điều gì. Tôi sẽ đến thành phố của anh, anh tìm hội thánh bảo trợ cho tôi.”

“Ồ,” ông đáp, “họ không muốn.”

Tôi đáp, “Đó là những gì tôi nghĩ. Đó là những gì tôi nghĩ.”

¹⁹⁴ Nói, “Anh biết, giáo phái của tôi sẽ không ủng hộ điều đó.” Đó cũng là cách xin kiểu, như, “Tôi mới cưới vợ,” hay “mua một cổ bò.” Tôi không quan tâm anh em có bao nhiêu mảnh bằng tiến sĩ, và anh em được người ta ngưỡng mộ nhiều như thế nào, bởi giáo phái của anh. Loại linh vụ đó không xứng đáng với Phúc âm được chép trong Sách này. Đúng.

¹⁹⁵ Thuộc viên giáo hội nào mà ủng hộ thứ như thế, và tự xưng mình là Cơ-đốc nhân! Và đi ra ngoài và sống...Và những người nữ uốn tóc bành bông, và mặc quần áo mà Kinh Thánh bảo họ không nên. Đàn ông cứ tiếp tục theo cách họ đang làm bây giờ, “bề ngoài có vẻ tin kính,” mà uống rượu và hút thuốc, và kết hôn vài lần và trở nên những chấp sự trong giáo hội và thậm chí những mục sư cũng vậy, và vân vân. Và những người mà sống như vậy, là loại đời sống không xứng đáng với Phúc âm.

¹⁹⁶ Một phụ nữ sẽ bước đi, và nói trên điện thoại và nói chuyện ngồi lê đôi mách, và gây những xào xáo trong giáo hội, và những điều như thế, đó là đời sống không xứng đáng với Phúc âm mà chúng ta đang đại diện. Người nào phá vỡ hội thánh, và bắt đầu phe phái giữa vòng dân sự, và các thứ giống như thế, thì không xứng đáng với Phúc âm mà chúng ta rao giảng. Chính xác. “Đó là bề ngoài có hình thức tin kính, nhưng bên trong chối bỏ quyền phép đó,” quyền phép của Đức Chúa Trời giữ cho anh em khỏi những điều đó.

¹⁹⁷ Để ý, bây giờ, họ không làm điều đó. Họ thật sự sẽ không làm điều đó. Họ viện cớ, rằng, giáo hội của họ không tin Nó. Họ...

Ồ, nhưng, Chúa Jêsus sẽ phán—phán với một người, tối nay, phán với lòng người ấy và nói, “Ta muốn người đi, hãy rao giảng Phúc âm trọn vẹn.”

“Giáo hội của con không ủng hộ Điều đó, Chúa ôi. Ngài tha lỗi cho con, nếu Ngài muốn. Con có một cơ hội tốt. Con—con—con, Ngài biết đấy, con là mục sư, một trong những giáo hội lớn nhất trong thành phố này, Chúa ôi.Ồ, chúng con ngợi khen Danh Ngài ở dưới đó! Vâng, thưa Ngài. Chúng con tin chắc. Con không thể làm điều đó.” Cùng một cớ, cùng một việc. Vậy họ không đến với bữa tiệc thuộc linh của Lời được hứa, được chứng thực của Ngài.

¹⁹⁸ Chúa Jêsus đã chẳng phán, “Nơi nào có xác chết, thì những chim ưng sẽ nhóm tại đó”? “Những chim ưng,” này, không phải là những chim kên kên. Những chim ưng! Nơi nào có xác chết rữa, và đồ—và đồ—đồ ôi, thì dành cho kên kên họp lại. Nhưng nơi nào có Thịt tươi, sạch, những chim ưng nhóm lại tại đó. Hiếu không? Chắc chắn. Nơi nào có Lời, là Thức Ăn chim ưng, họ sẽ nhóm lại chỗ đó.

¹⁹⁹ Vì thế họ không đến với bữa tiệc thuộc linh mà họ được mời đến. Anh em tin rằng Đức Chúa Trời đã ban cho nước Mỹ một lời mời, mười lăm năm qua, với một cuộc phục hưng vĩ đại, với một bữa tiệc thuộc linh không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Họ đã đến không? Không, thưa quý vị. Không, thưa quý vị. Thế thì, từ chối không đến, thì đời sống đó có xứng với Phúc âm, dù họ đã tự xưng là thế không?

²⁰⁰ Khi một người đến với tôi, cách đây không lâu, và ngồi tại bàn, và nói, “Anh Branham, tôi muốn với tay qua bàn,” một vĩ nhân, “tôi muốn nắm lấy tay anh. Tôi yêu mến anh.” Tôi đã ở trong một nhà thờ và nghe anh ấy giảng. Nói, “Tôi yêu mến anh. Tôi tin anh là đầy tớ của Đức Chúa Trời.”

Tôi nói, “Cảm ơn anh, thưa tiến sĩ. Tôi cũng yêu mến anh.”

Anh ấy nói, “Tôi muốn nói cho anh biết tôi yêu mến anh nhiều thế nào, như là một người anh.” Và nói, “Anh có thấy nữ

hoàng nhỏ bé của tôi đang ngồi đây, vợ tôi không? Anh có nhớ cô ấy không?”

Tôi nói, “Tôi nhớ.”

Nói, “Bác sĩ cho rằng nàng chỉ còn sống hai tuần, với bệnh ung thư bướu. Và anh đã đến thành phố và cầu nguyện cho nàng. Và đã ngược lên, và thấy một khả tượng. Nhìn lại và bảo tôi, ‘CHÚA PHÁN NHƯ’ VẬY, nàng sẽ được chữa lành.’” Đốm lớn trong lưng của nàng, lõm vào giống như *thế*, trông giống như một cái to lớn...giống như phần vú của phụ nữ lõm vào bên trong, trong lưng nàng, ngay trong xương sống. Ngày hôm nay, thậm chí không còn dấu vết nào của nó nữa. Nói, “Nữ hoàng của tôi đang ngồi đó, một người sống động ngày hôm nay.” Nói, “Làm sao tôi có thể làm điều gì ngoài yêu mến anh, vì cầu nguyện lời cầu nguyện của đức tin đó? Làm sao tôi có thể không tin anh là một—một đầy tớ của Chúa, khi anh thấy tôi, và đã nói thật chính xác điều gì sẽ xảy ra?” Anh ấy nói, “Vậy thì tôi đã hiểu được điều gì đó dành cho anh, Anh Branham à.” Anh ấy nói, “Tôi thuộc về liên đoàn Ngũ Tuần lớn nhất.”

Tôi nói, “Vâng, thưa anh. Tôi biết điều đó.”

Anh nói, “Tôi đã trò chuyện với các anh em, cách đây không lâu, và họ bảo tôi đến liên hệ với anh, và bảo anh rằng thật là xấu hổ anh đã nhận linh vụ Đức Chúa Trời ban cho đó với đám người ở ngoài sông và quanh quẩn như thế.”

Tôi hỏi, “Đúng không?”

Nói, “Đúng.” Nói, “Đức Chúa Trời gọi linh vụ đó đến những nơi trọng tâm, những nơi to lớn, những chỗ nổi bật nhất.”

²⁰¹ Tôi đã nhìn thấy ma quỷ đang nói chuyện ngay lúc đó. Tôi nghĩ, “Vâng. ‘Hãy nhảy xuống ngọn núi này, và tỏ mình, người biết đây, khỏi tòa nhà này.’” Hiểu không? Hiểu không?

Tôi nghĩ, “Cứ dẫn anh ta xa thêm một chút.” Mẹ già tôi thường nói, “Cho con bỏ đủ sợi dây thừng, nó sẽ tự treo cổ.”

Tôi nói, “Đúng vậy không?”

“Vâng.” Nói, “Thật xấu hổ, bởi những gì anh làm không?” Nói, “Anh là gì? Hôm nay anh có thể hầu như không tự mua được cho chính mình một bữa ăn.” Và nói, “Hãy nhìn Oral Roberts và

những người đó, bước vào, và đi ra đó với một trăm phần trăm linh vụ mà anh có. Hãy nhìn những gì họ hành động.”

Tôi đáp, “Vâng. Đúng thế.” Hiểu không?

Và anh ấy nói, “Nhóm tôi sẽ thu nhận anh. Chúng tôi sẽ nhận anh vào, như—như là một trong những người anh em của chúng tôi. Hết thấy họ sẽ trao cho anh tay phải của sự thông công, và chúng tôi sẽ thuê bao một máy bay, và cho anh mức lương năm trăm đô la mỗi tuần, hay nhiều hơn nếu như anh muốn. Và chúng tôi sẽ gửi anh đến mọi thành phố lớn trong nước.” Điều này xảy ra ngay tại Phoenix, Arizona, ngay qua bàn. Và anh ấy nói, “Và chúng tôi sẽ trả cho anh...” Nói, “Rồi để cho thế giới, thế giới bên ngoài, để cho những người tai to mặt lớn, những nhân vật quan trọng ấy, những người ở trên nữa...” Nói, “Anh luôn luôn nói chuyện về sa cơ lỡ vận. Chúng ta có cách đi lên và thoát ra.” Nói, “Chúng ta hãy để cho họ thấy bàn tay của Chúa. Rồi tôi sẽ để họ đem theo vợ tôi, và những người khác, có thể chứng minh những điều mà anh nói ứng nghiệm.”

²⁰² Tôi nói, “Vâng, thưa anh. Điều đó thật tuyệt.”

Bây giờ, xem đó, người ấy, ở địa vị của một Tiến sĩ Văn chương, Tiến sĩ Luật, một người viết sách, đấy, tiến sĩ văn chương, nhà văn tốt, người tốt. Hiểu không? Anh ta không biết Kinh Thánh.

Anh em có biết rằng Thiên sứ đã thực hiện hầu như các công việc mà đã không hề đến Sô-đôm không? Ngài ở lại với nhóm Áp-ra-ham, đã được gọi ra.

Anh ta thật không biết điều đó. Tôi để mặc anh ta, cứ ngồi đó một chút. Tôi chỉ muốn xem mẻ cá là gì. Tôi nói, “Ồ, tôi sẽ phải làm gì?”

Nói, “Ồ, Anh Branham, chỉ điều duy nhất họ nói...Chúng tôi đã thảo luận điều đó, một vài điều, những điều còn con con mà anh dạy, anh hãy gác chúng qua một bên.”

Tôi nói, “Chẳng hạn, điều gì, thưa anh?”

“Ồ,” anh ấy nói, “phép báp-têm của anh, anh biết đấy. Anh biết đấy, anh hầu như báp-têm giống một ngôi, điều gì đó như thế.” Nói, “Những việc nhỏ như thế.”

Tôi nói, “Hả?” Tôi cứ tiếp tục.

Và anh ấy nói, “Chứng cứ đầu tiên; và những thầy giảng nữ; và chỉ một vài điều bé nhỏ như thế.”

²⁰³ Tôi bảo, “H-hả?” Tôi nói, “Anh biết, tôi ngạc nhiên rằng một đầy tớ của Đức Chúa Trời muốn mời một đầy tớ khác của Đức Chúa Trời, sau khi anh đã tôn kính tôi, gọi tôi là tiên tri, và biết đó là Lời của Chúa, hay sự khải thị của Lời, đến với nhà tiên tri. Và anh lại quay lại, Tiến sĩ Pope à, (điều đó không nói về trí thông minh tốt của anh), và sẽ nói và mời, một đầy tớ của Đức Chúa Trời, anh em yêu cầu đầy tớ khác của Đức Chúa Trời thỏa hiệp về điều mà...?...có ý nghĩa đối với người còn hơn chính sự sống.” Tôi nói, “Không, thưa anh, Anh Pope à. Tôi sẽ không làm với bất kỳ giá nào. Không, thưa anh.”

Đó là gì? Có một hạt giống của Sự sống Đời đời; sống hay chết, dẫu anh là người vĩ đại hay không phải là người vĩ đại.

²⁰⁴ Ngày nọ, tôi đi ngang qua...Không thiếu tôn trọng với hai người đàn ông này. Tôi nhìn qua đó, và có một bức tranh lớn ở Tulsa, Oklahoma; nơi Oral Roberts mới đến, một thần học viện dạy những mục sư truyền đạo. Nó sẽ chịu phí tổn (Và tôi biết Demos Shakarian, Anh Carl Williams, và những người ở trong ban trị sự của nó.) năm mươi triệu đô, với tòa nhà ba triệu đô-la; một anh thanh niên Ngũ Tuần, đó là sự chia phần lớn mà Đức Chúa Trời đã làm cho anh ấy.

²⁰⁵ Tôi nghĩ, “Mình, có một thần học viện à? Mình chống lại điều đó, ngay từ đầu.”

²⁰⁶ Và người ta nói, “Nhà tương lai của thần học viện lớn của Oral Roberts.” Tiếp tục đi xuống đường, có một thứ hiện đại vô cùng. Và Oral Roberts, trong một cái lều nhỏ rách rưới, đến với buổi nhóm của tôi trên Thành phố Kansas, bang Kansas.

Nói, “Nhà tương lai của Tommy Osborn,” ồ, chà, nơi gần ba hay bốn triệu đô-la như thế.

Và ở đó, Tommy Osborn, một trong những Cơ-đốc nhân tốt đẹp nhất. Ông ấy là một người chân thật, một người chân thật được Đức Chúa Trời sai đến. Đứng ngay phía bên kia phố ở đó; một thanh niên nhỏ bé, dễ bị kích động, cậu con trai và cô gái

trong một chiếc xe hơi; chạy quanh, đi ra. Nói, “Anh Branham à, tôi đã ở đó khi tôi thấy một người điên chạy ra. Và tôi đã thấy anh chỉ ngón tay vào mặt người ấy, và nói, ‘Nhơn Danh Chúa Jêsus Christ, hãy ra khỏi anh ta.’ Tôi đã thấy người ấy ngã xuống chân anh; sau đó người ấy nói lời tiên tri của mình, nói, ‘Tối nay, tôi sẽ hạ gục anh ra giữa cử tọa sáu ngàn năm trăm người.’” Và nói, “Tôi thấy anh đứng đó, không hề nói một tiếng, và nói, ‘Nhơn Danh Chúa, bởi vì anh đã thách đố Thánh Linh của Đức Chúa Trời, tối nay, anh sẽ ngã dưới chân tôi.’ Người đó nói, ‘Tôi sẽ cho anh thấy tôi sẽ ngã dưới chơn ai.’”

²⁰⁷ Và tôi nói, “Hãy ra khỏi người đó, ở Sa-tan.” Người ấy đã ngã sấp và lăn trên chơn phải tôi ngay trên sàn nhà.

Anh ấy nói, “Đức Chúa Trời là Đức Chúa Trời, Anh Branham. Chỉ thế thôi.” Nói, “Tôi đã tự đóng đinh mình trong nhà hai hay ba ngày.” Anh ấy nói thẳng. Anh ấy sẽ nói về điều đó. Anh ấy không hổ thẹn về điều đó. Nói, “Anh nghĩ tôi có một ân tứ chữa lành không?”

²⁰⁸ Tôi nói, “Hãy quên điều đó đi, Tommy. Anh được sai đi để rao giảng Phúc âm. Hãy đi, rao giảng Nó. Hãy đi với Anh Bosworth ở đó.”

²⁰⁹ Tôi nhìn ở đó, và tôi thấy. Tôi đã bắt đầu trước cả hai người kia.

Tôi nghĩ, “Có một Oral Roberts với năm trăm máy móc, mà thậm chí không một bàn tay con người nào chạm đến những lá thư; bốn triệu đô-la trong thư từ, năm ngoài.” Bốn triệu; một phần tư của tất cả số tiền đó được lấy đi, trong cả thế giới theo đạo Cơ-đốc, khắp nơi. Một phần tư của số tiền đó trong tất cả các nước theo Cơ-đốc giáo đến với một người. Thật là một nơi giàu có! Tôi đi ra ngoài đó để xem nó.

²¹⁰ Và, bây giờ, Oral là người anh em của tôi. Chao ôi! Tôi yêu mến anh. Anh ấy con người chân thật, một người chân thật, và tôi yêu mến anh ấy. Và anh cứ nghĩ thế giới của tôi, và tôi cũng nghĩ thế giới của anh. Chúng tôi thật sự bất đồng về—về Kinh Thánh.

Và, Tommy Osborn, không người nào tốt hơn. Tôi cứ nghĩ về thế giới của anh. Anh ấy là một trong những người tốt nhất mà tôi từng gặp, Tommy Osborn.

“Còn những người kia,” tôi nghĩ, khi tôi đi vào văn phòng của họ và nhìn thấy những gì họ có, “tôi nghĩ mình cảm thấy xấu hổ vì họ đến, thấy văn phòng của tôi”: một máy đánh chữ nhỏ, và chúng tôi cố gắng đánh ra những lá thư. Và thật là thứ tội nghiệp! Ngồi phía cuối của một toa xe kéo, vào lúc đó. Tôi nghĩ, “Rồi sẽ ra sao?”

Rồi tôi bước ra. Tôi nghĩ, “Ồ, ‘Nhà tương lai của Oral Roberts.’ ‘Nhà tương lai của Tommy Osborn.’ Người này không nói chuyện với người kia.”

Vậy, tôi đi xuống đường. Tôi nghĩ, “Thế còn mình thì sao?”

²¹¹ Và Điều gì đó nói, “Hãy ngược lên.”

²¹² Tôi nghĩ, “Vâng, lạy Chúa, xin để con chứa những châu báu của con ở trên Trời, vì lòng của con ở đó.” Bây giờ, tôi không nói điều đó vì tội nghiệp. Tôi chỉ nói điều đó vì nó đã xảy ra, và Đức Chúa Trời biết rằng điều đó là đúng. Hiểu không?

²¹³ Kho báu của anh em ở đâu? Anh em có muốn trở thành người vĩ đại nào đó không? Nếu vậy, anh em không là gì cả. Anh em phải đến một chỗ cho đến lúc anh em không muốn là người vĩ đại nào đó. Anh em muốn trở thành một đầy tớ bé nhỏ khiêm nhường cho Đấng Christ. Đó là con đường thoát ra. Chỉ thế thôi.

²¹⁴ Anh Boze cùng họ đang gây dựng một hội thánh tại Chicago. Họ phải để lại nhà thờ Philadelphia cho giáo phái đó. Bây giờ họ đang nói về việc kiếm người nào đó với áo choàng của mình trên lưng giống như thế này, một Tiến sĩ Thần đạo nào đó. Tôi nói, “Anh em trên con đường đi ra của mình. Nếu anh em muốn tìm một mục sư thực sự cho hội thánh đó, hãy chọn một người khiêm nhường bé nhỏ hầu như không thể đọc được tên mình, và tấm lòng người ấy bùng cháy cho Đức Chúa Trời. Cứ lấy người đó. Đó là người anh em muốn có, người nào đó mà không biết tất cả những điều này, người nào đó không chỉ thị và xúi bẩy, và đưa anh em vào tất cả các loại nợ nần, mọi thứ khác, và chỉ nuôi anh em bằng Lời Đức Chúa Trời. Đó là kiểu người để chọn.”

Vậy, họ sẽ không đến bữa tiệc thuộc linh. Tôi phải kết thúc. Tôi đã đi quá giờ lúc này. Chúng ta sẽ bãi nhóm, trong khoảng sáu phút, ý Chúa.

²¹⁵ Tôi nghe ai đó nói, “Nhưng, Anh Branham, anh nên nói trở lại câu đó.” Nói, “Những người đó không phải loạn thần kinh. Những người này không phải loạn thần kinh. Họ chỉ được giáo dục.” Thế thì, họ là những người bị loạn giáo dục. Đúng thế. Vâng. “Họ không loạn thần kinh. Họ có giáo dục.”

Thế thì tôi muốn hỏi anh em một câu hỏi. Hiểu không? Anh em hiểu. Tôi muốn hỏi anh em một câu vậy. Xin giải thích những hành động của họ ngày nay, nếu họ không phải loạn thần kinh. Hãy nói cho tôi biết chuyện gì đã làm cho họ hành động giống như họ làm, nếu họ không bị thần kinh; đấy, mỗi người đang kéo về cho hệ phái của mình, một cách tham lam. Chúa Jêsus không giống như thế. Ngài không vội vàng về điều gì cả. Hiểu không? Ngài không tham lam. Ngài là gương mẫu của chúng ta.

²¹⁶ Tội phạm, quốc gia, đất nước có thêm tội phạm hơn bao giờ hết. Chuyện gì sai trật vậy? Những trẻ vị thành niên, các thuộc viên giáo hội, lấy mạng sống người khác, đàn ông bắn vợ của họ và gia đình, và đốt con cái họ. Và hãy nhìn vào làn sóng tội phạm. Họ há chẳng loạn thần kinh sao? Thế thì có vấn đề gì vậy? Hành động của họ là gì?

Các nước quyền lực điên cuồng, mọi người muốn lấy mọi... những người còn lại và làm cho nó một ngọn cờ, một quốc gia, đó là ngọn cờ của họ và dân tộc của họ. Thật là điên cuồng vì quyền lực!

²¹⁷ Vô đạo đức, tại sao, thế giới bại hoại hơn bao giờ hết. Phụ nữ khỏa thân trên những đường phố, phụ nữ khỏa thân, và nói tâm trí họ tỉnh táo không? Họ không thể. Họ thật sự không thể.

²¹⁸ Hãy lắng nghe. Có một người trong Kinh Thánh cởi bỏ hết áo quần mình, đó là Quân đoàn. Người đó bị mất trí. Khi Chúa Jêsus tìm thấy người và ban cho người tâm trí tỉnh táo, người ấy đã mặc lại quần áo. Đúng.

Điều gì khiến chị em cởi bỏ quần áo mình? Ma quỷ. Đúng vậy. Rồi nói họ không phải bị loạn thần kinh sao? Hãy khởi hành

xuống đường phố ở đây, và lái xe bốn khu phố mà không thấy một người nữ khỏa thân, và trở lại và bảo cho tôi biết. Được rồi. Tìm xem.

219 Thế thì anh em bảo họ không bị loạn thần kinh à? Thế thì điều gì sai trật? Họ không thể ở trong tình trạng tỉnh táo. Một người nữ tỉnh táo sẽ không làm điều đó; nàng có ý thức tốt hơn. Nàng biết nàng đang phơi bày chính mình. Một đám ma quỷ khát dục ngoài kia, thật dơ bẩn, ô uế, luông tuông, những kẻ say sưa, những kẻ giết người, và mọi điều khác. Anh em nói...

220 Thế giới đang uống rượu nhiều hơn lúc này. Họ tiêu thêm tiền cho rượu, tại nước Hoa Kỳ, hơn là họ tiêu cho những đồ tạp hoá. Tôi nghĩ chính là...Tôi quên bao nhiêu lần nữa món nợ rượu còn tồn mỗi năm, ở trong nước, hơn nó đã có. Và chứng nghiện rượu làm cái gì? Đưa anh em đến nhà thương điên.

221 Ung thư. Khi các bác sĩ y khoa từ khắp thế giới viết trong những tạp chí, và bảo anh em, “Ung thư bởi những toa xe hàng hóa.” Thuốc lá. Thí nghiệm trên những con chuột nhắt, và đã chứng minh rằng nó đem bệnh ung thư phổi đến cho anh em. Bảy mươi phần trăm người ta bị ung thư phổi do hút thuốc lá. Và những người đàn bà và đàn ông sẽ hút từng hơi và phả khói vào mặt anh em. Nếu đó không phải loạn thần kinh, cái gì mới là loạn thần kinh?

222 Khi mà, Phúc âm của Chúa Jêsus Christ có thể được rao giảng và được chứng minh, và Đức Chúa Trời của Thiên đàng trong hình dạng Trụ Lửa của Ngài quét ngọn sóng trên dân sự và tỏ cho thấy rằng Chúa Jêsus Christ đang ở trong phần cuối cùng sự Hiện Đến của Ngài, ban cho họ dấu hiệu cuối cùng. Và họ nhạo cười Nó và làm trò cười về Nó, và tự xưng mình là thuộc viên của giáo hội; và rồi nói họ không phải bị loạn thần kinh à? Hãy giải thích điều đó. Thì giờ của tôi cứ tiếp tục. Nhưng chỉ hỏi họ có loạn thần kinh không. Tất nhiên. Họ là người loạn thần kinh có giáo dục. Điều đó chính xác. Giải thích tình trạng của họ. Anh em không thể.

223 Họ cắt tóc mình, mặc những bộ quần áo trần tục, bước ra trên đường phố giống như thế. Và Kinh Thánh của Đức Chúa Trời cảnh cáo chống lại điều đó, thậm chí cấm một người nữ cầu

nguyện với tóc ngắn. Và nói rằng một người đàn ông...Và nàng làm điều đó. Nàng tuyên bố, chính nàng, với chồng nàng rằng mình vô đạo đức, chính nàng, và anh ấy hoàn toàn có quyền để cho nàng một tờ li dị và đuổi nàng đi. Điều đó hoàn toàn đúng. Lời Đức Chúa Trời nói điều đó, và người nữ nghe điều đó, và tiếp tục để tóc ngắn, và tự xưng mình là Cơ-đốc nhân. Nếu đó chẳng phải là loạn thần kinh, thì loạn thần kinh là cái gì? Thế thì, tôi muốn ai đó bảo tôi loạn thần kinh là gì. Vâng. Họ bị loạn thần kinh.

224 Có giáo dục cao, các bằng cấp, đại học! Chúng ta đưa thêm thời gian giáo dục vào cho con cái của chúng ta, với—với môn đại số và sinh vật, hơn là với Kinh Thánh và Chúa Jêsus Christ. Không có đứa trẻ nào trong xứ này không thể nói cho anh em biết David Crockett là ai. Không có đến một phần ba trong chúng có thể bảo cho anh em Chúa Jêsus Christ là Ai. Thế thì, điều đó chẳng phải là loạn thần kinh sao? Chắc chắn, nó là. Làm sao chúng ta có thể cứ tiếp tục và tiếp tục, về cách họ đang làm được!

225 Hãy nhớ. Và các giáo hội tán thành điều ấy, trong khi Kinh Thánh lên án nó. Những người loạn thần kinh có chức vụ phải không? Những người loạn thần kinh có giáo dục. Điều đó chính xác. Các giáo hội tán thành nó.

226 Hãy nhớ lại Lót. Ông là một người thông minh. Hãy nhìn ông, chỉ một phút lúc này. Đừng—đừng...Chúng ta đừng để...

Tôi xin lỗi vì đã quá đôi phút. Điều này—điều này thì quá quan trọng. Nó sẽ đi ra trên...Anh em đến để nghe tôi thực hiện băng ghi âm này.

227 Hãy nhìn. Hãy nhìn. Chúng ta hãy dừng lại một phút. Cầu nguyện chỉ một giây, trong lòng, “Lạy Chúa, xin cho con thấy điều đó.” Mở ra sự thông hiểu của anh em. Cầu xin Đức Chúa Trời làm điều đó. Hãy nhìn xem...Đơn cử, chỉ đất nước này. Chúng ta hãy nói những gì Đức Chúa Trời nói.

228 Kinh Thánh đã nói, rằng, “Những tội lỗi của Sô-đôm làm phiền não linh hồn công nghĩa của Lót hằng ngày.” Ông thật sự không có đủ sức mạnh tinh thần để đứng lên chống lại nó. Đúng không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Ông đã không thể làm

điều đó, vì ông là thị trưởng thành phố. Ông đã không thể. Nhưng Kinh Thánh nói, rằng, “Các tội lỗi của—của dân Sô-đôm đã làm phiến não linh hồn ông.” Ông biết nó sai trật, nhưng ông không có tập trung nghị lực để làm điều đó, để đứng lên chống lại nó.

²²⁹ Hãy nhìn xem. Có bao nhiêu Lót tại nước Mỹ, ngày hôm qua, đọc Kinh Thánh của họ, chuẩn bị sứ điệp của họ cho thời đại này, và bỏ qua phép báp-têm bằng nước trong Danh Chúa Jêsus Christ? Có bao nhiêu người trong họ bỏ qua phép báp-têm bằng Thánh Linh? “Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi”? Mác 16, “Những dấu hiệu này sẽ theo họ những người tin”? Giăng 14:12, “Kể nào tin Ta, những công việc Ta làm họ cũng sẽ làm”? “Nếu các người cứ ở trong Ta, và Lời Ta ở trong các người, hãy cầu xin những gì mình muốn và sẽ được điều đó”? Bao nhiêu Lót đã thấy Điều đó? Nhưng, bởi vì lý do của họ, của hệ phái họ nên đã khước từ! Nó...Hãy nhìn xem và thấy trong Kinh Thánh.

²³⁰ Hãy nhìn hội chúng của họ với những người nữ tóc uốn bành bồng, và họ biết Kinh Thánh lên án điều đó. Hãy nhìn xuống đường phố, với chính những thuộc viên giáo hội của họ đi xuống phố, mặc những chiếc quần đùi, và họ biết Lời chống lại điều đó. Song họ không có can đảm để kêu gọi chống lại điều đó. Nhưng, tuy nhiên, người đó xưng nhận là Cơ-đốc nhân, linh hồn trong người kêu lớn chống lại điều đó, nhưng người không có dũng khí. Nếu đó không phải là Sô-đôm hiện đại, thì nó ở đâu?

Đức Chúa Trời ôi, xin ban cho chúng con người nào đó sẽ kêu lớn chống lại nó. Đúng vậy. Giống như Giăng Báp-tít đã nói, “Cái búa được đặt kề gốc cây.” Đó là những gì chúng ta cần hôm nay.

²³¹ Hãy xem. Họ là Sô-đôm hiện đại. Hãy nhớ. Thấy không? Cả xứ đã trở thành Sô-đôm và Gô-mô-rơ hiện đại. Lót lại đang sống lần nữa. Không...Sống trên tất cả, vì sự tin chắc trung thực trong lòng mình đã bảo cho ông bằng Lời rằng ông sai trật.

²³² Hãy nhìn Chicago, Chicago lớn hơn, khi họ ba trăm thầy giảng đang ngồi ở đó. Và Chúa đã cho tôi hay đêm đó họ sẽ làm gì. Họ giảng một cái bậy cho tôi. Tôi, lúc tôi đi qua đó. Tôi đi và nói cho Anh Carlson biết. Tôi nói, “Anh không thể tổ chức nhóm trong khách sạn đó. Anh sẽ phải đem nó đến một nơi khác, và

đó sẽ là một căn phòng màu xanh lam. Và họ đã giảng một chiếc bẫy cho tôi, phải không, Anh Carlson?” Anh ấy gật đầu.

Cách đây vài ngày, anh ngồi đó trong văn phòng của tôi, vì tôi đến, có buổi nhóm tại Chicago. Anh bảo, “Anh Branham, tôi sẽ không bao giờ quên điều đó.”

Và tôi bảo, “Họ giảng cái bẫy cho tôi. Tại sao, Anh Carlson? Anh sợ nói cho tôi biết tại sao, anh và Tommy Hicks phải không?” Họ gật đầu. Tôi nói, “Tommy, tại sao anh không nói?”

Anh nói, “Tôi không thể làm điều đó.”

Tôi nói, “Tôi nghĩ anh nói anh sẽ làm ơn cho tôi.”

²³³ Tôi nói, “Đêm qua Chúa đã bảo tôi. Anh sẽ đi xuống nơi đó ngày hôm nay, và anh tìm thấy mình sẽ không đến tòa nhà đó đâu. Anh sẽ đến một tòa nhà khác. Tiến sĩ Mead sẽ ngồi bên phía *này*. Người da màu đó, vợ anh ta, mà hát, sẽ ngồi ngay *tại đây*, và đại loại như vậy, nơi mà tất cả họ sẽ ngồi.” Tôi nói, “Sẽ có một tu sĩ Phật giáo tại đó.” Và tôi nói, “Bây giờ hãy tìm xem. Họ đã giảng bẫy chống nghịch tôi vì tôi rao giảng phép báp-têm bằng nước trong Danh Chúa Jêsus Christ. Họ có điều đó chống lại tôi bởi vì tôi đã giảng dòng giống của rắn; và chống lại bằng cố, rằng, mỗi người nói tiếng lạ có Thánh Linh, và các thứ.” Tôi nói, “Hãy đi xuống và xem Đức Chúa Trời.”

²³⁴ Đi vào nơi đó, họ đi xuống nơi đó, và chính hai giờ đồng hồ sau đó, hay hơn thế, khoảng thời gian ấy chiều hôm đó, họ đã gọi cho Anh Carlson. Và người đó nói, “Cái người mà cho anh sử dụng khách sạn đó, và đã trả dần tiền cho nó, đã nói, ‘Chúng tôi phải hủy bỏ, vì người quản lý nói rằng ông ta đã hứa cho một ban nhạc muộn đêm đó, hay sáng đó.’” Họ đã không thể sử dụng nó được.

²³⁵ Vậy chúng tôi đi ra tới Town and Country. Và sáng hôm đó khi chúng tôi đi vào trong đó, và đứng ở đấy, và—và Anh Carlson nói, “Có một điều. Các anh em có thể bất đồng với Anh Branham, nhưng,” nói, “anh ấy không sợ nói ra những gì anh ấy tin.” Anh nói, “Anh ấy đã nói cho tôi những điều này sẽ xảy ra một cách chính xác theo cách của nó.” Anh nói, “Bây giờ anh ấy đang có mặt tại đây. Hãy để anh ấy nói cho chính mình.”

²³⁶ Tôi lấy Kinh Thánh, “Tôi vâng theo khải tượng trên trời,” như Phao-lô đã nói. Tôi nói, “Anh em đã tin nhận điều đó cho tôi, cho phép báp-têm bằng nước trong Danh Chúa Jêsus Christ. Còn tốt hơn ba trăm người trong quý vị tự giới thiệu mình như là Tiến sĩ *A* hay *B* gì đó, và Tiến sĩ *C* hay *D* gì đó.” Tôi nói, “Tôi không có được học vấn trung học. Nhưng tôi thách bất kỳ người nào ở đây mang Kinh Thánh của mình ra và đứng đây bên cạnh tôi, và chối bỏ một trong những Lời đã được nói.”

Anh em có điều đó trên băng ghi âm ở ngoài đây, nếu anh em muốn nghe nó. Đó là đám đông im lặng nhất mà anh em từng có. Tôi nói, “Có chuyện gì vậy?” Có người nào tại đây, đêm nay, đã có mặt trong buổi nhóm sáng đó? Hãy giơ tay lên cho chúng ta thấy. Vâng. Ồ, chắc chắn, nhìn hết chung quanh.

Tôi nói, “Thế thì, nếu anh em không thể hậu thuẫn được điều đó, thì đừng làm phiền tôi nữa.” Đúng. Nhiều tiếng la ó, khi họ đứng chung quanh góc phố đó. Song trực diện với vấn đề, thì khác hẳn. Đúng vậy. Nó... Những người đàn ông họ đi ra.

²³⁷ Tommy Hicks nói, “Tôi muốn có ba trăm cuộn băng ghi âm đó, để gởi đến mỗi thầy giảng Ba Ngôi giả hình mà tôi biết.”

Những người đó đã bắt tay tôi, nói, “Chúng tôi sẽ tới đền tạm và chịu báp-têm.”

Họ đang ở đâu? Viện các cơ. “Tôi không thể làm điều đó. Giáo phái của tôi không cho phép tôi làm điều đó. Tôi mới cưới vợ. Tôi mua bò một cặp, hay đúng hơn là, một cặp bò. Tôi—tôi mua một miếng đất. Tôi phải đi xem nó.” Hiểu không? Một vài trong những thứ giống như thế, giống như, những cái cơ. Có phải không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Đời sống đó có xứng đáng với Phúc âm không? [“Không.”]

Nếu Phúc âm là đúng, chúng ta hãy bán hết mọi thứ mà chúng ta có và sống cho Nó. Hãy là một Cơ-đốc nhân. Vâng, thưa quý vị. A-men. Hãy lưu ý lúc này, khi chúng ta kết thúc.

²³⁸ Nhưng những lý cơ của họ là những tín điều và giáo phái của họ.

Nó giống như một cái cây. Tôi nhìn Anh Banks, ngày nọ. Tôi có một—một cây thông, tôi đã trồng khi thoát đầu tôi dọn lên

đó, khoảng, ồ, cách đây khoảng mười lăm năm, hay hơn thế. Và tôi để những cây nhỏ, những nhánh mọc ra trên cây thông, và chúng tôi đã không thể đưa máy cắt lại dưới đó. Và không có cọng cỏ nào, dù sao đi nữa. Và tôi đi ra đó, lấy một cái cưa và cưa các nhánh đó, cho đến lúc cây thông đó lên đến *đây*, chỗ anh em có thể bước đi ở dưới với máy cắt cỏ. Và bồn cỏ xinh xắn nhất mà anh em từng thấy thì ở dưới nó bây giờ. Đó là gì? Hạt giống đã ở đó. Nó phải ngoi tới ánh sáng.

²³⁹ Và hể chừng nào lấy giáo phái, các cơ của anh em, cố để làm mờ đi Hạt giống đó mà anh em thực sự gieo ở đó, anh em đang dự phần của Lót. Hãy ném chúng đi, và để cho Ánh Sáng Phúc âm chiếu sáng trên ấy, quyền phép của Chúa Jêsus Christ. Vâng. Giữ Ánh Sáng che khuất nó, sẽ giữ nó khỏi sự sống. Vì, nếu Ánh Sáng đến được với hạt giống, nó sẽ sanh ra với Sự Sống.

Đó là lý do người ta nói, “Đừng đi đến một số kiểu nhóm lại của họ.” Họ sợ hãi một số Ánh Sáng sẽ giáng vào một trong những thuộc viên của họ.

²⁴⁰ Hãy nhớ người phụ nữ ở bên giếng. Nàng là gái điếm.

Những thầy tế lễ kia đứng đó. Họ đã thấy Chúa Jêsus bảo Na-tha-na-ên, “Ta đã nhìn thấy ngươi, lúc ngươi đứng dưới cây vả.”

Và những thầy tế lễ nói, “Hắn là Bê-ên-xê-bun. Hắn là tay thầy bói. Đó là ma quỷ.”

²⁴¹ Người phụ nữ nhỏ bé này, khi nàng bước lên đó, trong tình trạng xấu xa của mình, sống qua với sáu người đàn ông. Và khi nàng bước đến đó trong tình trạng ấy, trong tình trạng mà nàng đã sống. Và Chúa Jêsus phán, “Hãy cho Ta uống.” Cuộc trò chuyện bắt đầu. Ngài phán, “Hãy đi gọi chồng của ngươi và đến đây.”

Nàng nói, “Tôi không có chồng.”

Phán, “Ngươi nói thật. Ngươi đã có năm đời chồng, và người mà ngươi đang sống với, không phải là chồng của ngươi.”

Nàng thưa, “Tôi nhận biết Ngài là một đấng tiên tri, thưa Ngài. Tôi biết Đấng Mê-si sẽ làm điều đó khi Ngài đến.”

Chúa Jêsus phán, “Ta là Đấng ấy.”

²⁴² Điều đó không có gì bàn cãi. Khi Ánh Sáng đó đã chớp sáng qua Hạt giống ấy đang nằm trong người kỵ nữ nhỏ bé đó, thời kỳ nữ đã qua rồi. Nàng đi vào trong đường phố, làm vinh hiển Đức Chúa Trời, nói, “Hãy đến, xem một Người đã bảo cho tôi những điều tôi đã làm. Chẳng phải Đây là Đấng Mê-si sao?” Đó là gì? Ánh Sáng đã đến với hạt giống đó phía sau dưới bóng của cái vỏ kỵ nữ. Vâng, thừa quý vị.

Bây giờ chúng ta hãy kết thúc, tôi xin nói điều này. Tôi không biết tôi còn bao nhiêu trang nữa, nhưng tôi—tôi chắc chắn sẽ không nói hết. Khoảng mười trang, nhưng mới nói hết một nữa. Nhưng chúng ta hãy kết thúc, trong việc nói điều này.

²⁴³ Chúng ta hãy so sánh điều gì đó, một lần, về một đời sống xứng đáng. Chúng ta hãy so sánh đời sống của Thánh Phao-lô với người cai trị trẻ tuổi giàu có. Cùng một Ánh Sáng đã giáng vào cả hai người. Cả hai có cùng một lời mời từ Chúa Jêsus Christ. Có đúng vậy không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Cả hai họ đều được huấn luyện chu đáo trong lời Kinh Thánh. Cả hai đều là những nhà thần học. Hãy nhớ, Chúa Jêsus đã bảo—bảo người cai trị trẻ tuổi giàu có, “Hãy giữ những điều răn.”

²⁴⁴ Nói, “Tôi đã làm điều này, từ khi còn trẻ.”

Chàng là một người được huấn luyện. Thánh Phao-lô cũng vậy. Cả hai đều được huấn luyện chu đáo trong lời Kinh Thánh. Nhưng, cả hai họ đều có Lời. Một người có Lời từ tri thức; người kia có mầm Sự Sống trong mình. Khi Ánh Sáng ấy chớp lên, trước mặt Phao-lô, ông hỏi, “Lạy Chúa, Chúa là Ai?”

Phán, “Ta là Jêsus.”

“Thưa, có tôi đây.” Ông đã sẵn sàng.

²⁴⁵ Ánh Sáng giáng vào cả hai người. Một người có hạt giống; người kia thì không. Đó là cách nó xảy ra ngày hôm nay: hội thánh thuộc linh, hội thánh xác thật.

²⁴⁶ Người giàu có cố của anh. Anh đã không thể làm theo. Anh gánh nặng trĩu với quá nhiều bạn bè của thế gian. Anh không muốn từ bỏ việc giao thiệp với họ.

Đó là vấn đề với nhiều người hôm nay. Anh em nghĩ, vì anh em thuộc về một nơi hội đoàn, anh em thật sự không thể bỏ tình

huynh đệ đó. “Hết thấy họ đều uống và các thứ giống như thế. Họ làm *điều này*.” Được rồi, cứ tiếp tục với điều đó; không có gì chống lại chỗ hội họp, không có gì chống lại nhà thờ. Tôi đang nói về anh em. Hiểu không? Vâng. Hiểu không? Không có gì chống lại điều đó. Vì, bên tám lạng, và bên nửa cân. Tôi vừa mới đi xuyên suốt nói với anh em giáo hội chẳng là gì ngoài nơi hội họp, giáo phái, nếu họ bác bỏ Lời của Đức Chúa Trời.

²⁴⁷ Chú ý. Người giàu có những cố của anh ta. Mặc dầu, anh không bao giờ quên lời chứng của mình. Chúng ta thấy rằng anh đã kinh doanh lớn. Anh có sự hiểu biết. Và anh đi đến một nơi giống như thế cho đến lúc anh phải tăng lên thật nhiều, cho đến lúc anh phải xây những kho chứa mới để chứa những thứ của mình. Và khi anh chết; và một cử nhân nào đó, với cổ áo dựng, giảng cho đám tang của anh, không nghi ngờ gì. Và khi ông ta làm thế, ông ta có thể đã nói...Họ treo cờ rũ, và nói, “Người anh em yêu dấu của chúng ta, thị trưởng của thành phố này, bây giờ đang ở trong cánh tay của Đấng Toàn Năng, bởi vì ông ấy là một thành viên lớn của giáo hội. Ông ấy đã làm *điều này điều kia*, và *điều nọ*.”

Kinh Thánh nói, “Người giàu ở nơi âm phủ đang bị đau đớn, ngược mắt lên.” Hiểu không?

²⁴⁸ Và hãy nhớ, anh ta vẫn còn muốn giữ nghề nghiệp của mình trong hỏa ngục. Anh nhìn thấy La-xa-rơ, ở trong lòng của Áp-ra-ham, và anh bảo, “Tổ phụ Áp-ra-ham ơi, hãy sai La-xa-rơ xuống đây.” Vẫn còn gọi người là “tổ phụ.” Hiểu không?

Chàng đã lấy tri thức, và đến một giáo hội tri thức. Khi Ánh Sáng giảng vào chàng, chàng đã khước từ Nó.

Nếu đó không phải là xu hướng hiện đại của ngày hôm nay, tôi không biết nó là gì. Cho dầu Đức Chúa Trời có chớp sáng ngang qua lối nhỏ của họ đi nữa, Trụ Lửa hay có thể là bất cứ cái gì; họ vẫn còn, với tri thức của họ, họ có thể giải thích Nó sai lạc, và đi với một nhóm trí thức, vì địa vị xã hội.

²⁴⁹ Song Phao-lô đã ở trong địa vị xã hội rồi, với tri thức tuyệt vời, một học giả vĩ đại dưới Ga-ma-li-ên, cánh tay phải của thầy tế lễ thượng phẩm, đến mức mà ông đi đến với các thầy tế lễ

và nhận những mệnh lệnh để bắt hết những người thánh quá máu bỏ tù. Nhưng khi Ánh Sáng giáng trên lối đi của ông, và ông thấy rằng cùng Trụ Lửa mà đã dẫn dắt Y-sơ-ra-ên qua đồng vắng chính là Chúa Jêsus Christ, ông đã bỏ tất cả những gì ông từng biết. Ông đến với Sự Sống.

²⁵⁰ Anh em có thể gọi đời sống của người giàu có đó là một đời sống xứng đáng với Phúc âm mà anh ta đã nghe không? Dù anh là một người tin, anh em có thể gọi loại đời sống đó...Giữa vòng những người tri thức và tiêu khiển, tối hôm ấy ở đó trên...khi mặt trời lặn, tổ chức tiệc, và có lẽ một thầy tế lễ nào đó đang đứng trên cao ở đó, đang cầu nguyện. Và ông có những trò tiêu khiển, và người ăn xin đang nằm ở cổng dưới đó. Và ông cho người đó bánh mì nướng, và nói về đức tin vĩ đại của ông mà ông có nơi Đức Chúa Trời. Và trước rạng đông, sáng hôm sau, trước khi mặt trời mọc, ông đã ở trong hỏa ngục. Đúng thế. Đó là những kẻ trí thức của anh em.

²⁵¹ Nhưng Phao-lô, khi Ánh Sáng giáng vào ông, chúng ta hãy so sánh đời sống của ông và xem nó có xứng đáng không. Chuyện gì đã xảy ra? Khi, Phao-lô, Ánh sáng giáng vào ông, ông đã quên tất cả tri thức của mình và lánh khỏi nhóm trí thức đó, và ông đã bước đi trong Thánh Linh của Chúa Jêsus Christ. Vinh quang thuộc về Đức Chúa Trời! Với sự khôn ngoan như ông đã có, ông thậm chí không hề dùng những từ ngữ to tát.

Khi ông đến giữa những người Cô-rinh-tô, ông nói, “Tôi không bao giờ đến với anh em với sự khôn ngoan của con người. Tôi không hề đến với anh em với những lời to tát, vì anh em sẽ đặt đức tin của mình vào đó. Song tôi đến với anh em trong sự đơn sơ, trong quyền phép sự sống lại của Chúa Jêsus Christ, để đức tin của anh em sẽ ở tại đó.” Đó là sự sống. Hãy quan sát nó.

²⁵² Ông đã không bao giờ sử dụng học thức của ông. Ông đã không bao giờ bước đi với nhóm thông tuệ. Ông bước đi trong Thánh Linh của Đấng Christ, khiêm nhường, vâng phục đối với Lời của Đức Chúa Trời, khi Nó nghịch lại những giáo điều của họ rất nhiều. Nhưng Phao-lô đã nhìn thấy Ánh Sáng và bước đi trong Nó (đúng không?), để cho Sự Sống của Đấng Christ phản

ánh Chúa Jêsus Christ với thời đại mà ông sống, để dân sự có thể nhìn thấy Thánh Linh của Đức Chúa Trời ở trong ông.

Và người khiêm nhường tin điều đó, thật nhiều, đến nỗi họ thậm chí muốn mang những chiếc khăn tay vào. Họ lấy chúng ra từ thân thể của ông. Và họ tin điều đó, đến mức mà, ông thật là một tiêu biểu của Chúa Jêsus Christ như vậy, cho đến nỗi, bất kỳ cái gì ông chạm đến, họ tin, được ban phước. Vàng. Thật là một người kỳ diệu, dâng đời sống mình, sự giàu có của mình, và mọi sự ông có! Học thức của ông; quên tất cả, để bước xuống với những ngư dân, và những kẻ ăn xin và những kẻ không ra gì trên đường phố, để cho những ánh sáng của ông phản ánh tình yêu của Chúa Jêsus Christ.

Ông nói, “Tôi đã chịu đòn roi trên lưng, bốn mươi chín lần; đừng làm khó cho tôi.” Ông cũng đã nói, “Tôi mang trong mình những dấu vết của Chúa Jêsus Christ.” Con người bé nhỏ ấy trong một tình trạng kinh khiếp giống như thế, ông nói, “Tôi mang trong thân thể tôi những dấu vết của Chúa Jêsus Christ.” Thật con người cao trọng này khác hẳn với tất cả các thầy tế lễ chung quanh ông.

²⁵³ Và khi ông ở La-mã, và không có ai đứng bên cạnh ông. Và họ đang xây nên một khối, để chặt lấy đầu ông, ở ngoài đó. Đó là nơi mà nó đã kể điều đó.Ồ, chao ôi! Ông nói, “Hiện nay mào triều thiên đã để dành cho ta, mà Chúa, là Quan Án công bình sẽ ban mào ấy cho ta vào Ngày đó; và không những cho ta mà thôi, nhưng bây giờ cũng cho mọi kẻ yêu mến sự hiện đến của Ngài.” Đó là một đời sống xứng đáng với Phúc âm, hay là, một con trai.

²⁵⁴ Ông đấu tranh cho Đấng Christ. Ông để cho Phúc âm phản ánh qua ông. Trước khi ông làm điều đó, ông đi và học hỏi Phúc âm. Ông đi xuống xứ Ả-rập và ở lại đó trong ba năm, và nhận lấy Cự Ước. Và đã được bày tỏ, bởi Cự Ước, rằng Ngài là Chúa Jêsus Christ. Và ông đã để Nó phản ánh qua ông, cho một nhóm người khiêm nhường. Điều đó, ông, khi...Ông nói, “Tôi biết được no đủ thể nào, và tôi cũng biết chịu đói và thiếu thốn thể nào.”

Một người có học thức giống như ông, và một học giả giống như ông, đứng bên...với sự uyên bác từ Ga-ma-li-ên, một trong

những giáo sư vĩ đại nhất đã có vào thời đó, và đứng cạnh kẻ với thầy tế lễ thượng phẩm. Thừa anh em, ông có thể xứng đáng có hàng triệu đô-la và có tất cả loại tòa nhà. Đúng thế. Nhưng ông nói, “Tôi...”

²⁵⁵ Ông thậm chí không có gì ngoài một cái áo khoác. Và Đê-ma đã nhìn thấy một người với một linh vụ giống như thế! Ti-mô-thê Nhì, chương 3, ông nói, “Đê-ma đã lìa bỏ ta, và tất cả những người khác, yêu mến thế gian hiện tại này.” Nói, “Khi người đến, hãy mang chiếc áo khoác đó ta đã để lại ở trên đó. Trời bắt đầu lạnh.” Một người với một linh vụ như thế, mà có thể chỉ có một cái áo choàng thôi sao? Vinh quang thuộc về Đức Chúa Trời!

²⁵⁶ Nhắc tôi nhớ về Thánh Martin, khi ông đang cố đại diện cho Phúc âm, và mọi thứ, trước khi ông được cải đạo. Trong—trong Tiền giáo hội nghị Nicene, hay giáo hội nghị Nicaea, *các Cha Nicaea*, trong lịch sử. Ngày nọ, ông đang đi qua các cổng thành ở đó. Ông đến từ thành Tours, nước Pháp. Và có những người... Một ông già nằm tại đó, hấp hối, không có quần áo. Và nhiều người đi qua, mà đã có thể cho ông quần áo, và họ đã không làm. Họ đi qua và làm ngơ ông già. Và Thánh Martin đã đứng đó và nhìn thấy điều ấy. Họ nói ông...

²⁵⁷ Mỗi người lính có một—có một người giữ để cho đôi ủng của mình được sáng. Và ông đã đánh bóng đôi ủng của đầy tớ mình.

Và ông cởi áo khoác ra, và lấy một con dao và cắt nó, một nửa, làm đôi, bằng thanh gươm của ông. Quần ông già lại trong đó, nói, “Cả hai chúng ta có thể sống.”

Ông về nhà và đi ngủ. Nằm tại đó, nghĩ về ông già đã kêu khóc. Lập tức, Điều gì đó đánh thức ông. Ông nhìn. Đứng trong phòng, ở đó Chúa Jêsus Christ đang đứng cũng được quần trong một mảnh vải cũ giống như mảnh vải mà ông đã gói ông già. Phán, “Hể các người đã làm việc đó cho một người trong những người hèn mọn nhất này, ấy là các người đã làm cho chính mình Ta vậy.” Đó là một đời sống xứng đáng với Phúc âm. Anh em biết ông, cũng đã đóng ấn đời sống như thế nào, phải không?

²⁵⁸ Hãy nhìn Polycarp, đứng lên vì phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus, chống lại giáo hội Công giáo La-mã. Và họ đã đưa

ông lên giàn thiêu; phá đổ nhà tắm và thiêu cháy ông. Hãy nhìn Irenaeus, những người còn lại trong họ, đã chịu khổ vì cứu cánh này. Đó là những đời sống xứng đáng.

²⁵⁹ Hãy xem những gì Phao-lô đã nói trong Sách Hê-bơ-rơ, chương 11. Nói, “Họ đã bị cưa xẻ, kéo ra từng phần; bị lưu lạc rày đây mai đó, mặc những da chiên và da dê, và ở trong sa mạc, và bị thiếu thốn mọi đường và đại loại như vậy; những đời sống mà thế gian này không xứng đáng cho họ ở.” Anh em đây. Đời sống đó xứng đáng với Phúc âm. Bao nhiêu người của tôi và của các anh em sẽ đứng trong Ngày Phán xét, với những người như thế?

²⁶⁰ Hãy nhìn Phao-lô bây giờ. Chúng ta sẽ đi tiếp. Ông đứng lên vì Phúc âm, để Chúa Jêsus tuôn chảy qua ông rất nhiều. Cho dù thế nào đi nữa, điều gì, bất kể người nào nghĩ gì về điều đó. Ở đó, thầy tế lễ thượng phẩm, ồ, ông đã đi và để bị chém đầu, vì Nó. Ông là đại diện xứng đáng của Phúc âm. Hãy để cho...Hãy nhìn tại đó. Bất chấp người ta nghĩ gì, ông để cho dòng Sự sống Đời đời tuôn chảy qua ông, nhiều đến mức ông nói, “Tôi muốn chính mình bị dứt bỏ lìa khỏi Đấng Christ, vì các anh em tôi.”

Bây giờ anh em biết anh em làm những gì khi anh em có Sự sống Đời đời không? Đó là câu hỏi của anh em. Đó là câu trả lời của anh em. Anh em có thể lấy phía tri thức; hay, lấy phía *Này*, nếu anh em thực sự có Sự sống Đời đời. Đó là những gì xảy ra.

²⁶¹ Đó là những gì xảy ra. Phao-lô, sẵn sàng dứt bỏ lìa khỏi Đấng Christ, để cho những người của ông...Những người mù lòa, dốt nát mà không muốn nghe Phúc âm của ông!

Tôi nghĩ, xấu hổ cho chính bản thân mình. Tôi sẵn sàng từ bỏ họ, vì họ không lắng nghe tôi. Tôi cảm thấy mình ăn năn. Và tôi đã ăn năn. Hiếu không?

²⁶² Chú ý. Cho dầu những người khác nghĩ gì, đây là một kiểu đời sống xứng đáng với Phúc âm.

Bây giờ tôi sẽ kết thúc.

²⁶³ Người giàu có, giống như hầu hết chúng ta ngày hôm nay, đã ngăn chặn và khước từ Lời Sự Sống, và trở nên thành viên của giáo hội; và tỏ cho thấy một đời sống, mà chứng minh trong Kinh Thánh, là không xứng đáng với Phúc âm mà anh được yêu cầu

nhận lãnh. Đúng không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Làm thế nào Phúc âm có thể tỏa sáng qua bóng tối giống như thế, bác bỏ quyền phép của Đức Chúa Trời?

²⁶⁴ Vậy thì, cách duy nhất để sống một đời sống xứng đáng, là để cho Đấng Christ và Lời Ngài (mà, Ngài là Lời) phản ánh chính Nó thật hoàn hảo trong anh em cho đến nỗi Đức Chúa Trời chứng thực những gì Ngài đã phán trong Lời. Vì, Đấng Christ đã chết để Ngài có thể dâng chính Ngài trước Đức Chúa Trời, một Cửa Lẽ. Và Nó trở lại trong hình thức của Chúa Thánh Linh, để phản ánh chính Ngài qua dân sự của Ngài, để tiếp tục công việc của Ngài; phản ánh chính Ngài qua anh em, để làm ứng nghiệm Lời được hứa của Ngài trong những tương lai này.

Giống như Giảng Báp-tít đã nghe, khi ông nghe Đấng Christ đến. Và Đấng Christ bước ra vào dòng nước. Và Giảng nói, “Kìa Chiên Con của Đức Chúa Trời.”

Không một ai khác nhìn thấy Nó. Nhưng ông đã nhìn thấy Nó, Ánh Sáng đó giáng xuống từ Trời, giống như chim bồ câu. Và một Tiếng kêu lớn, “Đây là Con yêu dấu của Ta trong Con Ta vui lòng ngự.” Ông đã nhìn thấy Nó đến.

Và Chúa Jêsus bước vào dòng nước, Em-ma-nu-ên, trước một—một thầy giảng được cho là người có quan điểm cực đoan. Bước xuống nước, trước dân chúng, và phán, “Ta muốn chịu phép báp-têm của người.”

²⁶⁵ Giảng thưa, “Lạy Chúa, tôi cần Ngài làm báp-têm cho. Tại sao Ngài đến với tôi?” Mắt cả hai người gặp nhau, một vị tiên tri và Chúa của người. A-men. Anh em có thể...Tôi...Tôi chẳng thích đứng và quan sát điều ấy sao? Thấy đôi mắt sâu thẳm, nghiêm nghị của Giảng nhìn xuống và thấy đôi mắt sâu thẳm, nghiêm nghị của Chúa Jêsus; anh em họ với nhau, về xác thịt.

²⁶⁶ Chúa Jêsus phán, “Hỡi Giảng, bây giờ hãy làm đi, vì chúng ta nên làm trọn điều đó. Chúng ta là Sứ điệp của thời đại này. Phần chúng ta phải làm trọn mọi sự công bình.”

²⁶⁷ Giảng nghĩ, “Vâng, Ngài là Cửa Lẽ. Cửa Lẽ phải được rửa sạch trước khi Nó được dâng lên.” Rồi ông nói, “Hãy đến.” Và ông đã

làm báp-têm cho Ngài. A-men. Nói cách khác, “Phần chúng ta làm trọn tất cả sự công bình.”

Chúa Jêsus, biết rằng người đó là chân chính, phán, “Chưa từng có một người nào được sanh bởi người đàn bà, giống như người. Người còn hơn là một đấng tiên tri; các người có thể nhận lãnh điều đó, đây còn hơn là một đấng tiên tri.” Và Chúa Jêsus, nhìn vào lòng ông, và biết điều đó. Anh em cô cậu của chính Ngài đã gặp Ngài ở đó, mặt đối mặt.

²⁶⁸ Giảng nói, “Lạy Chúa, tôi cần phải được Chúa làm phép báp-têm. Mà sao Ngài lại đến cùng tôi?”

²⁶⁹ Ngài phán, “Bây giờ cứ làm vậy đi, hỡi Giảng. Nhưng, nên nhớ, vì chúng ta nên làm cho trọn mọi việc mà Đức Chúa Trời đã hứa. Và Ta là Cửa Lẽ. Ta phải được thanh tẩy trước khi được dâng lên.”Ồ, chà! Chao ôi!

²⁷⁰ Và, ngày hôm nay, khi Ánh Sáng chiều tối đang tỏa sáng, thì có người nào tâm trí tỉnh táo mà không thể nói (bất kỳ học giả Kinh Thánh nào, nhìn vào Kinh Thánh, đều biết) đây là thời sau rốt. Thế thì, phần chúng ta có nhiệm vụ làm sụp đổ những bức tường lớn này, hay tránh xa khỏi những điều này, và đi vào trong sự công nghĩa của Chúa Jêsus Christ trong thời sau rốt này, và nhận lấy Ấn chứng của Đức Chúa Trời trước khi ma quỷ cho chúng ta dấu hiệu của con thú.Ồ, chao ôi. Vâng.

²⁷¹ Hãy cầu xin Đức Chúa Trời để cho Ánh Sáng của ngày nay dấy lên trong anh em, hãy là một đầy tớ thuận phục của Đức Chúa Trời. Và rồi để cho bông trái của Thánh Linh lưu lại trong đời sống của anh em. Và đó là một đời sống xứng đáng với Phúc âm.

²⁷² Cho tôi nói điều này, để kết thúc. Cách duy nhất, cách duy nhất mà anh em có thể sống một đời sống mà xứng đáng của Phúc âm, là để cho Chính Phúc âm, từng chút Phúc âm, đi vào trong anh em và phản ánh những lời hứa của Ngài trở lại, làm cho chúng được chứng thực. Hãy để Chúa sống trong anh em, để chứng thực những lời hứa của thời đại này.

Đúng như Giảng, như Chúa Jêsus đã phán với Giảng, “Hỡi Giảng, bây giờ cứ làm đi. Đúng thế. Nhưng chúng ta là những

sứ giả của thời đại này, và chúng ta phải làm cho trọn mọi việc công bình.”

Và nếu chúng ta là những người Cơ-đốc của thời đại này, chúng ta hãy tiếp nhận Chúa Jêsus Christ vào lòng mình. Và Ngài là Lời. Đừng chối bỏ bất kỳ Lời nào. Hãy nói, “Đó là Lẽ thật.” Và đặt Nó vào trong lòng anh em, hãy xem bông trái của Thánh Linh trên anh em, và làm trọn mọi lời hứa mà Ngài đã làm trong Kinh Thánh. Chúa muốn làm ứng nghiệm Lời Ngài, và Ngài không có bàn tay nào ngoài đôi tay của tôi và của anh em. Ngài không có đôi mắt nào ngoài đôi mắt của tôi và của anh em. Ngài không có lưỡi nào ngoài lưỡi của tôi và của anh em. “Ta là Gốc Nho. Các người là nhánh.” Các nhánh sinh ra bông trái. Gốc Nho cấp năng lượng cho nhánh. Đó là đời sống mà xứng đáng.

²⁷³ Lời cầu nguyện của tôi là, cho những anh chị em nghe trên ra-đi-ô hay trên...trên xứ nghe băng ghi âm, và những ai đang hiện diện. Cầu xin Đức Chúa Trời của mọi ân điển, của Thiên đàng, chiếu sáng Thánh Linh phước hạnh của Ngài trên tất cả chúng ta, hầu cho chúng ta, từ đêm này, từ giờ trở đi, có thể sống một đời sống mà Đức Chúa Trời sẽ phán, “Ta lấy làm đẹp lòng. Hãy đi vào sự vui mừng Đời đời đã sẵn sẵn cho các người từ khi dựng nên thế gian.” Hãy để Đức Chúa Trời của Thiên đàng ban những ơn phước của Ngài trên tất cả anh chị em.

²⁷⁴ Tôi nguyện xin Đức Chúa Trời sẽ ban phước những người nữ các chị, tối nay, mà để tóc ngắn, trong cách như vậy mà các chị em sẽ thấy, và lánh xa khỏi xu hướng hiện đại này của thời đại này, và nhận ra rằng Kinh Thánh nói rằng chị em không nên làm điều đó. Và nếu chị em mắc tội mặc những bộ đồ vô đạo đức, để Chúa của Thiên đàng sẽ trải ân điển của Ngài trong lòng chị em, hầu cho chị em sẽ không bao giờ làm điều đó lần nữa, để chị em không bao giờ phạm tội như vậy lần nữa. Nguyện xin Chúa Thánh Linh thật sự mở điều đó cho anh chị em và tỏ cho anh chị em thấy. Nguyện xin anh chị em, chưa có phép báp-têm bằng Chúa Thánh Linh...

²⁷⁵ Xin cho đàn ông các anh mà đã có vợ, và để cho họ làm chủ nhà và dắt anh em đi quanh quẩn, xin Chúa trên Trời ban cho anh em ân điển để đặt chân anh em xuống và đem người nữ đó

trở lại trong đầu óc tỉnh táo, vâng, và nhận ra rằng đó là địa vị của anh em trong Đấng Christ. Không phải là ông chủ, bây giờ, nhưng anh em là người đứng đầu trong nhà. Hãy nhớ, thậm chí nàng không có trong sự sáng tạo nguyên thủy. Nàng chỉ là một sản phẩm phụ ra từ anh em, được Chúa ban, cho anh em, để chăm sóc anh em, giữ cho quần áo của anh em sạch sẽ và lo sửa soạn những bữa ăn của anh em, và vân vân. Nàng không phải là nhà độc tài của anh em.

²⁷⁶ Phụ nữ người Mỹ các chị chạy loanh quanh với gương mặt tô vẽ dày cộm của mình, và vênh mũi lên trời (trời mưa, sẽ làm chị em chết đuối), và rồi nghĩ mình là loại nhà độc tài nào đó. Anh em là, với một người yếu đuối nhu nhược, nhưng không phải là con trai thật của Đức Chúa Trời. Đúng.

²⁷⁷ Nguyên xin Đức Chúa Trời ban cho đàn ông các anh ân điển, như các con trai của Đức Chúa Trời, để ngưng đi điều vô lý như thế. Đúng vậy. Nguyên xin Chúa ban ơn cho anh em, để quảng đi những điều thuốc lá, chấm dứt nghe những trò đùa bẩn thỉu, tất cả những thứ vô nghĩa đó. Chúng ta hãy là những con trai của Đức Chúa Trời, để chúng ta có thể bước đi trong một đời sống xứng đáng với Phúc âm.

Và người nào đó đi xuống đường, nói, “Nếu đã từng có một người Cơ-đốc, thì chính là người ấy. Đó là người mà Đức Chúa Trời thật sự bày tỏ chính Ngài qua người, và người đó là Cơ-đốc nhân thực sự, bao giờ cũng là một Cơ-đốc nhân. Anh có thể nghĩ nàng trông lạc hậu. Nàng là một quý cô đích thực.” Thế đấy.

²⁷⁸ Hãy là Cơ-đốc nhân có tiếng tốt, vì chúng ta là những khách lạ ở đây. Đây không phải là Nhà của chúng ta. Nhà chúng ta thì ở Trên. Chúng ta là những con trai và con gái của Vua, thuộc về Nhà Vua. Chúng ta hãy sống-...để đời sống của chúng ta là một—một đời sống có tiếng tốt. Chúng ta hãy sống-...sống một đời sống mà sẽ tôn cao điều mà chúng ta tuyên bố là: một Cơ-đốc nhân. Và nếu anh chị em không thể sống kiểu đời sống đó, thì đừng gọi mình là Cơ-đốc nhân, vì anh chị em chỉ mang lại sự sỉ nhục cho Cứu Cảnh.

²⁷⁹ Cảm ơn anh chị em, dân sự, đang ngồi ở đây, buổi tối trời nóng nực này. Tôi tin rằng sẽ không có một người nào trong anh

em sẽ bị hư mất, vào Ngày đó. Tôi—tôi—tôi tin rằng anh chị em và tôi, cùng nhau, sẽ tìm thấy ân điển trước Đức Chúa Trời, hầu cho tôi sẽ có thể luôn luôn ủng hộ cho điều nào là Lẽ thật, không bao giờ làm tổn thương anh chị em, nhưng không bao giờ không nói thẳng với anh chị em. Hiểu không? Nếu tôi không làm như vậy, tôi sẽ không phải là loại người cha tốt, nếu tôi để cho bọn trẻ của tôi làm bất cứ điều gì. Tôi sẽ chỉnh sửa chúng. Tình yêu nào cũng sẽ làm điều đó. Tình yêu là sửa trị. Tôi nhớ anh đã viết cho tôi mẫu ghi chú ấy, ngày đó, Pat à. Tôi vẫn còn giữ nó. Và tình yêu là sửa trị. Kinh Thánh nói vậy. Và nếu nó không đúng, đó là lý do Đức Chúa Trời sửa trị chúng ta. Ngài yêu thương chúng ta.

280 Xin cho chúng ta sống một đời sống, từ nay trở đi, mà xứng đáng, với sự ngọt ngào và êm dịu. Đừng để ý, nói, “Ồ, Chúa phước hạnh, tôi biết nàng đã có điều Đó. Nàng nói tiếng lạ. Nàng nhảy trong Thánh Linh.” Điều đó được lắm. Nhưng nếu nàng không có bông trái của Thánh Linh, thì Thánh Linh không có ở đó. Nàng chỉ giả mạo loại cảm xúc nào đó, hay điều gì đó, vì Chúa Thánh Linh chỉ có thể sống đời sống của bông trái Thánh Linh. Đó là cách duy nhất Ngài có thể làm.

281 Xin Chúa ban phước anh em. Chúng ta hãy cúi đầu, một lát.

Xin để...Đức Chúa Trời, chiếu Ánh Sáng của Ngài trong ngày sau rốt này, Ánh Sáng đó đang đặt ở đây trước tôi, Kinh Thánh của Ngài; và bức hình của những Thiên sứ này, Ánh Sáng bí mật này trong hình dạng của một kim tự tháp, mà thậm chí những nhà khoa học không biết thế nào Nó đã có ở đây. Họ không thể giải thích Nó. Nhưng, Cha ôi, chúng con biết ơn. Ngài đã bảo cho chúng con, nhiều tháng trước khi nó xảy ra, và chúng con biết ơn Ngài.

282 Xin để những người, mà được xưng bởi Danh Ngài, ra khỏi tội lỗi, sự vô tín, đêm nay, Chúa ôi. Xin cho, khi...con phải nói thật khắc nghiệt chống lại những chị em của chúng con, không phải vì con không yêu thương họ, Chúa ôi, nhưng con không muốn thấy ma quỷ quẩn lấy họ cho đến lúc họ gục chết, một trong những ngày này, và rồi cố gắng gặp Ngài trong loại tình trạng đó, sau khi nghe Lẽ thật của Đức Chúa Trời, như thế này. Xin cho họ cảm thấy rằng họ mang nợ điều ấy với chính mình, để

đi tra xét lời Kinh Thánh, và thấy điều đó đúng không. Rồi quỳ xuống trên đầu gối mình, và nói, một cách chân thành, “Lạy Đức Chúa Trời, đó có phải là Lẽ thật không?” Thế thì đó sẽ là tất cả sự cần thiết, Chúa ôi, nếu họ chân thành về điều đó, vì Lời Ngài là Lẽ thật.

²⁸³ Dân sự đã ngồi. Nhiều người trong họ, có thể, có những điều làm họ tổn thương. Nhưng Thánh Linh của Đức Chúa Trời đã phán với họ, và họ ngồi yên và lắng nghe. Thì giờ đã trễ. Thì giờ đã trễ vào chiều tối, và cũng trễ vào thời đại mà chúng con đang sống. Mặt trời đang lặn. Thế giới đang nguội lạnh dần. Đức Chúa Trời ôi, sự tối tăm sẽ lặn đi chẳng bao lâu nữa, và rồi sự hiện Đến của Chúa, để đem Hội thánh của Ngài đi. Thật chúng con cảm ơn Ngài vì điều này biết bao, Chúa ôi!

²⁸⁴ Chúng con cầu nguyện giờ này để Ngài sẽ ban phước cho mỗi người trong sự Hiện diện Thiên liêng. Mỗi người nghe băng ghi âm này, Chúa ôi, trên khắp thế giới, xin cho họ tránh xa những tín lý cũ và các thứ, và đến và hầu việc Đức Chúa Trời hằng sống, đến và đầu tư vào Nó, làm giống như nữ hoàng phương Nam đã làm. Nàng đến, nàng mất ba tháng để đến nơi một người tiêu biểu cho Chúa Jêsus Christ, hay Đức Chúa Trời của Thiên đàng; Sa-lô-môn. Chúa Jêsus phán, “Người từ nơi cùng trái đất, đến nghe lời khôn ngoan Sa-lô-môn, mà này có một người tôn trọng hơn vua Sa-lô-môn ở đây.” Và chúng con biết “người tôn trọng hơn Sa-lô-môn” hiện giờ ở đây, Chính Chúa Thánh Linh lớn có mặt tại đây, đang làm việc qua dân sự. Chúng con thật biết ơn Ngài vì điều này, Cha ôi. Con cầu xin phước hạnh bây giờ.

²⁸⁵ Xin ban phước cho mục sư yêu dấu của chúng con, Anh Neville. Lạy Chúa, khi con—khi con nhìn anh và nghĩ về những lao khổ về yêu thương của anh, lòng con thật cảm động. Con yêu mến anh. Thấy anh khi anh nhìn vợ và các con nhỏ của anh, con—con cầu xin, Đức Chúa Trời ôi, để Ngài sẽ bổ sức cho anh. Xin ban cho anh lòng can đảm. Xin ban phước cho anh trong nhiều, nhiều năm hầu việc nữa, trong cánh đồng gặt vĩ đại này mà chúng con ở trong.

²⁸⁶ Xin ban phước cho tất cả những anh em mục sư truyền đạo đang ngồi đây tối nay. Nhiều người trong họ là những khách

viếng thăm từ những nơi khác. Con nguyện xin Ngài sẽ ở cùng với họ ở đó, Junie và Anh Ruddell, và những người quý báu kia là những giáo hội chị em với hội thánh này ở đây, đang đứng và nắm giữ Ánh Sáng Phúc âm trong những phần khác nhau của những thành phố chung quanh, vì cùng Ánh Sáng này, tranh đấu vì Nó. Cảm ơn Ngài vì những người này, Chúa ôi. Xin khích lệ họ. Và ban ơn cho họ để chịu đựng những cơn thử thách lớn và những điều xảy đến trên đất để chứng minh tất cả những Cơ đốc nhân.

287 Xin chữa lành những người đau ốm và khốn khổ, Chúa ôi. Xin ở cùng chúng con qua suốt tuần sắp đến này bây giờ. Ban cho chúng con sự cam đảm. Cầu xin những bài học trường Chúa nhật vỡ lòng, thân thuộc của ngày nay không bao giờ rời khỏi lòng họ. Xin cho họ suy gẫm, ngày và đêm. Xin ban cho những ơn phước này, Cha ôi. Con cầu xin điều đó, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

288 Anh chị em có yêu Ngài không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Anh chị em có tin Điều đó không? [“A-men.”] Chúng ta hãy hát bài hát hay của chúng ta lần nữa, “Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài,” khi chúng ta liên kết chính mình với nhau. Chị Ungren ở đâu? Chị có mặt tại đây không, một người trong họ, hay chị chơi đàn piano, một trong các chị ở đây? Tôi không thấy. Vâng, chị đây rồi, chị ấy ở đây. Đúng vậy.

289 Tôi muốn, tối nay, với tất cả sự quan tâm, nhưng tôi đã không thấy Anh Ungren. Tôi muốn anh ấy hát cho tôi, tối nay bài, *Lớn Bấy Dạy Ngài!* Tôi đoán anh ấy đã đi về nhà. Hiểu không? Tôi đã nghe bài hát đó sáng nay, và tôi chắc chắn thật biết ơn điều đó. Chà, ồ, chào ôi! Bài hát ấy cứ vang lên qua lòng tôi. Và tôi—tôi—tôi muốn nghe anh ấy hát bài *Lớn Bấy Dạy Ngài!*

290 Bây giờ chúng ta hãy hát bài *Tôi Yêu Ngài*, mọi người, cùng hát với nhau. Bây giờ cứ nhắm mắt lại. Và chúng ta hãy ngược lên với Ngài bây giờ, thưa, “Lạy Chúa, nếu có điều gì thuộc về xác thịt này ở trong con, xin hãy cất nó ra khỏi, ngay bây giờ. Xin lấy nó ra.” Và anh chị em, ở bên ngoài, nghe băng ghi âm này, khi anh chị em nghe bài hát này, thế thì, hãy hát với chúng tôi, ngay trong ghế mình đang ngồi.

Nếu có điều đó, nếu anh em bị định tội bởi Lời, nếu anh chị em không nghĩ Đó là Lời, hãy tra xem Kinh Thánh, xem thử Nó đúng không. Nó thích hợp cho anh chị em. Nó có nghĩa Sự Sống hay sự chết.

Và rồi trong khi chúng ta hát bài hát này, nếu có sự ham muốn xác thịt trong đời sống anh chị em, mời anh chị em giơ tay lên, trong ghế của mình? Bảo các con và vợ của anh em đưa tay họ lên, những người yêu dấu của anh em ngồi quanh anh em. Hãy hát *Tôi Yêu Ngài*, và dâng đời sống mình cho Ngài. Nói, “Xin tẩy sạch con, Chúa ôi, hết mọi điều ác.”

Trong lúc chúng ta hát bây giờ, xin chúng ta hãy đứng.

Tôi yêu Ngài, tôi...

Lạy Chúa Jêsus, con cầu nguyện để Ngài sẽ chữa lành dân sự, những người này sẽ mang những chiếc khăn tay này. Con chúc phước cho họ, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi

Trên cây Thập tự.

²⁹¹ Bây giờ, thật ở trong ơn phước lớn lao này! Xin cứ tiếp tục chơi bài đó, thưa chị. Cứ nhắm mắt lại và suy nghĩ, một phút lúc này. Chúng ta hãy cầu nguyện, trong lòng, “Lạy Chúa Jêsus, xin tra xét con. Con có thực sự yêu Ngài không? Ngài đã phán, ‘Nếu các người yêu mến Ta, các người sẽ giữ những điều Ta phán. Nếu các người yêu mến Ta, các người sẽ giữ Lời Ta.’” Và rồi trong lòng anh chị em, hãy nói, “Lạy Chúa, xin cho con giữ Lời Ngài. Xin để con giấu Nó trong lòng, không bao giờ phạm tội chống lại Ngài, đó là, không tin bất cứ điều gì mà Ngài đã phán.”

²⁹² Bây giờ trong lúc chúng ta hát *Tôi Yêu Ngài*, chúng ta hãy bắt tay với người nào đó gần chúng ta. Chỉ với qua, nói, “Xin Chúa ban phước cho anh, anh, hay chị.” Thật im lặng lúc này.

“Tôi...” Xin Chúa ban phước cho anh, thưa anh. “Tôi...” Xin Chúa ban phước cho chị, thưa chị. Xin Chúa ban phước cho chị, chị ơi. Xin Chúa ban phước cho anh. Xin Chúa ban phước cho chị, chị ơi. “Và mua-...” Xin Chúa ban phước cho chị, chị ơi. Xin Chúa ban phước cho anh. Xin Chúa ban phước cho anh. Xin Chúa ban phước cho anh. “...trên cây thập tự.”

293 Bây giờ chúng ta hãy đưa tay lên với Ngài.

Tôi—tôi yêu Ngài
Bởi vì...

Ngoài ra, có điều gì đó, anh em muốn làm không? Muốn anh em bắt nhóm.

...tôi
Và đã mua sự chuộc sự cứu rỗi tôi
Trên cây Thập tự.

294 Anh chị em có yêu Ngài không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Ngài há chẳng tuyệt diệu sao? [“A-men.”] Tôi cầu nguyện cho mỗi một người trong anh chị em, hỡi các con. Ích gì cho tôi để đứng ở đây và nói những điều này nếu tôi, trong lòng tôi, tôi không nghĩ nó sẽ giúp ích cho anh chị em? Khi mà, tôi mệt mỏi và kiệt quệ. Tôi thật sự hầu như không thể đứng tại đây. Chân tôi đang bị đau. Và giày của tôi, tôi đã đứng trong chúng cho đến lúc mồ hôi đầm đìa ở trong đó, và mọi thứ, cho đến nỗi chân tôi sưng phồng. Và tôi rất mệt! Tôi không còn là, trẻ con nữa. Và tôi đã giảng những bài giảng dài ba hay bốn giờ, và cầu nguyện cho người đau, và đi cả ngày và đêm. Tại sao tôi muốn đứng tại đây, làm điều đó?

Anh chị em biết, suốt ba mươi năm này, nếu đó là vì được quần chúng ưa chuộng, tôi đã tránh điều đó. Anh chị em biết tôi không lấy tiền. Anh chị em biết điều đó. Tôi không lấy. Tôi đã nói cho anh chị em điều gì như Danh Chúa mà không ứng nghiệm chẳng? Anh chị em biết điều đó là đúng.

Tôi yêu thương anh chị em. Chính vì tình yêu của Đức Chúa Trời ở trong lòng tôi dành cho mỗi người trong anh chị em. Tôi ước gì mình có thể...Tôi ước ao tôi có thể đứng trước Đức Chúa Trời, và nói, “Lạy Đức Chúa Trời, hãy để cho—để cho—để cho con giúp họ. Xin để cho—để cho con làm *điều này*.” Tôi không thể làm điều đó. Mỗi người phải đứng cho chính họ. Hiểu không?

295 Tôi—tôi—tôi tin tất cả chúng ta sẽ được cất lên bây giờ, một trong những ngày này. Và nếu chúng ta chột ngủ trước thời gian đó, tôi được cất đi khỏi anh em, hãy nhớ, tôi sẽ gặp anh em tại Đó. Tôi biết Nó ở đó. Chính những khả tượng đã bảo cho anh em mọi

điều, là hoàn hảo, đã ứng nghiệm đúng như Ngài đã phán. Không một ai, suốt những năm này, ở đây từng có thể nói rằng tôi đã bảo cho anh em điều gì mà không ứng nghiệm ngoài những điều đã xảy ra. Cả thế giới, biết điều đó. Anh em không bao giờ nhìn thấy trên bục, ngoài những gì được bảo mọi người chính xác Lễ thật. Hiểu không? Nó luôn là như vậy. Đức Chúa Trời không hề thay đổi đó đã để cho tôi nhìn qua bức màn thời gian. Tôi đã nhìn thấy những người nữ và những người nam giang cánh tay ra và ôm choàng lấy tôi, nói, “Ồ, Anh Branham.”

²⁹⁶ Tôi—tôi thật sự không thể ngồi. Vì vậy, nếu tôi có mệt, tôi cũng đi, dầu sao đi nữa. Lưng tôi bị đau. Và tôi, mỗi ngày...Tôi—tôi—tôi đã năm mươi bốn tuổi rồi. Anh em biết, anh em bị đau thêm mỗi ngày.

Lời cầu nguyện của tôi là, “Chúa ôi, xin giữ vững con lại với nhau. Giữ con với nhau, để rao giảng Lời, đứng trên Lễ thật đó, cho đến lúc con nhìn thấy con trai của con, Joseph, đủ khôn lớn, và được đầy dẫy Thánh Linh; con có thể lấy quyển Kinh Thánh cũ sờn rách này, và đặt Nó trong tay nó, và nói, ‘Hỡi con, hãy mang Nó cho đến cuối đời mình. Đừng bao giờ thỏa hiệp về Nó.’”

²⁹⁷ Tôi nghĩ có lẽ Billy sẽ giảng Phúc âm. Đức Chúa Trời không hề kêu gọi nó.

Nhưng tôi tin, Joseph, thậm chí nó là một cậu bé, tôi tin Đức Chúa Trời đã kêu gọi nó. Đó là lý do những đứa trẻ không hòa đồng với nó, nó là một nhà lãnh đạo. Và tôi—tôi—tôi biết rằng Đức Chúa Trời đã kêu gọi nó. Tôi muốn huấn luyện nó trong đường lối của Lời, đường lối của Lời Chúa, để nó sẽ không bỏ quên Lời đó. Tôi muốn làm điều đó, chính tôi, nếu Đức Chúa Trời muốn. Và khi tôi già và ngồi phía sau, và có thể nhìn thấy nó ở đó, đứng trên bục giảng, nói, “Cũng chính Phúc âm này, cha tôi đã đứng lên. Ông đang ngồi tại đó, già và tiêu tụy, tối nay. Nhưng tôi muốn thế chỗ của ông và làm thay công việc của ông, đứng ở đó.”

²⁹⁸ Rồi tôi sẽ ngược lên, và nói, “Lạy Chúa, xin để cho đây tứ của Ngài ra đi trong bình an.” Đó là những gì tôi muốn thấy, thật nhiều. Cho đến khi điều đó đến...

²⁹⁹ Thế thì chuyện gì xảy ra nếu tôi lớn lên trong một thế hệ khác? Tôi không thể. Tôi phải đến với thế hệ này. Tôi phải đứng với anh chị em. Anh chị em là những người tôi phải đứng lên cho, và kể lại chuyện trước Đức Chúa Trời, của Phúc âm mà tôi rao giảng. Anh chị em nghĩ tôi có thể đứng tại đây và cố vịn vẹo anh chị em, từ Điều gì đó mà tôi nghĩ là đúng không? Tôi khích lệ anh chị em đi làm Điều đó. Nhưng tôi biết rằng, khi nó sai, tôi muốn đưa anh em ra khỏi đó, vào trong những gì là đúng. Thực sự, từ tấm lòng mình, Đức Chúa Trời làm chứng cho tôi, tôi yêu thương anh chị em, mỗi người, với tình yêu Cơ-đốc Thiên liêng, chân thật. Xin Chúa ban phước cho anh chị em. Xin cầu nguyện cho tôi.

³⁰⁰ Tôi không biết tương lai tôi nắm giữ điều gì, nhưng tôi biết Đấng đang nắm giữ tương lai tôi, vì vậy tôi yên nghỉ trong điều đó.

³⁰¹ Tôi giao lại, bực giảng này cho một người mà tôi có sự tin cậy tuyệt đối, như một đầy tớ của Chúa Jêsus Christ, mục sư của chúng ta, Anh Neville.

ĐỜI SỐNG BẠN CÓ XỨNG ĐÁNG VỚI PHÚC ÂM KHÔNG? VIE63-0630E

(Is Your Life Worthy Of The Gospel?)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 30 tháng Sáu, năm 1963, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org